233

Edebiyat

Eva

ERSI SOTIROPOULOU

Yunancadan Çeviren: Ayhan Özşeker

AYRINTI

EVA • Ersi Sotiropoulou

1093

ERSİ SOTİROPOULOS

1953 yılında Patra'da doğan Sotiropoulos, günümüz Yunanistan'ının en çok sayılan ve tanınan yazarları arasındadır. Floransa Üniversitesi'nde Felsefe ve Kültürel Antropoloji üzerine eğitim gören yazar, 1983-1991 yılları arasında Roma'daki Yunanistan Büyükelçiliği'nde Kültür Ataşesi olarak görev yaptı. 1992 yılında İtalyan Cumhurbaşkanı tarafından Commendatore dell'Ordine nişanına layık görüldü. Atina'ya döndükten sonra, kısa bir süre Yunan Film Merkezi'nde Basın Ofisi Müdürlüğü yaptı. Uzun yıllar boyunca Yunanistan'ın *Eleftherotypia* gibi prestijli gazetelerinde köşe yazarlığı yapan yazarın şimdiye kadar yayımlamış on dört romanı ile bir şiir kitabı bulunmaktadır. 2000'de yayımlanan tartışmalı romanı *Turunçlar Arasında Zikzak*, aynı anda hem Yunanistan Ulusal Edebiyat Ödülü hem de Yunan Kitap Eleştirmenleri Ödülü'nü kazanan ilk ve tek roman oldu. Eserleri İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İsveççe gibi birçok dile çevrilen Sotiropoulos'un *Harvard Review*, *Mondo Greco* ve *Metamorphoses* gibi dergilerde yazıları yayımlandı. Fransızcaya çevrilen ve 1897 Paris'indeki genç Konstantin Kavafis'in üç gününü anlattığı *Geceden Geriye Kalan* romanı ile 2017 yılında dünyaca ünlü Fransız Edebiyat Ödülü Prix Mediterranée'nin Yılın En İyi Yabancı Romanı ödülüne layık görüldü. Yazar halen Atina'da yaşamakta olup Amerika'da Princeton Üniversitesi ve Iowa Uluslararası Yazı Programı, Almanya'da Schloss Wiepersdorf, Sacatar Vakfı gibi üniversite ve enstitülerde bilim kurulu üyeliği bulunmaktadır.

Ayrıntı: 1093
Edebiyat Dizisi: 233

Eva
Ersi Sotiropoulos

Kitabın Özgün Adı
Eva

Yunancadan Çeviren
Ayhan Özşeker

Son Okuma
Ayten Koçal

© Ersi Sotiropoulos
Published by Patakis, 2009 - Greece

Türkçe yayım hakları
Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Fotoğrafı
Henninp Heckman / EyeEm / Getty Images Turkey

Kapak Tasarımı
Arslan Kahraman

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı ve Cilt
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/2 Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85 – 576 00 66
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım: *Ağustos 2017*

Baskı Adedi *2000*

ISBN 978-605-314-201-0
Sertifika No: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Ersi Sotiropoulos

Eva

EDEBİYAT DİZİSİ SON ÇIKAN KİTAPLAR

BİR SON DUYGUSU / *Julian Barnes*
HAYAT DÜZEYLERİ / *Julian Barnes*
MUTSUZLUK ZAMANLARINDA MUTLULUK / *Wilhelm Genazino*
KIRIK KÖŞELİ İLKBAHAR / *Mario Benedetti*
GECELERİ DAİRELER ÇİZEREK YÜRÜRÜZ / *Daniel Alarcon*
BİR BUĞDAY TANESİ / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
İSTİSNA / *Christian Jungersen*
ORBITOR / *Mircea Cărtărescu*
KAYBOLUYORSUN / *Christian Jungersen*
İÇERDEKİLER / *Victor Serge*
TİBET ŞEFTALİ TURTASI / *Tom Robbins*
BAHAR / *Sabine Adatepe*
CHE'NİN BİRLİĞİ / *Carlos Gamerro*
EFENDİNİN GÜZELİ / *Albert Cohen*
FRANSIZ SAVAŞ SANATI / *Alexis Jenni*
ARADAKİ NEHİR / *Ngũgĩ wa Thiong'o*
BEDENİN GÜNCESİ / *Daniel Pennac*
ZAMANIN GÜRÜLTÜSÜ / *Julian Barnes*
ORBİTOR Göz Kamaştırıcı / *Mircea Cărtărescu*
KIRAÇ GÖKYÜZÜ / *E. E. Sule*
DENİZ DENİZ / *Iris Murdoch*
BAŞLAMA YERİ / *Ursula K. Le Guin*
SİLAHI SEÇMEK / *Judith Kuckart*
KARANLIK GÜZERGÂHLAR / *John Ralston Saul*
AĞABEYİNE ÇİÇEK TAŞIYAN KIZ / *Natsuki Ikezawa*
NOSTALJİ / *Mircea Cărtărescu*
KELEBEKLER ZAMANI / *Julia Alvarez*

Teşekkür

Eva'nın taslak olduğu, hatta sadece bir paragraf olduğu zamanlarda bana destek olanlara teşekkür etmek isterim. Stratis Haviaras'a, Mişel D.'ye, Cathy Yeh'e, Kostis Agouridis'e, François Perez'e, Hristos Tsiamis'e, Evelyn Tonyton'a ve bir kez daha Toula Kontou'ya teşekkürler. Kimseyi unutmadığımı umuyorum. Yine bu dönemde sayfalarımla defalarca taşındım ve ağırlandım. Bu yüzden bu kurumlara da teşekkür ederim: Ledig House, Schloss Wiepersdorf, Instituto Sacatar, Liguria Study Center, Baltic Centre for Writers and Translators, Paros Edebiyat Evi, Rodos Edebiyat Merkezi. Ksilokastro'daki günler için Vivian Patkou'ya, 2008 yazındaki dairesi için Sofia Iordanidou'ya teşekkürler.

Romanın küçük bir bölümü 2007'nin Eylül ayında *Entefktrio* dergisinde, "Bugün" başlığıyla yayımlanmıştır.

Kulüpten çıkarken rüzgâr kesilmiş ve soğuk azalmıştı. Yoldaki çamurdan gölcükler parlıyor ve arka planda bir çift sarılmış yürüyordu. Beyaz şala sarınmış kadın, erkeğin omuzlarının uzantısı gibi görünüyordu. Eva uzaklaşan çifte baktı; sanki uçuyorlardı.

Ters yönde, Tiyatro Meydanı'ndaki tünelden ilerledi. Eski gazeteler ve poşetler kaldırıma saçılmıştı. Demirlerle örülmüş bir dükkânın önünden geçti ve girişinde durdu. Kurutulmuş mezgit kasalarının önlerine ve arkalarına turşu ve zeytin varilleri dizilmişti. Daha arkalarda ise bakliyat, mercimek ve fasulye çuvalları duruyordu. En arkada da karanlıkta demirleri parlayan bir bisiklet. Dükkânın ortasında, kasanın önünde soluk bir ışık yanıyordu. Hemen onun yanında, üzerinde açılmış bir şişe portakal suyu ve bir pipet duran ahşap bir masa göze çarpıyordu. Şişenin boğazını altın rengi başları olan böcekler çevreliyor ve pipetin üzerinden aşağı kayıyorlardı. Eva gözlerini kıstı. Böcekler kayıp düşüp tekrar tırmanmaya başlıyordu.

Üzerinde parlak bir etek, gri baklava desenli siyah bir tayt ve bakır rengi topuklu ayakkabı vardı. Gecenin başında muz şeklinde tepesinde topladığı saçları şimdi dağınık bir şekilde omuzlarına düşmüştü. Yün ceketi yıpranmış görünüyordu; kumaşı kırışmış ve yünlü manşetleri tiftik tiftik olmuştu. Bu ceket bir zamanlar büyükannesinin konserlere giderken giydiği ceketti. Neyse ki açık göbeğini kapatacak kadar uzundu, ancak omuzlardan sıkıyordu. Astarı sökülmüş ve *figa*nın narin zincirine dolanmış fırfırları boynundan aşağı sallanıyordu. Her zaman yumruğu havada olduğu için, ironik bir şekilde partideki eleştirmen bunu fark etmişti. Eva utanmış ve ona Brezilya'da buna *figa* dediklerini ve bunun bir iyi şans sembolü olduğunu anlatmıştı. Ancak anlaşılan müziğin sesi çok yüksek olduğu için o bunu tam duymamıştı, bu yüzden görkemli burnuyla ona doğru eğildi ve göğsündeki küçük yumruğu dikkatle inceledi. Ona, "Saftrik olma, devrim bitti" ya da onun gibi bir şey dedi. Eva, müziğin ritmine göre renk değiştiren cam plakaların içinden sanki bir şeyler çıkacağını beklermiş gibi şüpheyle yere baktı. "İçecek bir şeyler alacağım" dedi ve uzaklaştı.

Parti o an tüm hızıyla devam ediyordu. Müzikteki basın sesi kan pompalanışı gibi geliyordu kulağa. Sahne ışıkları karanlığı bombalıyor, tüm kulüp açgözlü bir kalbin atışı gibi zangırdıyordu. Beyaz gömlekleri ve ateşli bakışlarıyla genç erkekler, piste ulaşmaya çalışırken büyük kırmızı ağızlı kadınları çekiştiriyor, diğerleri ise bara ulaşabilmek için ittiriyorlardı. Fare gözlü şişman bir adam tanıyormuş gibi el işaretiyle onu çağırıyordu. Adamın yanındaki kız ellerini mikrofon gibi yapmış, bağıra çağıra şarkı söylüyordu. Eva kocasının nerede olduğunu merak etti. Partiye Nikos'la birlikte gelmişlerdi. Kulübün dışında sıra bekliyordu ve esen rüzgâr gözlerini yakıyordu. Kulübün girişi, konukların başlarında asılı duran, beyaz duman ve tülden oluşan bir tünel gibiydi. Ve nihayet içeri girebildiklerinde, neredeyse yüzyıldır görüşmedikleri manasız insanlarla karşılaşmışlardı. Sonra Eva birini selamlamak için dönmüştü. Kimi? Hatırlamıyordu.

Kafasını çevirdiğinde kocası kaybolmuştu. Bir süre sonra onu kalın bacaklı genç bir sarışınla konuşurken görmüş ve

onlara doğru yaklaşırken, kendisinin böyle şişko bacakları olsaydı asla mini etek giymeye cesaret edemeyeceğini ama aslında bunun yanlış olduğunu düşünmüştü, çünkü son tahlilde bir kusura dikkat çekmek onu örtmekten daha iyiydi. Bara çok yakında, demirlerin kavis yaptığı noktada duruyordu. Beklenmedik bir şekilde, birkaç dakika için insanlardan sıyrılıp bir mojito kapma şansı yakalamıştı, ancak sonra kocasını yeniden kaybetti.

Kalın yağ tabakasının içinde yüzen tombul yeşil zeytinlere baktı. Arada cam olmasaydı demir parmaklıkların arasından ellerini uzatıp birkaç tane alabilecek kadar yakındı varil. Daha fazla altın başlı böcek görmeyi bekleyerek gözlerini kıstı. Fakat zeytinler hâlâ yeşil ve hâlâ zeytinlerdi. Her biri ayrı ayrı yağın içinde parlıyordu. Yani şimdiye kadar.

Dükkânın girişinden birkaç metre uzakta, birbirine yapıştırılmış kartonlardan oluşan dikdörtgen bir kutu vardı. Bir adım yaklaştığında, kıvrılmış yatan bir adamın yüzü belirdi. Koyu bukleli saçları vardı. Adam hareket etti ve arkasını döndü. Sonra kafasını omzuna yasladı ve gülümsedi. Gençti. Gözaltı torbaları ve neredeyse beyaz dudakları vardı. Yanı başında bir transistör ile bir dergi ve derginin üzerinde de bir adet gözlük vardı. Onun yanından hızla geçmek için acele ediyordu, ancak trafik lambalarına vardığında durdu ve geriye doğru baktı. Genç adamın elini, rahat avcuyla belli belirsiz selamlar gibi yarı aralık parmaklarını görüyordu. İki köpek ona doğru koşarak geliyordu. Geçip gitmelerini umarak hareketsiz bekledi. Büyük olan köpek beyaz ve tasmalıydı. Diğeri kırmızımsı kahverengiydi ve topallıyordu. Adımları asfaltın üzerinde birleşti. Beyaz köpek adımlarını topal olanın yürüyüşüne göre ayarladı. Topal olan da siyah sadık gözleri ve ağzında oynaşan diliyle diğerini takip etti. Köpekler kartonların yanında duraksadı. Uyuyan adamı koklayıp aynı hızla uzaklaştılar.

Bir motor sesi duydu. Yolun derinliklerinden bir taksi göründü tüneli portakal rengi pırıltılarla yıkayarak. Hızını keserek yaklaştı. Sürücü buharlı pencerelerden geriye baktı ve bir kez kornaya bastı. Eva bir an için tereddüt etti, sonra yoluna devam etti. Yürümeyi tercih ediyordu. Bir sigara yakmak bile isteme-

diği için çok iyi hissediyordu. Önünde meydanın soluk ışıkları görünüyordu. Üzeri kapatılmamış ve içine su dolmuş çukurlarla yol delik deşikti. Kaldırım yoktu. Asfaltı sanki biri havaya uçurmuştu da taşlar, kablolar ve paslı borular, patlamış bir karından dışarı taşan organlar gibi ortaya saçılmışlardı. Moloz ve su birikintilerinin üzerinden dikkatle atlayarak yoluna devam etti. Taşlar şaşı bakıyordu. Her su birikintisinin, sularında hapsolmuş gümüş bir gözü vardı.

Küçük bir toprak sunak, yeşil filizleri ve yılan dolu dallarıyla meydanın bir köşesine kurulmuştu. Daha yaklaşınca bunların enginar sapı ve çürümüş pırasa olduğunu gördü. Burada sebze pazarı sabah açılır ve ortalık sesten, gürültüden geçilmezdi. Karnabaharlar geçidi; ayva, armut ve kuru incir dağları. Bir keresinde ufak bir gezintiye çıkmış ve süpermarkete gitmişti. Elmaların dans ettiğini, muzların kasalardan fırlayıp onu derin bir reveransla karşıladığını görmüştü. Ama çok olmuştu. O zamanlar çok genç ve zayıftı. Saçlarına kalıcı rasta yaptırmıştı. Böylesi çok pratikti; tarama gerektirmiyordu. Yıkanıp sokağa çıkıyordu. Saçları rüzgârda özgürce kuruyor ve her seferinde bukleler farklı, beklenmedik ve ona yakışan bir stil oluşturuyordu. Nikos sonraları Eva'nın o dönemden kalma bir fotoğrafını görüp gülmeye başlayacak ve bunu berbat bulduğunu söyleyecekti.

Berbat? Böylesi bir kahkaha ve kötü yorum için hazır değildi. Hâlâ tanışmalarının üzerinden çok geçmiş sayılmazdı ve ilişkileri ufak adımlarla ilerliyordu. İkisi de gerçekte olmayan ideal bir görüntü çiziyor ve birbirinin duymak istediği şeyleri söylüyordu. Birkaç gün sonra, belki de o aynı akşam, sevişmişlerdi – tam bir fiyaskoydu! Bütün eylem boyunca Eva bir sonraki gün yapması gereken işleri düşünmüş, sol ayak parmakları uyuşmuş ve bitirdiklerinde sanki yapması gereken önemli bir iş varmış gibi mutfağa koşmuştu. Fayanslara, alacakaranlıktaki donuk parlaklığa baktı. Sonra musluğu açtı ve suyu akıttı. Nikos ona yan odadan bir şeyler söylüyor, kelimeler boş tabağa çarpan büyük bir çorba kaşığı gibi çınlıyordu. Ve şu an hatırladı ki lavabonun yanında su içerken bardağın içinde küçük ışıltılar fark etti. Su yoğundu, boğazından geçmi-

yordu. O geceden sonra ayrıldılar; daha doğrusu ayrılığın gücüne teslim oldular. Ne Nikos onu aradı bir daha, ne de o Nikos'u. Ta ki bir yıl sonra, bir arkadaş grubunun içinde beklenmedik bir şekilde Nikos'a rastlayana ve ona deliler gibi âşık olana kadar. Bu zaman içinde üniversiteden mezun olmuş ve yine başka bir hayal kırıklığı yaşamıştı: solcu yazar fiyaskosu. Daha sonra fark edeceği üzere, bu yeni fiyasko da onu her şeyi bırakıp Nikos'la ilgilenmeye itmişti.

Arkasında bir çığlık duydu. Tünelin içinde koşan ufak tefek bir kız gördü. Yüzü karanlık, çok terli ve ağzı ekşi bir kahkahayla açıktı. Meydanın yan yollarından birindeki yıkık dökük bir evin kapısı açıldı ve içinden kocaman bir kafa uzandı. Etrafa bir göz attıktan sonra yeniden saklandı. Kapının eşiğinde zayıf bir ışık yandı. Meydanın alt tarafından, yarı soyunuk iki tip geliyordu. Peruk, mini etek ve kalın tabanlı ayakkabıları vardı. Büyük adımlarla koşuyorlardı. Küçük kız harap evin kapısını yumruklamaya ve sonra da tekmelemeye başladı. Koca kafa yeniden belirdi ve onu kapıdan sertçe itti. Fakat kapının arkasındakinin bir genç, hatta bir çocuk olduğunu fark eden kız, çocuğun başı ve eli arasından kayarak içeri girmeyi başardı ve kapı yeniden kapandı. Nefes nefese iki travesti yol ortasında kavga ederek yaklaşıyordu. Ettikleri küfürler kulağa İspanyolca gibi geliyordu. Kapıdaki ışık söndü. Sonra birden bir devriye arabası ortaya çıktı; motoru çalışır vaziyette kapının

önünde durdu. İçinden bir polis dışarı çıktı, diğeri elinde bir plastik bardak kahveyle sürücü koltuğundan dışarıyı izliyordu. Eva'ya baktı ve esnedi. Ona tekrar bir bakış attı ve elindeki bardakla gitmesini işaret etti. Eva "Taksi bekliyorum" dedi ve açıklama yaptığı için kendine kızdı.

Polis motoru durdurdu. Kapıyı açtı ve ağır ağır arabadan çıktı. Konuşmaya başlamadan önce pipetle kahvesinden bir yudum aldı. "Atina Caddesi'nde taksi geçiyor" dedi, Eva'yı tepeden tırnağa inceleyerek. "Şuradaki yoldan." Eva tek kelime söylemeden uzaklaştı. Travestilerin yanından hızlı adımlarla geçti. Biri duvara yapışmış zorlukla nefes alırken diğeri polise vereceği kâğıtları çıkarıyordu. Ağır makyajlı yüzünde devasa komik bir ifade vardı. Polis memuru ağzında bir sigarayla bekliyordu. Çok genç ve tombuldu. Eğer bu sahne bir filmde olsaydı, çok sahte ve kötü bir taklit olurdu, diye düşündü ilerlerken.

Bu güzergâhtan hiç emin olmamakla birlikte rasgele bodur, seyrek ağaçlı ufak bir yola saptı. İçi geçmiş acı portakallar sarkıyordu alacakaranlıkta kımıldayan tozlu dallardan. Yolda in cin top oynuyordu. Yalnızca gölgeler vardı. Normal koşullarda, eğer bu semtte yalnız olsaydı, panik içinde bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Normal şartlarda.

Mahalle sidik ve baharat kokuyordu. Bir vitrinin bulanık camının arkasında bir demet kuru kekik seçiliyordu, belki de adaçayıydı. Altın rengi böcekleri yeniden görebilecek miyim, diye düşündü. Gözlerini kıstı ve yalnızca önündeki yolu, karanlık tünelleri, içi çöple dolup taşan bir çöp varili görüyordu.

Kulübün üst katında gördüğü böcek ilk ve benzersizdi. Işıltılı, eşsiz. Hem bu kadar sürekli ve güçlü altın rengi ışık saçan hem de bu kadar müthiş bir ışıltıyla soyut kalabilen bir böceği hayatında bir daha göremezdi. Ufak bir merdiven kulübün üst katına çıkıyordu. Nikos'u ararken buradan inmişti. Daha önce tuvaletten çıkarken aynada yüzü neşeli, yalancıktan neşeli görünüyordu. Çıkarken merdivenlerin duvarın içinde bir kemere saklandığını keşfetti. Üst kat alçak tavanlı büyükçe bir tavan arasıydı ve yerde kalın yastıkları, ufak yuvarlak masaları ve nargileleriyle tam bir şark köşesi gibi düzenlenmişti. Partidekiler ya daha buraya gelmeye başlamamışlardı ya da burayı henüz

keşfetmemişlerdi. Sayısız Kali tanrıçası duvar kâğıdından kasvetle buraya bakıyor; zillerle ve daha derinlerden ufak bir hayvanın daimi hırlamaları gibi gelen müziği dinliyorlardı. Hayvan ağlıyor muydu yoksa? Eva bir yastığın üzerinde oturmak için diz çöktü ve eteğini yukarı çekti. Genç bir adam masaların üzerine meze tabaklarını sıralıyordu. Çaprazında ise bir kadın tabağına gömülmüş, kendisine sunulan yemekleri yiyordu.

Çantasını açtı ve bir sigara çıkardı. Çatıda gemi penceresi gibi bir pencere vardı ve camın arkasında da kurşuni gökyüzü. Kalın budaklı çıplak dallar güçlü rüzgârda çırpınıyordu. Başını yastığa yaslamış, hiçbir şey düşünmeden telleniyordu. Daha sonra kültablasını almak için alçak masaya iki büklüm eğildi. Sigarasını bir iki kez silkti; külleri düştü. Ve o zaman onu gördü: Masanın ucunda altın başlı bir böcek vardı. Işıktan bir top onu kutsal bir ışık halkası gibi sardı ve göz kamaştırıcı ışınlar minik bedenini yaktı. Eva karnında bir sıcaklık hissetti; sonra bir ürperti ve tatlı bir bıçak acısı. Arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Zihninde düşüncelere benzeyen çeşitli görüntüler oluştu. Her biri birbirinin içinden kayıyordu, acelesiz, ıstırapsız. Başka görüntülü düşünceler derinlerden yaklaşıyor ve yeni gelen ışığını yaymak için yatıştırıcı bir güvenle sırasını bekliyordu, benzersiz olduğunu ve eşsiz bir anlam taşıdığını bilerek. Ardından potada zayıflayarak akıyordu, yerini muhteşem renklerle gelen başka bir ışıltılı düşünceye bırakarak. Kırsalda bir ev gördü. Sonra büyükannesini; büyük, sakince yaprakları olan bir ağacın altında ona Fransızca öğretirken. Yapraklar masmavi gökyüzüne uzanırken hafif bir meltem esiyordu. Yaprakların damarları avuç içi çizgileri gibi görünüyordu. Büyükannesi artık yoktu; yalnızca kendi elleri vardı, bir erkeğin kare parmaklarına benzeyen. Cildi kırışmıştı, boğum boğumdu. Saniyeler içinde biraz daha yaşlandı. Başparmağı eğrildi; tırnakları çizik çizik sarıya döndü. Ellerimin tarihçesini görüyorum, dedi kendi kendine. Parmaklarının giderek daha da deforme olduğunu görmeye tahammül edebilir miydi, bilmiyordu. Avuç içleri ağaç kabuğu gibi soyuluyordu. Avuç içindeki hayat çizgisi işaretparmağının altında kesiliyordu, ancak bunda korkacak bir şey yoktu ve anlaşılırdı çünkü elleri artık çok küçük, tombul ve

neşeliydi. Asla kendininkine benzemediğini düşündüğü bir göğse benzeyen, hassas ve şeffaf bir ete dokunuyordu. Hafif soğukta ürperen titrek göğüs derisini ve ısınmaya çalışan kırılgan bebek ellerini ancak onlara dokununca hissedebiliyordu.

Birisini ona bir şeyler söylüyordu. Gözkapakları ağırdı ve ışık hâlâ derisinin altındaydı. Çok geçmeden o da konuşmak istedi ancak yapamıyordu.

Ses ısrar ediyordu.

"Beni rahat bırakın" dedi usulca.

Gözlerini açtığında, büyük burunlu eleştirmeni onu süzerken gördü. Zillerin sesi ve derinlerde hayvanın çaresiz hırlaması daha güçlü duyuluyordu. Hrrr... Hrr... Hrrr... Arkasından bir kadın belirdi ve ona bir kadeh şarap ikram etti.

"Dostumuz Nirvana'ya ulaşmış!" dedi adam, serçe parmağını uzatıp bardağı alırken.

Ceketinin arkasından kadın ona umursamaz bir bakış attı. Hrr... Hrrr... müzik çalıyordu ve eşzamanlı olarak ziller durmadan çınlıyordu.

"Sanırım bizi buldular" dedi eleştirmen. Çok keyifli görünüyordu. Şarabından bir yudum aldı ve çenesi burnuna doğru büzüştürdü, "Her şeyi biliyorum" diyordu burun. "Seni iyi biliyorum." Sonra Eva'ya sırtını döndü.

Dışarıda rüzgâr sert esiyordu. Dallar pencerenin camını süpürüyor; hızla geri çekilip tekrar tekrar vuruyordu. Eva yastığın üzerinde oturuyordu. Masanın üzerinde kül tablası ve birkaç kırmızı peçetenin olduğu yarı dolu bir tabak vardı. Altın böcek sönmüş ve kaybolmuştu. Eliyle tabaktan bir sosis aldı, daha sonra da bir *tiropita*.* Acıkmıştı. Ama yiyecek pek bir şey kalmamıştı. Sesler deliyordu kulaklarını, kahkahalar, çığlıklar, gümbürtüler... Eteğini çekti ve kalkmaya karar verdi. Tavan arası insan kaynıyordu. Çoğunun elinde bir tabak ya da bardak, yüzünde ise şehvet vardı; doyumsuz bir ifadeyle birinden öbürüne atlıyorlardı. Zemin katta gördüğü sarışın kadın, beyaz fil gibi bacaklarının üzerinde dönüp duruyordu kendi başına. Onun arkasında bir adam başını öne eğmiş dans ediyordu, ancak bu Nikos değildi.

* Yunanistan'da çok sevilen peynirli bir tür poğaça. (ç.n.)

"Bu kadar saf, bu kadar ikiyüzlüce saf!" dedi eleştirmen, bardağıyla bir el hareketi yaparak. "Gezegeni on yalan ile nasıl mahvedersiniz, yazsaydı daha samimi olurdu."

"Ben artık çöpleri ayırmaya başladım. En azından plastik eşyaları ve pilleri" dedi yanındaki kadın. Uzun, hüzünlü bir yüzü vardı ve lale şeklinde bir etek giymişti.

Bu konuşulanlar Eva'ya tanıdık geldi. Eleştirmen, pazar gazetesinde yayımlanan akademik bir makale hakkında konuşuyordu. Makalenin başlığı "Dünya Gezegeni: Geri Sayım" idi ve herkesin evinde uygulaması gereken on adet tedbirden bahsediyordu. Önce kendisi okumuş, sonra da okuması için Nikos'a vermişti.

"Ama bunun tamamen siyasi bir konu olduğunu anlamıyor musun, tatlım?"

Derin dekolteli ve göğüs çatalında mavi bir gül takılı başka bir kadın yaklaşmış, tartışmayı dinliyordu. "Elimizden geleni yapalım" dedi.

"Güzelliğine" diye güldü eleştirmen kadehini kaldırırken. "Büyük sermaye tedbir almaya mecbur edilmezse çevreciler bir gün hepimiz çöp toplayıcı haline gelmeden önce sizi çöpçü olarak görevlendirirler! Ama onları kim zorlayacak? Size sorarım. Bu muhallebi çocukları mı? Şu an büyük sermayeye meydan okuyacak bir toplumsal güç bulunuyor mu? Tanrı Marx iyi söylemiş."

"Onun Londra'daki mezarına gitmiştim. Çok bakımlıydı" dedi mavi güllü kadın. Kaşları kalkmış ve sanki alnına yapışmıştı.

"Ben de" dedi başka bir kadın. "Hampstead'teki Highgate Mezarlığı'nda, değil mi? Hemen yanında inanılmaz bir mağaza bulup bir Gautier ceket almıştım. Resmen bedavaydı!" İç geçirerek ceketinin kollarına baktı ve kollarını sıyırdı. "Dikkat etmemiz gereken diğer şey elektrik" diye ekledi.

"Evimdeki ampullerin birçoğunu tasarruflu ampullerle değiştirdim."

"Stand by daha fazla enerji harcıyor."

"Ha ha" diye güldü eleştirmen. Sırtını duvar kâğıdındaki Kali tanrıçalarına yasladı. Kadınları sempatiyle dinliyordu ancak

burnu şöyle diyordu: "Bu sevimli sinekleri istediğim zaman ayağımın altına alırım."

"Geceleri bilgisayarı ve televizyonu kapatayım diyorum ama hep unutuyorum" dedi güllü kadın.

"Suyu da" diye atıldı Eva, gazetedeki makalede okuduğu ilk maddeyi hatırlayarak.

"Bilgisayarı kapatıyorum" diye araya girdi başka bir kadın, "ama televizyonu unutuyorum."

"Suyun akış miktarını ayarlayan iki tuşlu özel sifonlar var" diye yeniden atıldı Eva. Klozetteki suyun üzerinde yüzen bir bok gördü; gitmemiş, kalmıştı orda.

"Güzel evlerinize gidin, ışıkları kapatın. Kötü kurt gibi içeri sızacağım. Uuuuuv" diyerek yanındaki kadının kolunu ısırdı eleştirmen.

Daha sonra konuşma, Eva'nın hiç okumadığı bir romana doğru kaydı. Ortamdaki kimse bu kitabı okumamıştı fakat coşkuyla tartışıyorlardı. Romanın yazarı pek meşhur değildi. Eva, yazarın bu ya da bir önceki kitabının çalıştığı yayınevine teklif edildiğini ve reddedildiğini anımsar gibi oldu. Yazar belki de ofise uğramıştı. Adamın kafasını kazıtmış ve dar bir kot pantolon giymiş olduğunu hatırladı, ancak emin olamadığı için kimseye bir şey söylemedi.

"Çok ses getirecek" diyordu güllü kadın. Çanak yaprağın etrafındaki yapraklar çivi kadar keskindi.

"Onu daha ilk kitabı yayınlanmadan önce fark etmiştim. Ha ha" dedi eleştirmen.

Eva konuşmuyordu. Görünmez olmuştu. Bir kez daha bir şeyler söylemeye yeltendi ancak kimse onu umursamadı. Tartışmalarına davetsiz girdiğini düşündü. Ancak onların bu kayıtsızlığı onu hiç de rahatsız etmemişti.

"Dostluk dediğin koşullarla ilgilidir" dedi birisi.

Bu, yandaki bir grubun sohbetiydi.

"Katılmıyorum."

"Geçen sene Kamboçya'daydım. Bir yerliyle arkadaş oldum. Kardeş gibiydik. Burada tanışmış olsaydık konuşmayacak mıydık?"

"Partide, neden olmasın?"

"Ne partisi?" diye sinirlendi diğer adam. "Atina'da karşılaşmış olsaydık, herkes kendi işi gücü, çevresiyle meşgulken, hangimiz bir yerliyi partiye çağırırdık ki?"

Eva kimin konuştuğunu görmek için arkasını döndü, ancak kimsecikler yoktu.

"Biz kendi yerlilerimize bakalım. Pomaklara, Vlahlara* ve daha kimlerimize?"

"Arnavutlara."

"Kapa çeneni, seni faşist."

"Onlar efendiler, yavrucuğum, yerli değil."

"Konuşmayı kesin de hadi dans edelim."

"Yani arkadaşlık durumlarla ilgili, koşullarla değil" diye ısrar etti bir kadın sesi.

Ne farkı var ki, diye düşündü Eva. Etrafındakilere baktı. En iyi arkadaşının kim olduğunu düşündü. En iyi yoktu. En yakın arkadaşı Eleni'ydi. Hamamböceği Eleni. Çok zayıf ve esmer olduğu için okulda ona böyle derlerdi. Okul bittikten sonra onu bir süre kaybetmişti. Yıllar sonra bir okul buluşmasında tekrar karşılaşmışlardı. Eleni evlenmiş, çocuğu olmuş ve sonra boşanmıştı. Bir seyahat acentesinde çalışıyordu. Hayattaki mottosu "Biraz bencillikten kimseye zarar gelmez" idi. Eva tekrar yastığa uzanmak istedi. Gözlerini kapatmak ve altın böceği görmek.

"İşte Adem" dedi eleştirmen.

"Seni arıyordum" dedi Nikos.

"İşte Havva**..."

Onun büyülü çantasından çıkmışım gibi, diye düşündü Eva.

"...yumruğu göğüste tutmak, bu şans getirir mi diyorlar demiştin?" diye sordu eleştirmen. Yanıtı beklemeden arkadaş grubuna yöneldi.

Nikos'un yüzü yorgundu. Uzaktan bile bunu görebiliyordu.

"Nerdeydin? Çok yoruldum."

Ona altın böceği anlatmak istedi ama kendini tuttu.

"Acıktım" dedi bir süre sonra.

---

* Pomaklar ve Vlahlar, Yunanistan'ın özellikle kuzey ve kuzeydoğu bölgelerinde yoğun olarak yaşayan etnik azınlıklardır. (ç.n.)

** Yunancada Adem'in karısı olan Havva'ya karşılık gelen Eva ismiyle olan benzerlikten bahsedilmektedir. (ç.n.)

"Bittim yorgunluktan. Hadi gidelim artık."

İki garson boş tabakları topluyordu. Biri orta yaşlıydı ve favorileri vardı. Yere atılmış bir kül tablasına takıldı. İzmaritlerin hepsi tek tek masanın altında kaybolana kadar ayakkabısının ucuyla ittirdi.

Vuuuu... vuuu... yapıyordu müzik.

"Kimse bizimle konuşmuyor. Görünmez olduk" dedi Eva.

Nikos'un gözleri kızarmıştı. Yüzünü ekşiterek çevresine bakıyordu.

"Dinle. Tuzağa kıstırılmış bir hayvan gibi sanki."

"Efendim?"

"Bu müzik... sanki biri bir hayvana işkence ediyor."

İnsanlar azalacağı yerde çoğaldı. Kimi nargile içiyordu. İçmeye çalışıyorlardı daha doğrusu. Bir fırt çekip öksürüyorlardı.

"Gitmeye bile üşeniyorum" dedi Nikos. Akşamüzeri de aynı bu ifadeyi kullanmıştı. "Saçmalıyorsun, sana saçmaladığını söylemeye bile üşeniyorum."

"Açım, açım" diye mırıldandı Eva.

"Yiyecek hiçbir şey bırakmamışlar. Haydi gidelim."

Grubun birinden bir kız fırladı ve üzerlerine düştü. "Özür dilerim" diye kekeledi. Yüzü bembeyazdı. Elini kusmak için ağzına götürdü. İki adam onu dirseklerinden tutup merdivenlere doğru itti.

"Hangi hayvandan bahsediyordun?" diye sordu Nikos.

Bu yılbaşı partisiydi. Noel'in habercisiydi. Bütün Atina bu partiyi konuşacaktı. "Başka bir saçma parti" dedi Nikos. Bu züppelere, sözüm ona entellere, ukalalara tahammül edemiyordu. Ukala ve para babası. En kötü kombinasyondu. "Sen yalnız git" demişti ona geçen hafta. "Çok samimi söylüyorum. Ben de bu arada evde oturur dinlenirim. Dosyalarımı düzenlerim." Dırdır bir ay öncesinden başlamıştı. Onu çağırmak istiyordu, değil mi? Onu da çağırmayı, Nikos'un onlara burun kıvırmasını ve daveti reddetmesini istiyordu. Elbette onları davet etmemişlerdi. Ofisine yolladıkları davetiyelerden bir tanesi artmıştı. Eva bunu almış ve gitmişlerdi.

"Okey, hadi gidelim" dedi Eva ve elini tuttu.

Parti devam etti ve biz çıkmadık, dedi kendi kendine Eva, sanki başka birine tarihçeyi anlatır gibi. Kimse bizimle konuşmaya gelmedi. Yanımızdan geçenler bize çarpıp bir özür bile dilemeden geçip gittiler. Nikos'a da daha önce söylediğim gibi biz gerçekten görünmeziz. Öyle olmasaydı birilerini tanırdık, birileri de bizi. Yanlış anlamak için hiçbir sebep yok. Ancak onun bu kayıtsızlığı vücudunun her bir gözeneğiyle emdiğini hissediyordu. Nikos yanımızdan geçip bize boş bakışlar atan herkesin bakışlarını yakalıyor, her çarpışı yakalıyor, her itişi yakalıyor ve kaydediyordu. Yüzünün yanına küçük bir spazm yerleşmiş, ağzının kenarında bir tik gibi, keyif ya da bir intikam tiki ya da belki ikisi birlikte diye düşünüyordum geçen bunca zaman. O ise hepsini içinde toplayıp hiçbir şeyin dışarı çıkmasına izin vermiyordu. Bunların hepsinin bana patlayacağını biliyordum. En kötüsü evde ağır bir atmosferdi; bunu kaldıramazdım. Bu yüzden en iyisi gitmek yerine, tuzağa sıkışmış

hayvanın müziği ve Kali tanrıçalarının arkamızdan hararetli konuşmalarıyla birlikte biraz daha burada kalmaktı. Bir iki kez daha onunla konuşmaya gittim, ancak o yüzünde aynı keskin memnun ifadeyle insanlara bakmaya devam ediyordu. Kalın bacaklı sarışın kız yanımızdan geçti. O da Nikos'u tanıyor gibi değildi. Nikos'u dürttüm ve dedim ki: "Sarışın kız, sarışın kız." Başını ilgisizce salladı. "Şu masayı görüyor musun?" dedim. "Sen gelmeden onun üzerinde altın başlı bir böcek vardı. Işıkla kaplı olağanüstü bir böcek – birisi bana onun güzelliğini tanımla dese 'böceklerin kralı' derdim." Bana çok yorgun ve boş bir bakış attı. "Bırak şu saçmalıkları" dedi. "Seni kimsenin kurtaramayacağını biliyorsun." Belki seni kimse kurtaramaz demediyse bile, hapı yuttun veya ona benzer bir şey söyledi. Tam olarak sözlerini hatırlamıyorum ama elbette şaka yapıyordu. Çenesi inmiş ve yarım açılmış ağzından bir ses çıkmıştı: kuru, kesik bir kahkaha. Şimdi düşünüyorum da hiç konuşmamış bile olabilir. Evet, tek kelime etmedi. Yalnızca bana aynı şekilde baktı; bakışları her şeyi anlatıyordu. Böylece ayılıp kendime geldim. Perdenin gerisinde olan şeyleri, endişeleri gizleyen ve tüm gece kötü anıları yatıştıran bulutumsu duvarın arkasında olan biteni anladım.

Ve şaşırarak hatırladım. Akşam Eleni'ye niçin telefon ettiğimi, bunca saattir partide Nikos'u aradığımı unutmuş olduğumu fark ettim. Evdeki sahneyi, tokadı.

Garip olan üzgün ya da endişeli değildim. Ben de önümdeki insanlara bakıyordum; birlikte aynı manzaraları ve saatler önce bitmiş olan bir gösteriyi, yanlışlıkla birkaç sefer tekrar eden sahneleri izliyorduk. Beni tek ilgilendiren eve dönmüyor olmamızdı. Hafızam uzamıştı ve gün içinde olan şeyler hep birlikte ve aynı anda tekrar yaşanıyordu. Yine de beni rahatsız etmiyordu; canımı da sıkmıyordu çünkü bu bana değil de sanki bir başkasına oluyor gibiydi. Uzunca bir süre sıra dışı bir coşku hissettim. Seferis'in bir dizesi aklıma geldi: "Ilık su, her sabah bana yakınımda başka canlı hiçbir şeyin olmadığını hatırlatır." Ve Eliot'un şu dizesi: "Merdivenin en yüksek basamağında dur. Bir bahçe vazosuna yaslan." Ne Seferis'in ne de Eliot'un dizesinin kulübün tavan arasındaki atmosferle hiçbir ilgisi olmama-

sına rağmen –belki de bu yüzden aklıma gelmişlerdi– terli vücutlar etrafımızda dönüp durmaya devam ederken, Seferis'in ılık suyunun yatıştırıcı bir etkisi vardı. Yüzler parlıyordu ve bazıları çığlık ya da gözyaşı içinde patlamaya hazır, tamamen ümitsiz görünüyordu. "Riders on the Storm" (Fırtınadaki Atlılar) ve "Walk On The Wild Side"ı (Vahşi Yolda Gezinmek) söylemeye başladım. Hangisini önce söylediğimi hatırlamıyorum. Hayvanların hırlaması, gürültü ve zillerin hoparlörden çıkan ahenksiz berbat seslerine rağmen kendi sesimi duyabiliyordum: "She says hey babe, take a walk on the wild side."* Şarkıyı içinden söylediğinde sesin kulağa kötü gelmemesi harika! "Riders on the storm, into this house were born, into this world were thrown, like a dog without a bone..."** Ve Kavafis'in "Tanrı Antony'yi Terk Eder"ini baştan sona ezbere okudum.

Sarışın kız yeniden geçti. İki garson. Güllü kadın. Eleştirmen burnunu göstererek sanki bize bir şeyler söylemek istermiş gibi geldi. Tam yaklaştığında bize sırtını döndü.

Sıcak olmuştu, boğucu bir sıcak. Tavan arasının diğer tarafında bir şeyler oluyordu. İki siyasetçi dümdüz ayakta dikiliyordu, adeta ayaklarının ucunda. Onları televizyondan tanımıştım. Sesli sesli gülüyorlardı. Kahkahaları müziği bastırmıştı. Etrafları kalabalıktı. Bazı kadınlar onlara yaklaşmak için birbirlerini itiyordu. Diğerleri ayakkabılarını çıkartmış, kafası karışık gözlerle bu sahneyi izliyorlardı. Omzundaki minik tatlılardan oluşan tabağı dengelemeye çalışan bir garson belirdi. Nikos'a ona bir tatlı getirmemi isteyip istemediğini sordum, hayır anlamında kafasını salladı.

The Doors'tan bir şarkı daha, "LA Woman"ı söylemeye çalıştım ama sözlerini hatırlayamadım. O ise etrafındakileri izlemeye devam etti. Bir kez daha gidelim demedi. Ne düşünüyorsun, diye sordum neşeli görünmeye çalışarak. Beni duydu mu, bilmiyorum. Bu zihinsel konsantrasyonda dokunaklı bir şey vardı. Mavi bir bilye gibiydi –görebildiğim– sol gözü, üzerinde de örümcek bacakları gibi kirpikleri. Onu çok sevdi-

* (İng.) "Hey bebek, dedi, vahşi yolda gezinelim seninle."

** (İng.) "Fırtınadaki atlılar, doğduğunuz evlere süren, fırlatıldığımız dünyaya süren, tıpkı kemikleri olayan bir köpek gibi, fırtınadaki atlılar."

ğimi düşündüm. Çok mutsuz ve acınası göründüğü için daha da çok seviyordum onu. Akşam her ne kadar korkunç geçmiş olursa olsun, şimdi bu tutkulu aşkı uyarıyor gibiydi. Hâlâ zamanı vardı bu aşkın, vadesi henüz dolmadı; henüz bitmedik, diye düşündüm. Birlikte geçirdiğimiz bunca yılı silip atamamıştım. Hiç çocuğumuz yoktu ama istiyordum. Hep bir mesafe vardı aramızda; başlarda bile, sigara içip müzik dinleyerek seviştiğimiz ilk aylardaki gecelerimizde, kruvasan ve *feta** yediğimiz sabahlarda, günde üç ya da daha fazla kuru kruvasanla sararmış feta yediğimiz günlerde, o ilk cicim aylarımızda bile Nikos'tan kaynaklı hep bir mesafe vardı aramızda. Duygu yüklü anlar olduğunda ya şakaya vurur, ya sinirlenir ya da alakasız bir konudan, okuduğu bir dergideki makaleden konuşmaya başlardı. Böylece atlatırdı zorluğu. Hiçbir zaman bana kendini verdiğini hissetmedim. "Kendini vermek" – bu laftan tiksinirim, çok banal, ama maalesef tam olarak bu durumu anlatıyor. Kendisi benim ilk aylardaki patlamalarımdan elbette memnundu; şimdi düşünüyorum da mutlu değildi, sadece gururunu okşuyordu bu. Genelde utangaçtı; heyecan ve coşkusu hep sınırlı olmalıydı. Bir keresinde ona duygusal olarak, hiç kabarmayan bir sufleye benzediğini söylemiştim, başarısız bir sufle! Bu benzetmemi çok komik buldu ve ertesi gün başka birine kendini katmadan bu anekdotu yineledi. Yalnız, bir gün bir Mısır restoranında yemek yiyorduk. Şimdilerde duyamayacağınız kadar eski Fransızca şarkılar çalıyordu. Mekân bomboştu, kimseler yoktu. Sanıyorum sadece çaprazımızda bir masa daha doluydu. Küçük tabaklarda *tabbouleh*** ve tahin ikram etmişler ve çok az yemiştik. Ekmeğin içinden küçük toplar yapmıştım. Birden sessizleşmiştik. Boğuk sesli şarkıcıyı dinliyorduk. Sonra birden gözlerinden bir gölgenin geçtiğini gördüm: şefkat ve keder dolu kadifemsi bir dokunuş. Küçük gri taşlar gibi genellikle ifadesiz olan gözleri, sadece o zaman bana şaşkınlık, boşluk ve merakla bakmışlardı. Yüzündeki ifadeyi hâlâ hatırlarım. Bana bakmı-

* Yunanistan'da ve dünyanın birçok yerinde Yunan peyniri olarak özellikle salatalar ile birlikte tüketilen yağsız hafif beyaz peynir. (ç.n.)

** Doğu Akdenize özgü, domates, kıyılmış maydanoz, soğan ve bulgurla yapılan bir çeşit salata. (ç.n.)

yordu. Hayal kuran ve zorla gerçekliğe uyandırılan bir çocuğun bakışlarıydı onlar.

Yine bir gün, olayları büyütüyor muyum, ilişkimiz bok gibi ama ben durumu iyi tarafından görmeye mi kendimi zorluyorum diye düşünürken akşamüzeri Eleni'yi arıyor ancak ulaşamıyordum. O kadar kötüydüm ki ağlayamıyordum bile. Ama o an hiçbir önemi yoktu çünkü doğru olan düşünce buydu. Ve nasıl olduğunu bilmiyordum ama korkunç azmıştım ve onunla sevişmek istiyordum. Bugünkü dramayla sonuçlanan, maddi meselelerle ilgili ufak sürtüşmeler aramızda her zaman olurdu. Onun kabalığının beni cinsel olarak uyarıp uyarmadığını merak ediyordum. Arka planda, üzerinde uzun yeşil kuyruklu cennet kuşları bulunan bir paravan fark ettim. Onu onun arkasına ya da tuvalete doğru nasıl cezbedebileceğimi düşünüyordum. Paravanın arkasında ya bir mutfak, ya küçük bir oda veya üzerinde Kali tanrıçaları olmayan sıradan bir duvar olmalıydı. Belki de paravanı oraya yokluklarını gizlemek için koymuşlardı. Hangi yokluk? Dekoratif amaçlı veya boş duvarın dökülmüş sıvalarını, atık çöpleri veya her neyi ise bir şeyi gizlemek için koymuşlardı. Şimdiden sahnenin ilk tadını alıyordum: nasıl ayakta sikişeceğimizi, külotumu ve külotlu çorabımı indirdiğini, içime girdiğini, boynumu ısırdığını, sağ bacağımın bir kamçı gibi beline sarıldığını. Sol bacağımdan sarkan külot ve külotlu çorap düşüncesi ya da belki çıplak ve beyaz duran bacak görüntüsü her nedense bana jinekolog randevusunu hatırlattı ve anında isteğim kaçtı.

Önündeki yol at nalı şeklindeydi ve bir dükkânın önünde bitiyordu. Cama bantla yapıştırılmış kartonda "Ne alırsan 1 euro" yazıyordu. Mallar görünmüyordu. Girişin hemen sağında plastik bir tabağın içinde ödül kedi mamaları ve yeşermiş bir kabın içinde de su bulunuyordu. Arkasını döndüğü yer atık tuğla ve demirlerin olduğu bir girişe açılıyordu. Yine bir çıkmaz sokak. Döndü ve asıl gitmesi gereken adrese, merkez çarşının bulunduğu meydana doğru yürüdü. Ne zamandır gece yolda yalnız yürümüyordu? Öğrenciyken taksiye binecek parası yoktu; olsa da yine binmezdi. Gece geç saatlerde arkadaşlarını görür, bazen onlarla bir barda sabahlardı. Daha sonra yürüye yürüye eve giderdi.

Yayımlanan tek kısa hikâyesinin, *Sıcak Çember*'in çıktığı yaz, haziran mıydı, yoksa temmuz mu? Korkunç sıcak bir yazdı. Öğrenci ve işsiz arası çeşitli tiplerden oluşan arkadaş grubu geceleri toplanırdı. Bunların arasında kafiyeli yazan iki ikiz şair

vardı. İkizler dışında hepsi Eva'dan büyüktü. Onları hep Klafthmonos'un arkasındaki ufak bir meydanda bulurdu. Semt karanlık ve kafeler kapalıydı. Çıplak ağaçların altında sokak köpekleri yatardı. Issız bir tavernanın bahçesinden plastik sandalyeleri çekerler, boş fıskiyenin çevresine sıralarlardı. Her biri dönüşümlü olarak bir şişe getirir, birlikte *çipuro** içerlerdi. Fıskiyenin içinde bronz bir heykelcik vardı – tek kollu bir aşk tanrısı ya da susuz zeminden filizlenen bir çocuk melek. İzmaritleriyle onu nişan alırlardı. Aralarından birine sahip olduğu huzur ve sakinliğe istinaden Buda lakabını takmışlardı. Onun dışında zayıf, her gün ısrarla giydiği kolalı ve ütülü beyaz takım elbisenin içinde ağır eklemli ve hafif kambur dururdu. Kendinden daha da zayıf, orkestra şefi olmak isteyen bir kız arkadaşı vardı. Otobüsle tüm Yunanistan'ı dolaşmak istiyordu fakat orkestra şeflerinin kökünü kazımışlardı; bu yüzden deniz feneri bekçisi olacağını söylüyordu.

Bir gece sone** üzerine kavgaya tutuşmuşlardı. İkizlere göre sone bir tuzaktı: "Varoluşsal bir yanılgı, estetik açıdan başarılı bulunsa da... Ki zaten asıl tehlike de buydu." Tutkuyla, inatla ve mutabakat içinde bunu savunuyorlardı. Bu aslında tarihi bir tesadüftü: İkizler genellikle aynı fikirde olmazlardı. Kesin saçmalığı, dedi biri. Ama gruptan biri değildi bu. Apartmanda bir kiracı balkona çıkmış gürültüden dolayı şikâyet ediyordu. Buda otoriter bir el hareketiyle "Sallamayın, devam edin" der gibi yaptı. Sıska kız arkadaşı tahrik olmuş bir biçimde burnundan güldü. Sonra adam onlara bir kova su fırlattı ama o gece ne olduğundan nasıl emin olabilirdi ki kız? Aralarında yaşı ilerlemiş bir yazar da vardı. Eski tüfek solcuydu – kendisi sarkastik olarak böyle diyor ve Gyaros*** Adası'nda bir ay sürgünde kaldığını anlatıyordu. İkizler soluk, siyah kıyafetler içinde, sonenin zayıflıklarını analiz ederken onları böldü ve alçak, sakin bir

---

* Ya da *tsipouro*, Yunanistan'a özgü bir rakıdır. %45 alkol derecesi ile uzodan yüksektir. (ç.n.)

** 14 mısralı şiir.

*** 1948-1974 arası dönemde Yunan solcu muhaliflerin sürgüne gönderildiği ada. En az 22.000 kişi bu adaya sürgüne gönderilmiş ya da hapsedilmişti. (ç.n.)

sesle alakasız şeylerden konuşmaya, her şey ve aslında hiçbir şey hakkında nutuk çekmeye başladı. Kimse konuyu nereye vardıracağını bilmiyordu ki yavaş yavaş ton yükseldi – ses tonu değil, sesi çok durgun ve uykuluydu. Ama sözleri giderek sivrilerek biz geri kalanları suçlamaya başladı. Hayatta bir baltaya sap olamamış bir grup loser'dık. Bunu anlayana kadar yaşlanacak, aynı meydanda aynı plastik sandalyelerde oturacak ve hâlâ sone hakkında tartışıyor olacaktık.

"Sen de bir Angela Davis değilsin" diye ona da laf sokmuştu.

Ona neyin üzerine saldırdığını tam hatırlamıyordu; zaten tartışmaya da pek dahil olmamıştı. Kimse bu ironik konuşmayı takip ediyor görünmüyordu. Buda hayallere dalmış, çeşmeye bakıyordu. Muhtemelen tartışma için belli bir sebep yoktu; bu, flörtle saldırganlığın birbirine karıştığı grup içindeki genel tartışma tarzlarıydı. Birbirlerini sevdikleri ölçüde yoğun hissettikleri bir meydan okuma ruh haliydi onlarınki. Bir süre sonra, bu sonu gelmez gevezeliğin arasında övünerek kendi kısa hikâyesinden bahsetti. İki yorum ona korkunç isabetli göründü fakat bunları aklında tutamayacak kadar sarhoştu.

Grup dağıldığında yazar kalktı ve onu takip etti. "Angela Davis'in soneyle ne ilgisi var?" diye sordu yazara. Onun görüşüne göre hepsi bir örümcek ağı gibi birbiriyle bağlantılıydı. "Latin Amerika'da bir taşı kaldır ve Şanghay ya da Londra'da neler olduğunu gör; ama görmeyi istemen ve gözünün de becerikli olması lazım. Bu bir güç ve itaat ilişkileri zinciridir; hepsi oraya, *oraya* çıkar. İnsanlar için de aynı şey. Ukalalık, ukalalık kötü bir şey. Hangi ukalalık? Ve benim Angela Davis'le ne alakam var?" diye ısrar etti çünkü ona geçmiş bir neslin sembolünü, gazetedeki kıvırcık saçlı, donuk yüzü hatırlatıyordu. "Hiçbir alakası yok" dedi ona, "fakat bu güzel yüzde büyük bir hırs seziyorum. Ha ha" diye güldü, çünkü onunla tartışma modunda değildi. Bez ayakkabılarıyla Eva'nın yanına yaklaştı. Başını bükerek konuşmaya devam ediyordu. Bir ara omzundan tuttu. Eva'nın evine varmışlardı. O sıralar Kipseli*'de oturuyordu, öğ-

* Atina'da bir semt. (ç.n.)

renci evinden henüz taşınmamıştı. Işığı açar açmaz ne kadar yaşlı olduğunu fark etmişti fakat geri dönmek için çok geçti.

Girişte peluş halıyla kaplı eski bir kanepe duruyordu. Peluş halı, Tanrım, o kadar sıcaktı ki, hâlâ hatırlıyordu. Ama kanepe en iyi çözümdü çünkü yatak odasına giderlerse orda uyuyakalabilirlerdi. Yazar çok rahatlıkla koza değiştiren bir tırtıl gibi giysilerini çıkardı. Yarım dakika içinde önünde çırılçıplaktı. Vücudu zayıf, bacakları kısa, gövdesi uzundu. Eva'nın üzerine attı kendini. Göğsünde darmadağınık gri seyrek tüyler vardı. Penisi aşırı ufak, minicikti. Ve daha da korkuncu ona muamele yapmasını istiyordu. Ufaklık ilgi görmek, kucaklanmak istiyordu. Eğer ona eşlik edersem hayatta her şeyi yapabilir, her şeyde başarılı olabilirim, diyordu kendini cesaretlendirmek için. Yazar üstünde hırıltılarla gidip geliyordu. Koltuktaki halı sırtını çiziyordu. Yakında ölecek, diye düşündü. Kaç yılı kalmıştı? Beş? On? Adam hareketine devam ederken boğazını temizledi. Sonra çekildi ve vücudunu onun yanına bıraktı. Bitirememişti. Başını kaldırdı ve ona gülümsedi. Gözlerinin etrafında kara halkalarıyla bitkin bir porsuk. Tıraş losyonu artık uçmuş ve teri ekşi kokuyordu. Kızı hakkında konuşmaya başladı. 16 yaşında Matematik Derneği ödülünü kazanmış, aynı zamanda da bir şiir kitabı yazmıştı. Zekiydi, tam bir dâhiydi. Sonra başı uyuşturucu batağına saplanmış ve okulu bırakmıştı. "Şu an nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok" dedi en sonunda. "Bir gün gelin cesedini alın diye arayacaklar." Bu onun keyfini kaçırmışa benzemiyordu. Hemen eğilip onu dudağından öpmüştü. "Feyyum'a* benziyorsun" dedi. Planlar yapmaya başladı. Birlikte bir kitap yazabilirlerdi. Daha sonra bir yazarlar konferansına davet ediliğini ve onu da birlikte götürebileceğini söyledi. Tekrar sevişmeye çalıştı. Küçük hortumunu kalçalarının arasından zorla itmeye çalışarak... Sonra soluk soluğa gülümseyerek yanına yuvarlandı.

Bir sonraki gece, arkadaşlarıyla yemek yediği üstü açık küçük bir restoranda onunla buluşmaya gitmişti. Şaşırarak onu diğer-

* Feyyum mumya portreleri, Roma devrinde Mısır'da mumyaların üzerlerine yerleştirilen ahşap plakalara yapılmış gerçekçi portrelerdir. (ç.n)

lerine bir yazar olarak değil de, onun kitaplarının müstakbel küratörü olarak tanıttığını işitmişti. Bu onu incitmişti ancak onu görmeye devam etti. Ve onunla geçen bu üzücü saatler, Nikos'a âşık olmasının yolunu açmıştı.

O dönem şimdi ne kadar bulanık görünüyordu. O yazın bitmek bilmeyen ayları; seyrek aydınlatmalarla yaşlanmış binaları ile tozlu, terk edilmiş şehir. Nikos'la tekrar buluştuklarında artık Kipseli'deki o dairede yaşamıyordu. Bir şeyler olmuş ve ailesinin yanına dönmüştü. O "bir şeyi" uzun yıllar unutmuş ya da bilerek üzerini kapatmıştı. Öyle zamanlar vardı ki, şimdiki gibi, o şeyleri geri çıkarıp merakla duygulanarak bakardı onlara. 15 Ağustos günüydü. Günlerdir kırmızı peluş halının üzerinde yatıyor, dışarı çıkmıyor ve telefonlara bakmıyordu. Hava aşırı sıcaktı ama sıcağı hissetmiyor, hatta arada soğuktan ürperiyordu. Daha sonra anne babası onu almaya gelmişti. Girişteki yüzleri küçücük ve korkudan titriyordu. Kendi aralarında gizli gizli bunun bir ruhsal çöküntü olduğunu konuştular Bir kere yolda eski grubundan biriyle, Buda'yla karşılaşmıştı. Buda domuz gibi şişmanlamıştı. Altın sarısı kilidi olan bir evrak çantası taşıyordu. Onu uzaktan tanımış ve yolunu değiştirmeye çalışmıştı. Anlaşılan o da aynı şeyi düşünmüştü ki bir büfenin önünde burun buruna çarpıştılar. Şaşırmış gibi yapıp yolun kenarında konuşmaya başladılar. "İkizler nasıl?" diye sordu Eva. Biri Korfu'da, evlenip üç çocuk sahibi olmuş ve kayınpederinin mermer atölyesinde çalışıyordu. Diğerinden haberi yoktu. "Peki ya zayıf kız?" dedi Eva. "Artemis mi?" diye sordu Buda. "Hâlâ birlikteyiz!" Bak sen şu işe! Buda'nın yüzü aydınlanmış ve eski samimiyeti uyandırmak için son bir gayretle Eva'nın yüzüne ışıl ışıl bakıyordu. Artemis de domuz gibi şişmanladı mı acaba, diye düşündü. Bir sonraki düşüncesi ise evlerine davet edilse nasıl tepki gösterirdi oldu. "Deniz feneri bekçisi olmadı mı?" diye sordu. "Ha ha, o nerden geldi aklına?" "Küçük bir kızımız var, dört yaşında minik bir şeytan." Çıkarıp bir resmini gösterdi ve sonra tekrar cebine soktu. Hâlâ gülümsüyordu fakat bakışları gelen geçene, arabalara kaymıştı. Aferin, aferin diye mırıldandı Eva ayrılırken utanç içinde. Onu küçümsediği için mi? Karşı-

laşmamak için yolunu değiştirdiği için mi? O zamanları hatırladığı için mi bu kadar rahatsız hissetmişti?

Karşı kaldırıma geçiyordu bir gölge. Gittikçe küçülerek, küçülerek, ta ki gözden kaybolana kadar. Hiçkimse yoktu orada. Hiçbir ses, asfalttaki ayakkabı tıkırtıları dışında. Çuval beziyle döşenmiş alçak bir ahşap iskele vardı bir dükkânın girişinde. Üzerine çıktı ve ayaklarını aşağıya sallandırdı.

Partiden sahneler geliyordu aklına. Bir boşluk, son dakikalar, çıkış vardı. Gece gezintisinin baştaki mutluluğu geriledikçe işkence haline gelen belirsiz bir tat. Gelecek günlerde, hiç olmamalıydı diye düşünüp onu üzeceğini bildiği, hoş olmayan şeyler. Ceketini nasıl toplayıp dağınık grupların arasından sıyrıldı ve kulüpten çıktı? Nikos ne zaman gitti? Tavan arasında Kali tanrıçaları arkalarından işler çevirirken, birbiriyle hiç konuşmadan saatler geçmiş, parti bitmeye yakın insanlar azalacağına artmış, terden parlayan yüzler çoğalmıştı.

Bir ara koca burunlu eleştirmeni yanında kafasını kazıtmış bir tiple gelirken gördü. İsmi Blobo olmalıydı diye düşündü. İşte Blobo, dedi içinden.

Birbirlerine yaklaşıp sohbet ediyorlardı. Eleştirmen kendini beğenmiş bir gülümsemeyle genç adama eğildi. Genç adamın stresli bir biçimde ayağını salladığını ve kovboy çizmeleri giydiğini fark etti. Onun, şu herkesin bahsettiği meşhur yetenekli yazar olduğunu hatırladı.

Blobo, Blobo.

İsmi diline takılmış, içinden tekrar ediyordu.

"Blobo!" dedi yüksek sesle.

Nikos dönmedi.

Eleştirmen genç adama bir şey söyledi ve o da kafasını kaldırdı.

"Bizim Eva'mız" dedi eleştirmen.

"Evacığımız" dedi alçak sesle, kendini riske atarak, "Burada sersem, burada zürafa" der gibi.

"Blobos kim?"

"O" dedi genç adamı göstererek.

Nikos Eva'ya tiksinerek baktı. Ama hatalıydı çünkü bu bir şakaydı. Boşlukta olduğu için hoşuna giden masum bir oyun. Tıpkı sabun köpüklerine biraz üfleyince önce biraz havada uçup sonra patlamaları gibi...

BLOBO

Yan yan bakışlar, ileri geri adımlar, saçma sapan sözler. Sonra genç adamla Eva tavan arasından koşarak merdivenlerden aşağı indi. Dar koridordan sapıp kahkaha içinde tuvalete girdiler.

Lavaboya yaslanıp bakıştılar.

"Burun her şeyi biliyor" dedi.

"Hangi burun?" dedi adam.

"Yunan edebiyatının burnu."

Genç adam, tahmin ettiği kişiden bahsediyorsa bunun en kötü durum olmadığını söyledi. Şahsen eleştirmenlerden nefret ediyordu. Çoğu kitapları okumaz, ne yazacağına parmaklarını koklayarak karar verirdi. Kastettiği eleştirmen en azından okurdu. Çoğu kez kitap daha yayınlanmadan taslakları ister ve önceden okurdu.

Eva neşeliydi. Onunla konuşurken oyun oynayan haylaz bir çocuk gibi büyülenmişti. Bronz avizenin güzel pırıltılar saçan titrek ışığı altında gece ona eşsiz görünüyordu. Partiye gelmemiş olsaydım ne kadar korkunç olacaktı, diye düşündü. Üç kapılı ve parlak siyah kapaklı eşit sayıdaki klozetin gizlendiği tuvalet ve duvardaki çıkartmalar bile şölen havası taşıyordu. Aklından geçenleri ona söyleyemiyordu; sessiz kaldı.

"Bana niçin Blobo dedin?" diye sordu.

"Blobo, Blobo" diye tekrar etti.

Güldü ve kovboy botlarıyla ona bir çelme taktı. Onu hareketsiz hale getirip kendine doğru çevirmeye çalıştı.

"Bana doğruyu söyle şimdi, kitaplarımı beğeniyor musun?"

Belli belirsiz bir şeyler mırıldandı ve kıvırcık saçlı olsaydı ona çok yakışırdı, diye düşündü. Sonra onun hiçbir kitabını okumadığını itiraf etti.

Genç adam ayağını geri çekti. Yere bakarak kaşlarını kaldırdı. Etrafta atılmış tuvalet kâğıtları vardı.

"Öylesi daha iyi" dedi sonunda.

"Sarhoş gibi davransam da değilim" dedi Eva ve hemen bunu dediğine pişman oldu.

Onu dinliyor görünmüyordu. Yenmiş tırnakları ve şişko avuçlarıyla, olmayan saçını düzeltti.

Aynadaki yansımasına bakarak, "Noel'de ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yarın mı?"

"Bugün."

Noel bugün diye düşündü, ayaklarını iskeleden sallarken. Ona aşırı mantıksız, hazmetmesi için fazla hileli geldi. Eve dönmeliydi. Saat ilerledikçe, bu "bugün"ün vahameti daha da etkisini gösteriyordu.

Kirlenmiş ayakkabılarına baktı ve ayaklarını ileri geri oynattı. Eva Noel'i ailesiyle geçireceğini söylemişti ona. O da "Dede ve nineyle mi" diye kafiye yaratmıştı. O ise yayınevi tarafından her sene yazarlar için düzenlenen büyük bir partiye davet edilmişti. Yine bir parti diye üfleyip püflüyordu. Parti üstüne parti. "Hindi partisi" dedi Eva. "Parti hindisi. Dede nineyi yiyor. Nine dedeyi yiyor." Birden ciddileşip ona çalıştığı yayınevi hakkında sormaya başladı. Bir kez kitabını reddetmişlerdi. "Kabul edilemez" diyordu. Kitap daha sonra beş bin adet satmıştı. Kötü kötü güldü. "Bir ara gelip kitabım için yalvaracaklardı. Yüzde kaç verirsiniz?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben sadece kitapların editörlüğünü yapıyorum" diye itiraf etmek zorunda kaldı. İlgisini kaybedip onu tuvalette yalnız bırakır gider diye korktu.

Cebinden bir torba tütün ve sigara kâğıdı çıkardı. Yere bir şey düştü. "Piyango bileti" dedi ve topladı.

"Söyle bana" dedi kıza. "Büyük bir tutar çıksa ne yapardın?"

Tutar kelimesi akşam neler olduğunu hatırlattı ona. T-u-t-a-r. Beş harf.

"Ben Santorini'de arazi satın alır, havuzlu bir villa yapar ve takılırdım. Bir daha asla yazmazdım."

Torbadan biraz tütün çıkarıp sardı. "Asla" diye tekrar etti, bir daha yazmama niyetine dair tüm şüpheleri silmek istercesine. Kafasını kaldırıp aynaya baktı.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ben on bin euro isterim."

Sigaranın kenarını yalayıp yaktı.

"On bin euro'ya fitim" diye tekrar etti.

Kırmızı ve grili gözlük ışığı kırarak hafifçe titriyordu.

"Yanıma gel" dedi içinden Eva. "Gel ve beni öp."

"Sadece o kadar mı?" diye alay etti ve sonra özür diler gibi ciddileşip, bu yıl ilk kez yılbaşı piyango bileti aldığını söyledi.

Gümüş renk yün etek giymiş bir kız yolunu şaşırarak içeri girmiş, onlara belli belirsiz bakmış ve tuvalete girip kapıyı kilitlemişti. Bir süre sonra sifon duyuldu. Brrr, yaptı adam.

Kız onlara yaklaştı ve parmağını boğazına götürdü. Ortası altın rengi fındık kahvesi gözleri ve gülümseyen dudakları vardı. "Bu nedir?" diye sordu zinciri çekerek. Adamın sigarasından bir fırt çekip kendi gömleğinin içine üfledi. "*Figa*. Küçük bir yumruk..." "*Figa*, *Figa*, hmmm..." Kızı öpmeye başladı. Öbür kız onların arkasından geçip gitti.

Blobo... ne şahane bir öpücük.

Aynada kafasının tepesi daha açık renk parlıyordu. Kellik başlangıcı vardı. Koyu kırmızı dudakları ve hilal kaşları olan bir yüz duruyordu hemen yanında.

"Müsaade eder misiniz?" dedi bir kadın sinirli bir gülümsemeyle. Onlara doğru el sallıyordu.

"İnanmazsın ama" dedi genç adama, "barda bana çarpan biri benden ona iş bulmamı rica etti!"

"İş mi?" diye tekrarladı adam. Eva hâlâ kucağındaydı. Ellerini bıraktı.

Kadın lavaboya geldi. "Yüzüme biraz su çarpayım müsaadenizle. Histeri krizine gireceğim sanırım."

Dekoltesinde mavi gül olan kadındı bu.

Çeşmeyi açtı ve aynada yüzüne baktı. "Berbat görünüyorum!" diye bağırdı. Rimeli akmış ve titreyen parmaklarıyla onu silmeye çalışıyordu. "Bana ne diyordu, biliyor musun? İki çocuğum var ve baş edemiyorum. Bana bir iş bul, ne iş olursa. Peki, benim suçum ne kardeşim?" dedim. Kim olduğumu bile bilmiyordu. Bana kötü bir el hareketi yaptı. Şaka gibi! Neticede agresifleşti. Böylelerini nasıl içeri alıyorlar? Nasıl izin veriyorlar?" Çantasından kalın bir dudak kalemi çıkardı ve dudaklarının çevresini çizdi. Ona grotesk bir ifade veren, dudaklarının etrafında mor bir leke. "Siktir, kahretsin!" diye bağırdı.

Genç adam hafif bir tebessümle onu izliyordu. "Komik mi sence" diye ona patladı. "Sinirlerimi bozma." Sonra bir soruya cevap verircesine, "Hayır hayatım, o adam bir yabancı değildi. Hayır hayır, göçmen değildi. Yunanlıydı. Sapına kadar Yunanlı!"

"Sakin ol, onu galerine hizmetli olarak alabilirsin" dedi genç adam. Eva'ya suçlu bir bakış atıp göz kırptı.

"Bırakın saçmalamayı" diye güldü kadın.

"Başka ne yapabilir? Buldum! Köpeğini gezdirebilir ya da kapıları açıp sana kimin geldiğini söyleyebilir."

"Bir uşak" dedi Eva.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu kadın.

Sonra genç adama döndü.

"Sana o deli herif hâlâ içeride ve kimse ona bulaşmaya cesaret edemiyor diyorum."

Islak ellerini salladı. Ufak, üçgen göğüsleri dekoltesini dolduruyordu. Gülümsüyordu fakat dudakları jilet gibi keskindi.

"Seni daha önce görmüş olabilir miyim?" diye tekrar sordu Eva'ya.

"Ben heykelim" diye yanıtladı Eva.

"Anladım. Rodin'in arkadaşısın."

"Biz heykeliz" dedi genç adam. Kollarını ve bacaklarını uzatıp dengede durmaya çalışıyordu.

Kadın kahkaha attı ve onlara yol vermelerini söyledi. Eğilip bir şeyler görmüş gibi ellerini havaya kaldırdı. Parmakları genç adamın baldırlarına değiyor gibi yapıp yanından geçti. Bu hareket Eva'ya kasıtlı bir uyarı işareti gibi geldi. "İşte!" diye bağırdı kadın. It would be the ultimate absurdity to lose today, they gave it to me. (Bana verdikleri şeyi kaybetmek bugünkü en büyük saçmalık olurdu! Kim olduğunu söylemem.....) dedi genç adama kısık sesle. Yaprakları donup kaskatı kesilmiş bir deriyi andıran gülü çıkardı. Bluzunu sıyırıp elbisesinin üst kısmına tutturmaya çalıştı. Birkaç kez daha denedi ve olmayınca daha da sinirlendi.

"Ne yapıyoruz?" dedi genç adam botlarını geri düzelterek. Yerde çamur, ayakkabı parçaları, yırtık peçeteler, yere damlayıp kurumuş siyah bir leke, belki de kola lekesi, arkadaki lavabonun altında da kullanılmış bir prezervatif.

"Basmayın!" diye bağırdı kadın.

"Yeni kullanılmış bu" dedi Eva.

Genç adam onu alıp parmağına giydirdi.

"Siz aptal ve sarhoşsunuz!" dedi kadın.

Bizler heykeliz.

Bizler canlı sanat eserleriyiz.

Bizler müzeyiz ve sponsor arıyoruz.

Bizler ayaklı müzeyiz.

Etten kemikten bir müze.

Yaşayan anıtlar.

Benim adım Blobo.

Tuvaletten çıktıklarında kadın önde, onlar arkada kayarak ilerliyorlardı. (Garip ama hâlâ şimdi bile kaymış olduklarını hissediyordu. Kadın ise elindeki gülü sönecek bir mum gibi dikkatle tutarak dümdüz ilerliyordu.) Her an sanki Nikos'un üzerine devrilecekmiş gibi, yakınlarda bir yer varmış ve beklenmedik bir şekilde karşısına çıkacakmış gibi hissediyordu. Çok geç olmadan bir şeyler söylenmeliydi, bir sonraki görüşme için sebep yaratacak bir söz, suç ortaklıklarını mühürleyecek komik ya da tuhaf bir kelime. Mahcup ve kararsız, genç adamın elini sıktı: "Sana bir şey söylemem gerek." Adam dinlemek için öne eğildi. "Sadece senin bilmeni istiyorum" diye fısıldadı. Ama ona diyeceği hiçbir şey yoktu. Terli ve yumuşak elini sıktı tekrar.

Kulübün geniş odası yarı karanlıktı. Dağınık gruplar yarı karanlık sularda pusuda bekliyordu. Cam plakalar yanıp sönmeye, zemin de müziğin ritmine göre renk değiştirmeye devam

ediyordu. Gilberto Gil'in "Vamos Fugir"i çalıyordu; her dönüşte bir potin, bir ayak, çıplak bir kol, bitap düşmüş bir gülümseme ortaya çıkıyordu. Bazıları artık gitmeye hazır, paltolarını tutuyordu. Elde kalın kaşkollar ve eldivenler, tetikte bedenler.

"Céu azul ya ya, céu azul..." diye çınlıyordu Gilberto Gil'in tıknefes sesi. Kimse gitmiyordu. Sanki bir güç onları geri çekiyor, gecenin sonunu izlemeleri için onları kulübün içinde tutuyordu. Rengârenk spotlar birkaç çiftin boylu boyunca yerde oturduğu çılgın dans pistini nişan alıyordu. Kızın biri görünmez engelleri önlemek için kollarını germiş, bir köşede, karanlıktan bir gölcükte, kendi başına dans ediyordu. Projektör onu aydınlattığında, gözleri yaş doluydu.

"Buradan" dedi güllü kadın. Genç adam hızlıca kafasını salladı ve Eva'yı kendine çekti.

Arkalarından köpek gibi koşuyorum, diye düşündü Eva.

Barın önünde yaklaşık yirmi kişi toplanmış, görmek için birbirini itiyordu. Hiçbir şey görünmüyordu. Barı, balığa benzer metal bir çerçeve içinde tepede sallanan loş, sarı bir ışık aydınlatıyordu. Zayıf bir hava akımı esti yüksekten. Balık ileri geri salındı ve sonra durdu. Ayaklarının ucunda uzanıp endişeden gerilmiş boyunların, kafaların arasından bakmaya çalıştılar. Birisi kulaklarının içine doğru nefes alıp veriyordu. Diğerleri ittiriyordu arkadan.

Yan taraftan kuvvetli bir itiş hissedildi. Güllü kadın sıyrılıp öne geçti. "Gelin" diye çağırdı. Siyah takım elbiseli, uzun boylu biri yolu açıp, "Çekilin, kenara çekilin" dedi. Daire tekrar kapandı ve memnuniyetsiz mırıltılar duyuldu. Eva'nın yanındaki kız dirseğiyle onu dürtüp "Affedersiniz" dedi. Dirsekleriyle kendine alan açtı. Cam ampul gibi gözleriyle endişeyle ayakkabılarına baktı ve tekrar özür diledi. Arka taraftan yine bir itiş kuvveti geldi. Bazıları çökerek geri çekildi, diğer vücutlar onların üzerine düştü ve ilk sırada aniden genç adamla buluştular.

Uzun paltolu bir tip tek başına barda dikiliyordu.

Onun karşısında, kolları insan dalgasını zaptetmek için uzanmış, kaslı bacakları yarı açık, siyah takım elbiseli uzun adam.

"Tamam, şimdi sessiz sessiz" diyordu uzun adam.

Adam bara yaslanmıştı. Yaşlı görünüyordu. Kırk yaşlarında olmalıydı. Dirseği vernikli ahşaba dayanmış, avcu yüzünü kapatıyordu.

"Sessiz sessiz burdan çıkacağız hep birlikte" dedi tekrar uzun olan. Sanırım kulübün yöneticisiydi. Kulağında kırmızı ışıklı, boynuz şeklinde bir kulaklık vardı.

Diğeri dönmedi. Duyuyor gibi de durmuyordu. Vücudu kocaman cepli, kalın tüvit montunun içinde yüzüyor gibiydi. Omuzları göçmüş, sarkmıştı. Kahverengi bağcıklı ayakkabıları vardı.

"Şimdi bu beyleri burada bırakıp sessiz sessiz çıkacağız" dedi yönetici kısık bir sesle, daha önce çok kez duyduğu ve şu an kendini ikna etmeye çalıştığı çok çılgın bir şeymiş gibi.

Bardaki adamdan, ayırt edilemeyecek kadar hafif bir eğilme ve paltosunun içinde yavaş bir kayma dışında hiçbir tepki yoktu. Balığa benzer metal çerçeve başının üzerinde yavaş daireler çiziyordu. Sarı ışık, geriye doğru taranıp bir lastikle bağlanmış seyrek sarı saçların üzerinde parlıyordu.

"Şimdi..." diye yeniden başladı yönetici.

Barın içinde yüksek bir platformda bir garson duruyordu. Bir yandan beyaz bir bezle bardakları silerken bir yandan da dolgun dudaklarını buruşturarak olan biteni izliyordu. Diğer köşede, güllü kadın onlara zafer kazanmış bir edayla bakıyordu. "Gördünüz mü? Haklıydım!" diyordu gözleri.

Paltolu adam boğazıyla gürültülü bir ses çıkardı. Hemen ardından devrildi. Eliyle tahtadan tuttu ve doğruldu.

"Polisin gelmesini istemeyiz, değil mi?" dedi yönetici. Şakaklarında bir damar oynuyordu. "Noel zamanı kim polisin gelmesini ister ki?" diye güldü ve konuklara söylediğini belli etmek için arkasını dönüp onlara baktı.

Eva bir zaman önce gördüğü bir rüyayı düşünüyordu. Karanlık bir sokakta bir yabancı tarafından saldırıya uğruyor ve bıçaklanıyordu. Ölürken, öldüğünden emindi, hiç acı çekmiyordu. Sadece evlerin balkonlarına, serin ay ışığındaki saksılara, tekrar eden motiflerle sıralanıp giden korkuluklara, eşsiz incelikteki minik motiflere, yeni detaylar yaratan filizlere ve yapraklara, çiçeklere, saplara ve sarmaşıklara, neredeyse hiç var olmayan

minyatürlere, belki de yapım hatalarına bakıyordu. Genç adamın hâlâ elini tutuyor oluşu ona saçma geldi ve elini bıraktı.

Gürültülü ses yeniden duyuldu. Birinin göğsünün derinliklerinden gelen ağır bir sesti.

"Müziği kapatın" diye bağırdı yönetici.

"Bu ne, bir tür performans mı?" diye sordu arkalardan biri. "Evet, performans" diye güldü bir diğeri. Haber kalabalığın arasında kulaktan kulağa yayıldı. En son gelenler ön sıralara varabilmek için el ve ayaklarıyla ittirmeye başladılar.

"Hadi gidelim" dedi Eva. Ancak hareket edemediği için sıkıştığı yerde kaldı.

Barın yanında ufak bir kapı açıldı ve bezgin garson arka cebinde beyaz beziyle dışarı çıktı. Yöneticinin yanına gitti ve insanları dışarı çıkarmaya çalıştı.

Adam birden onlara doğru döndü. Ağzı yarım açıldı ve sanki dilini yutmuş gibi auuu, auuu dedi. Gülümsüyordu. Yüzü donuk, gözleri ise gri ve soluktu. "Acıktım" dedi. İnsanlara baktı. Herkes ona baktı. "Açım!" diye bağırdı zorlukla bara tutunarak. Başı öne, çenesi göğsüne düştü ve yere devrildi.

Kimse konuşmuyordu. Metal balık dönmeye başladı. Sarı lamba soyut daireleri siliyor, ışık da yana yuvarlanmış ve tüm ümidini buna bağlamış olan adamın yüzünü kaplıyordu. Yanakları çökmüş ve derin derin nefes alıyordu.

Nefes yavaşladı ve sanki bir an odanın içi ses geçirmez oldu. Sessizliğin içinde yönetici geniş adımlarla koştu ve düşen adamın önünde diz çöktü. Konuklar ileri gidip sonra geri döndü. Kafaları karışmış ve geri çekilmişlerdi. Bir süre sonra hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. İnsanlar küçük gruplara bölünüyordu. Performans sona ermişti. Domuzlar, diye düşündü Eva, ancak sahneden kopmadı. Ben de onlarla aynıyım, dedi içinden. Genç adamın güllü kadına yaklaşıp onunla konuştuğunu, eliyle omzuna dokunduğunu gördü. Dönüp ters yönde ilerledi. Kırmızı bereli biri "Doktor, doktor var mı?" diye bağırarak yanından geçti.

İki klimanın kustuğu temiz hava boş dans pistinin üzerine, aydınlık kırağı dalgalarıyla yuvarlanarak iniyor; küf, alkol ve insan yorgunluğunda hemen kayboluyordu. Filmlerdeki gibi

arkasında onu takip eden bir adamın nefesini duyduğunu sandı ve durursa nefesin de kesileceğini biliyordu. Kendi filmimde oynuyorum ve benim filmim çok aptalca, diye düşündü. Garsonlar farklı yerlerden bara doğru koşuştular. Nikos'u aramaya başladı, onunla karşılaşmamayı umarak. Nikos'un çoktan çıkıp eve vardığını ümit ederek...

Tekrar bir nefes duydu arkasında. Nefes değildi o, bastırılmış bir hıçkırık gibi boğuk bir sesti aslında. Fondaki müzik çok kısıktı şimdi. Biri miyavladı. Balkonda limonlu çay. Derinden gelen boğuk hıçkırık sesi şarkının sözlerini delip geçti. "Ne zaman yalnızca ikimiz buluşacağız?" diye cızırdıyordu ses. Ve sonra odanın ortasında duran şapkalı kadını fark etti.

Solmuş kadife fiyonklu, beyaz, örgü bir şapkaydı. Kadının ağzının altında açık yara gibi duran bir kasılma vardı. Yanı başında yaşlı bir adam başı önüne eğik ona bir şeyler söylüyordu. Fakat kadın onu ne duyuyor ne de görüyordu. Gözleri daha önce adamın durduğu barın kavisine sabitlenmiş, bedeni ağır çekimde ileri geri hareket ediyor ve bu korkunç hıçkırığı çıkarıyordu.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, cep telefonuyla konuşuyordu yönetici. Anteni avcuyla kapatıyordu. Bardan arkasını dönüp sesin geldiği yeri anlamaya çalıştı. Başka iki kişi yere yığılmış bedenin üzerine eğilip etrafında minik adımlarla dolanıyor, doğru açıyı bulmaya karar vermek ister gibi, onu farklı açılardan inceliyorlardı. Bir garson katlanmış bir havlu getirdi ve adamın başının altına yerleştirdi. Adamın yüzü, kum rengi ışıkta doğruldu. Çökmüş yanakları külden lekeleri andırıyordu. Daha sonra şaşkın bir ifadeyle tekrar yana devrildi. İnlemenin şiddeti arttı, bütün odada yankılandı, umutsuz ve acıklı.

Üçü birlikteydi. Omuzlarında dağınık beyaz saçlarıyla mütemadiyen titreyen yaşlı bir adam. Diğeri daha genç ve kısaydı; şemsiyesine sürekli acıklı gözlerle bakıyordu (içine saklanmanın bir yolu varmış gibi). Ve ortada, yas tutup dövünen bir kadın. Ciğerlerindeki tüm hava boşalıp sesi kesilene, hıçkırıkları tükenene kadar yas tutan bir kadın. Cepleri küçük sandviçlerle, kanepelerle, yiyeceklerle şişmişti. Antik tragedyalardaki yüzler gibi onlara yaklaşan yöneticiye bakıyorlardı.

Nasıl yapıyor bak

Ellerine, ellerine diyorum, dikkat et
Sallıyor ellerini Joe Cocker gibi
O nerden aklına geldi?
Hâlâ yaşıyor mu?
Bırakın gitsinler!
Şapkası hoşuma gitti
Şapka Vivienne Westwood
Yaşlı moruk bütün salamı yağmaladı
Onunla gelen adamla birlikte
İnanmıyorum
Yönetici bir buldok
Beraberinde alüminyum folyo getirmişler
Ha ha sağlam grup
Ceplerine bak
Ah polis
Ne pislikler, çünkü defolup gitmiyor pislikler
Nereye gitsinler?
Diğeri hayatta mı?
Nasıl girdiler, bana söyleyebilir misin?
Ne oldu, ne oldu?
Acıktığını söyledi
Hiçbir şey göremedim
İnanılmaz inanılmaz
Bırakın gitsin pislikler
Bizler bakan pislikleriz
Onları çevrelediler
Yazık yazık
İyi geceler
Niye gidiyorsun, şimdi en iyisi geliyor
Ona portakal suyu verdiler ve içti
Kara çorba* vermiş olmasınlar!
Sonra kalktım ve yürüdüm
Lazarus kim?
İyi geceler, iyi geceler
Bitti

* Black broth, yani domuz bacağı, kanı ve sirkeden yapılan bir sakatat çorbası. (ç.n.)

Mutlu Noeller
Kalk, yatağını topla ve yürü!*
Yatağını güzelim
Bu fiyonk bu şapkaya olmuş mu?
Kısa kravatına bak
Ellerine, kız, ellerine bak!
Yaşayan ölülerin gecesi
Utanmayın, bırakın gitsinler
Aynasızlar Noel partisi yapıyor
"Caipirinha" dedi genç adam, kıza bardağı uzatırken.

Parmağında prezervatif hâlâ duruyordu. "Hâlâ parmağında mı tutuyorsun prezervatifi?" dedi ona. Parmağına baktı ve "Onu şans olarak tutacağım" dedi otoriter bir sesle.

Biraz ilerde güllü kadın gözlerini üzerinden ayırmadan eleştirmenle konuşuyordu.

"Onunla gitmeliyim" dedi genç adam.

Ona bardağı geri verdi.

Bir yudum alıp bıraktı. Ona taşındığını ve yeni dairesi hazır olıncaya kadar o kadınla kaldığını söyledi. Geçici olarak tabii ki, en fazla bir aylığına. Gözbebeklerinde altın kıvılcımlar çaktı. "Onunla dönmeliyim" diye tekrar etti. "Anlıyorsun, değil mi?"

Hâlâ filmimde oynuyorum, diye düşündü. Filmin bitişi gecikmişti. Klimaların uğultusu artmıştı. Son konuklar birbirlerine iyi dileklerde bulunurken gecikmişlerdi. Vücutları yarı karanlıkta gizemli bir şekilde hareket ediyordu. Arka planda garsonlar ortalığı temizlemeye başlamışlardı.

"Tekrar görüştüğümüzde, bana Blobo dediğini hatırlayacak mısın?"

Bir daha hiç görüşmeyeceğiz ki, dedi içinden ve gülümsedi. Birbirlerini çabucak yanaktan öptüler. Eva topuklu ayakkabılarının üzerinde dümdüz ilerledi.

Uzaklaşırken "Eva" diye seslendi.

Durdu. Kalbi çarpıyordu.

"Piyango biletimi bulamıyorum." Ceplerini ters çevirdi.

Eva arkasını döndü ve gitti.

---

* İncil'de geçen, İsa'nın iyileştirdiği felçliye söylediği söz: "Aron ton kravaton sou kai peripatei." Yani "Kalk, yatağını topla ve yürü." (ç.n.)

Blobo... Ne şahane bir öpücük. Şimdi bile iskelenin üzerinde, karanlık bedenler ıssız sokağı boydan boya tararken, gecenin ağır havasını içine çekip onu tekrar yaşatmaya çalıştı. Onun yumuşak, renksiz dudakları kapalıyken bile hafif aralıktı. Hassas derisi. Çenesindeki gamze. Dili, nefesi, damağı, dişleri, tükürüğü, ağzının içindeki her şeyin kusursuz bir tadı vardı ve öpüşürlerken bu tat tüm vücudunda sel olup aktı. Birkaç sene önce meşhur olan bir şarkının sözlerini hatırladı. Komik bir şarkıydı: "Bir tatlı öpücüğünle beni gönderdin, dudak işinde çok yeteneklisin." Bu şarkı kadersel bir anlam ve ışıltı kazanırken, öpüşmeleri daha önce denediği tüm öpücükleri, tüm olası öpüşmeleri ve onun türevlerini –ıslak, kuru, nazik, sert, ateşli, sakin, utangaç– keşfe çıkarıyor; bir görüntü diğerinin içine geçiyordu. Ve her parlak düşünce daha parlağını uyandırıyordu, tıpkı daha önce gördüğü altın böcek gibi. Gerçekten çekildiği sırada, altın böcek oradaydı: dudaklarının son derece küçük aralığında.

Öpüşmelerini hatırlamak manasızdı oysa. Gece sona ermişti ve muhtemelen Blobo'yu bir daha göremeyecekti. Çantasında sigarasını aradı. Paketle beraber, sabah aldığı bir tebrik kartı eline geldi. *Merry Christmas and God Bless You.** Bir sigara yaktı ve alttaki imzaya baktı:

Agnes sister of Sofia
*from Galway.***

Sarp kayalıklar ve vahşi bir manzara. Kayalıklar daralıyor ve bir göktaşı pelerini gibi suyun üstünde sert bir şekilde kesiliyordu. Deniz ise kartın parlak fonunda dağılmış beyaz noktacıklar dışında hiçbir yerde görünmüyordu. Bunlar dalgaların köpükleri ya da basım hataları olabilirdi. Kartı sallayınca nok-

* (İng.) "Mutlu Noeller ve Tanrı seni kutsasın." (ç.n.)
** (İng.) *Galway'den Sofia'nın kız kardeşi Agnes.* (ç.n.)

tacıklar yatay olarak hareket edip eline geçti. Yoldaki zayıf ışıkta daha da vahşi ve yalnız görünüyordu.

Sofia'nın kız kardeşi İrlanda'da ne yapıyordu? Evlerde hizmetçi ya da belki bir tüccar olabilmişti. Kız kardeşi ölünce, Krakow yakınlarındaki köylerinden gitmek zorunda kalmıştı. O zamana kadar çalışıp para gönderen Sofia'ydı. Önce Yunanistan'da, sonra Almanya'da. Ona en son telefon ettiğinde, Rostock yakınlarında bir kasabada çalışıyordu. "Polonya'ya yakınım" dedi. Gülüşü kulağa hüzünlü geliyordu. Almanya'da belki bir pavyonda konsomasyon ve hatta vizite yapmak zorunda kaldığından kuşkulanıyordu Eva. Tekrar Yunanistan'a gelmesini önermişti, bir süre onun evinde kalabilirdi. Paskalya zamanıydı. Bir sonraki eylül ayında öldü Sofia. Bir ay içinde. Annesi telefonda sonu gelmez hıçkırıklar içinde, beyin kanseri diyordu Lehçe. Utanarak tercüme etmişti. Telefonu bir an önce kapatmak istiyordu. Bu kadar kötü haberler aldığı bir dilde daha fazla devam etmek istemiyordu. Fakat hattın diğer ucunda ağlayan bir kadın, yanında ise başka bir kadın, Eva, sessizce beklerken nasıl kapatabilirdi? Tercüme etmeye devam etti. Sofia Yunanistan'a dönmeye karar vermiş ve evraklarını halletmek için aniden köye gelmişti. Bir gün başı dönmeye başlamıştı. Ne olup bittiğini anlamadan hastaneye yatmış ve ordan bir daha canlı çıkamamıştı. Yirmi gün sonra üzüntüden babası da vefat etmişti. Annesi, her gün gece gündüz gittiği, bıraksalar gece dahi kalacağı mezarlıktan daha yeni gelmişti. Bu telefon görüşmesi kasımdaydı. Polonyalı adam hızlıca gitmişti. Boyacıydı. Ne zaman mahallede olsa kapıyı çalar ve yapılacak bir iş var mı diye sorardı. Bir daha hiç görünmedi.

Sofia'nın sonu böyleydi. Bir ay içinde. Sonbahar başlangıcıydı. Ağaçların yaprakları henüz dökülmemişti. Onu kabul eden toprak hâlâ sıcaktı, iyi ki soğukta ölmemişti. Sofia yaz mevsimine bayılırdı. "Seni bir Yunan'la evlendirelim de burada kal" derdi Nikos. Atina'nın kavurucu yaz sıcaklarında sokaklarda çöpler çürürken Sofia mutluydu. Her pazar günü kız arkadaşlarıyla otobüse biner, bir buçuk saatlik bir yolculuğun sonunda Varkiza'da, Votalakia'da denize girerlerdi. Votalakia nerdeydi?

Bir sonraki durak. Sahil daha temiz ve kumluydu. Ama oraya genelde Ruslar giderdi ve onlara yaklaşmazlardı.

"Bu kız çok güzel" demişti Eleni onu gördüğünde, "ona dikkat et."

Eva ne ima ettiğini anlamamıştı.

"Onu Nikos'la evde yalnız bırakma." O yokken evde Nikos'la Sofia'nın seviştikleri düşüncesi ne kadar iğrençti! Sofia'nın öldüğünü öğrendiğinde, aptal bir inatla yeniden aklına gelmişti bu düşünce. "İşte buyur" demek istedi Eleni, "O bir ölü ve sen ne anladın?" Ve şimdi düşününce, bu ima Nikos'tan çok Sofia'ya bir hakaretti aslında. Sofia onu asla aldatmazdı.

Evde bir fotoğrafı vardı. Ütü yapıyordu. Sarı bir tişört ve soluk, kısa bir şort giymişti. Objektife bakmak için arkasını dönüp gülümsediği sırada, gözünün üzerine kâkülü düşmüştü. Ütü masasının üzerinde ayakta, bir ayağı diğerinin önünde duruyordu. Saçları firketelerle tepesine tutturulmuş, saç spreyiyle krepelenmişti. Ev işi yapan birine göre saç stili biraz fazla dallı budaklıydı. Platin rengi boyalıydı. Doğal saçı koyu sarı mıydı? Kahverengi mi? Hiçbir zaman öğrenemeyecekti. *Merry Christmas and God bless you.*

Fakat bir şey olmuştu. Gerçekten olmuş muydu? Bir ihanet olabilirdi. Öyle miydi? Hayal meyal bir sahne hatırlıyordu. Evde insanlar vardı. O akşam yardım etmesi için Sofia'ya seslenmişti. Halıları çırpmış ve daha fazla alan yaratmak için mobilyaları taşımışlardı. Biri sürekli Nick Cave çalıyordu. Kapı çaldı. Nikos'un misafir çağırmayı kabul ettiği nadir zamanlardan biriydi. Bir ara konuklardan biri mutfağa girip yakıcı bir gülümseyle hemen geri çıktı. Ardından Sofia elinde bir tepsiyle kıpkırmızı dışarı çıkmıştı. Eva kapıyı açıp mutfağa girdi. Nikos dimdik sigara içiyordu. Sırtı kapıya dönük, lavaboya bakıyordu. "Neden içeri gelmiyorsun?" dedi Eva. Yüzünü dönmeden bir şeyler mırıldanmıştı.

Sonra, aynı gece, Eva Sofia'yı dans etmesi ve konuklarla içki içmesi için çağırmıştı. Ne önemi vardı? Hiçbir zaman öğrenemeyecekti. *God bless you.*

Bir kanalizasyon borusundan hafif bir gürültü geldi. Sanki yağmur yağmış gibi ıslaktı asfalt. Yolun kenarında biriken ça-

murlu su ufak çöpleri, izmaritleri ve yumurta kabuklarını süpürerek yavaş yavaş akıyordu. Ama yağmur yağmamıştı. Sadece akşamüstü hızlı bir sağanak başlamış ve başladığı gibi hemen durmuştu. Sağanağa yakalanmış ve sırılsıklam olmuştu. O akşamüstünü şu an ışık yılı uzakta gibi hissediyordu. Nikos'un diğer yüzü. Kontrolsüz, zaptedilemeyen yüzü. Nefes nefese içeri girdiğinde ev boştu. Girişe paltosunu astı. Bir pencere açık kalmış ve rüzgârla çarpıyordu. Saçlarını temizlerken bilgisayarı açmıştı. Bir metin bekliyordu ve parti için hazırlanmaya başlamadan önce onu bitirmek istiyordu. Nikos'un bir mailini buldu. Konu şöyleydi: "Diğer Taraf." Ve şu hiç duyulmamış notu: "Sonuç olarak kendimi adil ve makul buluyorum." Gülesi geldi. Daha sonra da kafasını duvara vurası. Eleni'yi bulmaya çalıştı fakat telefonu kapalıydı.

Kartı çantasına attı ve ayağa kalktı. İskeleden aşağı indi. Saat kaç olmuştu? Eve dönse iyi olurdu. Yolunu bulabileceğinden emin değildi. Bir ara Evripidou'dan aşağı doğru yürümüştü. Harflerinin bir kısmı silinmiş olan sokak tabelasında Evripidou'yu okuduğundan emindi. Evripidou ona bitmeyecek gibi gelmişti. Çok eski ve melankolik bir caddeydi. Kapalı dükkânlarda asılı kafesler, bomboş kafesler. Sadece birinde, bir tüy topu gibi kanatlarının içine saklanmış uyuyan, benekli bir kuş vardı. Ya da belki soğuktan donup ölmüştü. Sonra hiçbir yere sapmadan Sofokleous'a vardı. Süt gibi yumuşak bir ışığın altında, beyaz çuvallar ve kutular kaldırıma yığılmıştı. Pencerenin birinden Hint müziği geliyordu. Hiçbir yere sapmadığından çok emindi fakat nereye gelmişti böyle? Sofokleous ve Evripidou paralel caddeler olduğuna göre, nasıl hiç dönmemiş olabilirdi? O an tüm yollar birbirine benziyordu, isimsiz. İki dar yoldan yürüdü ve durdu. Büyük bir yol ayrımında bir ışık gördü ve o tarafa doğru ilerledi.

Pasajın içinde bir dükkânın ön cephesinde bir gaz lambası asılıydı. Kepenkleri inik ve siyah harflerle boyalıydı. Yanında, etrafı sazlıklarla çevrili bir arsa vardı. Daha ilerde de eski bir otel.

Otelin merdivenlerinin önünde ufak bir mangal yanıyordu. Birisi orada duruyordu fakat yüzü karanlıkta kalıyordu. Gölgesi duvarda silik bir grafiti gibi duruyordu.

Eva oradan ayrılırken, vücudu olmayan iki bacağın üzerine doğru geldiğini gördü.

"Mutlu Noeller" dedi derinden bir ses.

Adımlarını hızlandırdı fakat sanki utanmış gibi geriye döndü.

Gözlüklü, uzun boylu bir kadındı bu. Şalı, boynuna şişkin bir post sarmış gibi görünüyordu. Vücudu görünmüyordu; yalnızca örgü taytıyla siyah ayakkabılarının içindeki uzun bacakları ve kürkün içinden yükselen başı görünüyordu.

"Çok soğuk" diye iç çekti kadın. "Sen üşümüyor musun?"

"Taksi arıyordum" dedi Eva.

Kadın mangala doğru eğildi ve ellerini ovuşturdu. Aşırı pürüzsüz, beyaz bir yüzü, çıkık elmacık kemikleri ve merceğinin arkasında parlayan minicik kuş gözleri vardı.

Eva otelin girişine baktı ve içeriyi görmeye çalıştı. Bronz bir heykel ve ahşap döner merdivenleri görünüyordu. Giriş kapısı kırıktı ve büyük bir kilit asılıydı. Otelin adı "Parthenon Otel"di.

"Bugün hiç iş olmadı" dedi kadın, derin ses tonuyla. İnce ve kahverengi dudakları vardı.

Eva kafasını salladı. Kadının onu meslektaşıymış gibi görmesi fikri hoşuna gitti.

"Geçen yıl Noel'de çok iş yapmıştım."

"Bu yıl herkes evinde."

"Karılarını ısıtıyorlar" dedi gülerek, hiçbir haset duymadan. Ocaktaki kömürü bir çatalla karıştırdı ve sabırsızca üfledi. Sonra ısınmak için bacaklarını ileri geri hareket ettirdi. Dizlerinin arasında jartiyerinin düğmesi sallanıyordu. Birden fırladı. "Hey, çorabımı yakacaksın!" diye bağırdı ateşe, sanki bir insanla konuşuyormuş gibi kötü kötü bakarak. "Lanet olası hava!" diye sinirlendi. "Bir kışı daha böyle geçirirsem sağ çıkar mıyım bilmiyorum!"

Eva güzel bir şeyler söylemek istedi fakat aklına hiçbir şey gelmedi. Bunun çok garip olduğunu çünkü hiç soğuk hissetmediğini mırıldandı. "Tüm gece dışarda durabilirim" dedi.

"Ben Ramon'u bekliyorum. Sonra evime döneceğim."

Sesi her seferinde ürkütüyordu. Sanki ferah ve sıcak bir uçurumdan yükseliyormuş da yanlışlıkla bu küçük, sıkışık ağızdan çıkıyormuş gibi.

"Gitmeliyim" dedi Eva. Uzaklardan bir saat sesi duyuldu ama atışları saymaya başladığında durdu. Sessizlik, gizli gürültüleriyle akıyordu. Bir çan sesi duyuldu. Bang bang. Sonra bir kedi çana cevap verir gibi miyavladı.

Miyavlama sesi otelin yanındaki arsadan geliyordu. Sazdan çitlerin arasında yabani papatyalar çıkmıştı. Arkasında ise karanlık yemyeşil görünüyordu. Saatin kaç olduğunun ne önemi vardı ki? Ama sarhoş değilim, dedi içinden.

"Ramon gecikti. Hiç gecikmezdi" dedi kadın.

Eva dükkânın kepenklerine boyanmış harflere baktı. Bacakları düğümlenmiş ahtapotlara benziyorlardı. Üzerlerindeki lamba gıcırdadı.

Kadın da onunla beraber lambaya baktı. "Ben yaktım lambayı. Ortalık sapık dolu" dedi. Bir çöp varilinde öldürülmüş bulunmak, bıçaklanmak ya da karanlıkta kimse tarafından fark edilmek istemiyordu. Ramon'a bunu söylemişti. O da ampulü takmak için merdiveni getirmişti. Bir sonraki gece, ışığa gelen sivrisinekler gibi bir travesti çıkmıştı meydana, takım taklavatıyla birlikte: bir termostat, neskafe, radyo, bir deste iskambil kâğıdı, uzo, hayır pardon rakı, çünkü Girit rakısıydı, bir koltuk (plajdakiler gibi) ve hatta elektrik olmamasına rağmen bir tost makinesi. Ramon'a tekrar seslenmek zoruna kalmıştı çünkü Ramon hâlâ yoldaydı. Bir sonraki gece ise travesti yoktu.

Fakat ben sarhoş değilim ki, diye düşündü tekrar Eva. Ama "Travesti bir sonraki gece yoktu" sözü ne anlama geliyordu? Ramon travestiyi sadece tehdit mi etmişti, onu dövmüş müydü, yoksa kelimenin gerçek anlamıyla kayıp mı olmuştu?

"Güzel bir sesiniz var" dedi bir süre geçtikten sonra.

Kadın mangalı karıştırmaya devam etti. Sesiyle ilgili aldığı iltifat onu pek ilgilendiriyor görünmüyordu. Ateşin sönmemesi için uğraşıyordu.

Düşünceli bir ifadeyle mangalın üzerine eğilen pürüzsüz yüzünde soluk yansımalar vardı. Bu dörtyolda hayatı her gece nasıl geçiyordu? Saatlerce bekleyişler, tuhaf müşteriler ve görünüşe göre pezevengi olan Ramon. Travestiyi yok eden Ramon... fakat nasıl?

"Bu bölgede sağlam duran hiçbir şey kalmadı" dedi birden, bir yandan çatalla külleri karıştırarak. Her yerin satıldığını ve buralara hep otel yapılacağını söyledi. Her ay biraz daha aşağıya, nehre doğru ittikleri için çalışamıyordu. "Beni nehre atacaklar." Özellikle de bu binayı bir televizyon spikeri almıştı. Tüm kiracıları çıkarmış, dükkânları kapatmış ve şimdi bir kurt gibi mahallenin boşalmasını bekliyordu. Evlerin harabe oluşunu, harabelerin yıkılışını, farelerin sıçana dönüşünü, hamamböceklerinin beşiz doğuruşlarını izliyor ve bekliyordu. Kurt gibi. "Ne bekliyor?" diye sordu Eva. "Aptal mısın? Fiyatların düşmesini tabii ki. Şimdi anladın mı?" "Peki burada çalışan herkes olarak neden siz toplanıp protesto etmiyorsunuz?" diye tekrar sordu, öyle bir ihtimal olduğunu pek düşünmese de. "Belediye başkanına, gerekli organlara mektup yazdık. Hepsi sağır." "Plan şu" dedi kadın, biri onları duyabilir diye sesini alçaltarak. "Yaşlılar için buraya bir park yapacaklar. Moruklar için beş yıldızlı bir otel. Anladın mı? Onlar için sen de, ben de yaşlıyız. Otuz beş yaşından sonra artık yaşlı oluyorsun, yani potansiyel müşteri." "Onları peki nasıl içerde kapalı tutacaklar? Dışarı çıkayamayacaklar mı?" dedi Eva. "O kadar güzel vakit geçirecekler ki dışarı çıkmak istemeyecekler" diye açıkladı kadın. Siniri geçmiş, efkârla mangaldaki kömüre bakıyordu. "Plan, onları kendi iradelerinin mahkûmu yapmak ve tüm paralarını bu parkın içinde harcamalarını sağlamak. Doktorlar, havuzlar, süpermarketler olacak. Guru bile olacak."

"Guruların orda işi ne?" dedi Eva. Kadın, projenin başarısı için guruların vazgeçilmez olduğuna inanıyordu. Beyin yıkama için. Negatif enerjiyi kovmak ve hep mutlu olmak için, diyeceklerdi yaşlılara. Gurulara nefesle masaj yaptırtacaklar. Bu arada da serveti yiyip bitirecekler. Yaşlılar ailelerini unutacak, çocuklarını mirastan mahrum edecek, bunak bir şekilde yogaya koşacak ve dişlerini beyazlatacaklar. Ne de olsa bunaklar, proje çok geçmeden başarıya ulaşacak.

"Bana çok saçma geldi bu" dedi Eva. "Böyle bir yere ben asla gitmezdim."

Kadın kıkırdadı. "Sana kim dedi proje sen ve benim için diye? Para babaları için bunlar. Kalın cüzdanlılar için. Gelip

kapını çalarlar sanıyorsan epey ahmaksın." Kurbanlarını erkenden avladıklarını duymuştu. Zenginlere daha yirmi beş otuz yaşlarında reklamlar göndererek onlara kontrat imzalatmaya çalışıyorlardı. Onlara ekonomik krizle, çevre kirliliğiyle, New York'taki kulelerle şantaj yapıyorlardı. "Antiterörizm suitleri yapmayı düşündüklerini biliyor musun? Deprem geçirmez, atom bombası geçirmez, terör geçirmez suitler. Sıkı dur" dedi altını çizerek, "bu suit odalarda özel hava akımı dolaşacak! Havadan bile para alacaklar!" Sabırla kömürleri karıştırmaya devam ediyordu fakat ateş artık neredeyse sönmüştü. Nasıl bir ilham! diye hayret etti Eva. Birçoğunu beyni üretmiş olsa da bu hezeyanda bir mantık vardı. Kadın yaşlılarla ilgili de birkaç kelam etti. En kötüsü bencillikti; kimseyi ve hiçbir şeyi sevmeyen o yaşlı ve sert kalpti. Hayata sülük gibi yapışıp pes etmeyen, hep daha fazlasını, daha fazlasını isteyen yaşlı kalbi. "Kafalarını kessen tavuk gibi koşmaya devam ederler. Tavukların boğazını nasıl kestiklerini gördün mü hiç? Aynen öyle. Mezarlıkta da büyük sorun yaratıyorlar; yaşlılar çürümüyor. Onları canlı tutabilmek için o kadar ilaç veriyorlar ki etleri ölünce çürümüyor, kemiklerine yapışık kalıyor. Kemikler de plastik gibi doğaya karışmadan öylece kalıyor. Mezarcılar da ellerinde kürek bekliyorlar çünkü daha fazla tabut gömmek zorundalar fakat öncekiler çürümedikçe yenileri sığdıramıyorlar. Böylece mezarlıklar sıkışıp tıkanıyor..." Kadın keyifsizce çekti ellerini. Kömüre baktı, sonra Eva'ya dönüp dalgın dalgın baktı. "Senin neyin var?" dedi.

"Neyim mi var? Hiiç."

"Hiç demek aslında çok şeyim var demek."

"Hiçbir şeyim yok dedim ya."

"Neden evine dönmüyorsun?" dedi kadın.

"Bir kutlamadaydık ve kocamla tartıştık."

"Hmm. Kavga mı ettiniz?"

"Hayır, öyle kavga değil" diye hızla cevap verdi Eva, dayak yemediğini ima ederek.

"Yavrucum, bozuştunuz mu? Sana kötü mü konuştu?"

"Onun gibi bir şey."

"Boş ver, takma kafana. Hem de hiç! Bak bana, jartiyerimin ipi sallanıyor. Sallanmıyor mu?"

"Dikkat etmemiştim" diye yalan söyledi.

"Yapma! Al bak, burda. Bilmiyorum mu sanıyorsun? Dizlerimin arasında hissediyorum ve rahatsız da ediyor. Bilerek sallandırıyorum."

"Ne amaçla?"

"Çünkü bazı şeyler ters gitmeli, normun dışına çıkmalı. Öbür türlü hayat katlanılmaz olurdu."

Giderek daha zeki ve eğlenceli görünen kadının felsefesinde bir şeyi anlayamamıştı fakat neyi olduğunu düşünemiyordu çünkü uzaklarda bir yerde bir çan çalmaya başlamış ve ona bir şeyler söylüyor gibi görünüyordu. Her vuruş aynı sözcüğü söylüyordu; *şimdi*, ardından daha şiddetle *şimdi şimdi*, sonra daha yakında bir çan çınlamaya başladı sözcüğün tonunu değiştirerek *şimdi şimdi*

şimdi şimdi şimdi

şimdi şimdi
şimdi şimdi

şimdi şimdi şimdi

Beyaz bir yavru kedi yaklaştı mangala. "Anastasia" diye çağırdı kadın. Çantasından alüminyum folyoya sarılı bir paket çıkarıp açtı ve kaldırıma bıraktı.

"Konuşmak istemiyorsan, sorun değil" dedi ve Eva'ya döndü. Yapılması gereken bir tartışma için mühlet verirmiş gibi, son sözcükleri coşkulu sesinde gizli bir renklendirmeyle vurguladı. Kediye sırtı dönük halde duruyordu. Anastasia yemek yerken kendisine bakılmasını sevmiyordu. Kurt gibi açken bile biri yemek yerken ona baksa kızar, söylenir ve giderdi. "O benim kız arkadaşım" dedi gülümseyerek. "Onun içini dışını bilirim."

Kedicik folyoyu küçük, pürüzlü diliyle yaladı. Bitirince gerindi ve gerilmiş bir kuyrukla karanlıkta uzaklaştı.

"Ramon otelde bekliyor mu dersin?" dedi kadın. Cep telefonunu çıkarıp lambanın altına geçti ve mesaj gelmiş mi diye baktı.

Eva hâlâ yaşlılar parkını düşünüyordu. Ne korkunç bir manzara, diye geçirdi aklından, bronzlaşmış yaşlılar spor kıyafetleriyle çimlerde koşuyor, onlar suitlerinde şampanya içerken beyaz perdeler akşam rüzgârında kıpırdıyor – gece gündüz yeraltında çalışan yabani makinelerce üretilen suni bir rüzgâr! Smokin ve tuvaletler içinde dans ederken etrafa parıltılı gülücükler saçan yaşlılar. Gülümsüyorlardı, sonsuza dek gülümsüyorlardı. Bu akşam bir kez olsun babam gelmedi aklıma, diye düşündü. Bir düşkünlerevinde yatalak olan ve masrafları üstlenip özel bir kliniğe götürmesi için onu bekleyen babasını... Ona bir şey söylediğinden değil, ondan asla bir şey istemedi. Günleri birbirinin aynı geçiyordu, hiçbir heves belirtisi olmadan. Düz bir sahile yayılmış uzun bir çarşaf. Küçük olaylarla, hastanedeki önemsiz kavgalarla, sararmış kum tanecikleriyle işaretlenmiş ardı arkası gelmeyen saatler. İyi bir ruh halinde olsaydı bile şaka gibi diye tarif edeceği cinsten, hemşirelerle yaşanan atışmalar, hastalar arasındaki vukuatlar.

Üç gün önce onu en son gördüğünde, hastane binasında tamirat vardı. Girişte beyaz renk açık boya tenekeleri ve koridorda da gazete kâğıtları vardı. İşçilerin mola vaktiydi vardığında, biri yolunu kesip ondan bir sigara istemişti. Sarışın ve gri cansız gözleri olan genç bir adamdı. Gözleri kireçle lekelenmiş düz yüzüne iğneyle tutturulmuş gibiydi. Dumanını üzerine üflemiş ve öksürmeye başlamıştı. Pörtlemiş göbekleri ve üniformalarıyla başka iki işçi duvara yaslanmış bankta oturuyorlardı. Yanlarında sarımtırak bir şişe şarap, içi souvlakiler ile dolu bir yağlı kâğıt duruyordu. Bankın altında, biri yarısına kadar idrar dolu, kullanılmış iki ördek vardı. İşçiler onun hakkında bir şeyler söyleyip güldüler. Çok duyamasa da sigaranın onunla konuşmak için bir bahane olduğunu anlayabildi. Benden hoşlanmış, diye düşündü, hafif şaşırarak.

Koridor bir pencereyle bitiyordu. Renksiz gökyüzünden tek parça olarak kopmuş yeşil, alçak bir dağ görünüyordu pencereden. Dağ buraya nasıl gelmiş? diye merak etti. Daha önce hiç fark etmemişti. Dağın etekleri Noel süsleriyle bezenmiş gibi parıldıyordu. Yaklaşınca onların demir hurdalarından yapılmış gecekondular olduğunu gördü. Babasının odası soldaki en son

kapıydı. Girmeden önce pencereden son bir kez daha baktı. Demir levhaların arasında mikroskobik figürler seçiliyordu: Plastikten oyuncak askerler araba iskeletlerinin yanından tökezleyerek ilerliyordu. Ancak sanırım onlar oyun oynayan çocuklardı.

Son aylarda babası okumaya başlamıştı. Evlerinde kitap namına tek şeyin ansiklopediler, kalp hastalığına dair bir tıbbi rehber, kimsenin oraya nasıl geldiğini bilmediği ciltli bir *Büyük Muhalifler: Bakunin* ve kurnaz bir satıcının İtalya gezisi çekilişine katılacağı vaadiyle annesine kakaladığı balık, deniz kabukları ve midye resimleri albümü olduğu düşünülürse, bu gerçekten etkileyiciydi. Bir akşamüstü hastaneye biraz gecikmiş olarak vardığında, odaya girmiş ve babasının yatağını boş görmüştü. Yatak toplanmış, battaniye dörde katlanarak yastığın altına konmuştu. Şüphe dolu birkaç saniye yerini kesinliğe bırakmış, dizlerinin bağı çözülmüş halde sessizce dikiliyordu. Diğer yataklardaki hastalara bakıyor fakat görmüyordu onları. Tüm o soğuk havayı hissetti. Cam gibi keskin esintilerle göğsünü dolduran ve dışarı çıkamayarak göğüs duvarlarını ezen o yakıcı havayı... En sonunda onu başka bir odaya taşıdıklarını öğrendi. Elinde kitabıyla buldu orada onu. Steinbeck'in *Fareler ve İnsanları*'ydı. Bu konuda bir gizem vardı. Bu okuma merakının daha önceki hayatıyla tamamen alakasız, yeni bir şey olduğunu babası itiraf etmiyor ve muhtemelen üzerinde konuşmak da istemiyordu. Hikâyesi yayımlandığında, "Sıcak Çember"in o beş sayfası –dört buçuk daha doğrusu– annesi babasına dergiyi göstermişti. O sahneyi hatırlıyordu. Öğle vaktiydi, ince bir yağmur kederle cama vuruyordu. Birlikte yemek için eve gitmişlerdi. Mutfaktan gelen tencere tava sesleri eşliğinde yalnız başına salonda beklerken pişman olmaya başlamıştı. Biri üst katta ayağını sürüyerek yürüyor, ara sıra da sanki bir vücut taşıyorlar gibi bir gümbürtü duyuluyordu. Dışarıda hava kurşuniydi; yağmur devam ediyordu. Birkaç dakika sonra, babası mobilya atölyesinden dönmüş,onu öpmüş, ayak parmaklarının ucunda mutfağın kapısına gidip pişen yemeğe gizlice göz atmıştı. Halının üzeri talaş olmuştu; aaaa yapmıştı annesi. Parmağıyla talaş tozlarını göstermişti, aaaaa. "Evimde bile rahat yok" diye söylenmişti babası.

"Sana kaç kez dedim eve gelir gelmez üstünü değiş diye? Senden başka bir şey istiyor muyum?" diye sızlandı annesi. "Bunca senedir evliyiz, senden istediğim tek şey!"

"Kirletmesin istiyorsan beni değil, avukat koca alaydın!" dedi babası.

"Sen ne gülüyorsun? dedi annesi Eva'ya.

"Gülmedim ki!"

"Sen de aynı baban gibisin!"

"Hıncını çocuktan çıkarma" dedi babası.

"Kimden istiyorsam ondan çıkarırım" dedi annesi. "O benim çocuğum, istediğimi yaparım!"

"Senden başka bir şey istedim mi hiç?" diye tekrar başlıyordu annesi ağlamak üzereyken ki birden fikrini değiştirdi. Yüzü sakinleşti. Talaş tozlarına ne olduğunu bilmiyormuş gibi, başka bir âlemden gelen değişik canlılarmış gibi baktı. Süpürgeyi getirip halıyı temizlemeye başladı. Dışarıda isli bir sis kapladı çatıları. Yağmur seyrek damlalarla cama vurup süzülüyordu. Bu arada dolmaların dumanı servis tabağında tütüyordu. O tatlı ekşi nostaljik koku burnuna jöle gibi yapışıyordu. Modası geçmiş bir jöle, aynı resmi değişmeden muhafaza ediyordu: yeniden üçü birlikte masada, iyi günde kötü günde birlikte, kötü günde, kötü günde. Sonra yemekleri bittiğinde, annesi o meşhur diplomatik el hareketlerinden biriyle babasına öykünün olduğu dergiyi uzattı. Eva ona çok kızdı ve titremeye başladı. Tüm olayı mahvetmişti, ona dergiyi kendisi vermek istiyordu. Babasının gözünde, basılı olan her şey yüce bir boyut kazanıyordu; içeriğine ilgi duysun duymasın onun için saygı duyulması gereken bir şeydi. Eve bir sonraki gidişinde, öykünün yer aldığı dergi rafta Bakunin'in kitabının yanında yerini almıştı. Ama babası onu asla okumamıştı. Eva şimdiki değişimin sebebini biliyordu. Sebep, Sosyal Hizmetler'den Bayan Kaçaru'ydu. Haftada bir koğuşları dolaşır, hastalarla sohbet eder ve ilgilenenlere kitap ödünç verirdi. "Kadına âşık olmuş olmasın?" diye takılıyordu Nikos. Üç gün önce hastaneye gittiği zaman babası onu gördüğünde neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Baba" diyerek yaklaştı yatağına. Onu öpmek için eğildiğinde, yüzü bir deri bir kemik kalmıştı. En ufak bir basınçta çökmeye hazır çürümüş kemikler. Fakat feri sönmüş gözleri, Eva'nın arkasından başka biri daha çıkagelecekmiş gibi kapıya bakmaya devam ediyordu.

Koğuşta iki hasta daha vardı ve yataklarında televizyon izliyorlardı. Dördüncü yatak boştu. Stelyos'un gece fenalaşıp vefat ettiğini söyledi odadaki en genç hasta. "Onu aşağıdaki buzdolaplarına götürdüler, ailesi henüz gelmedi."

"Hangi ailesi? Çocukları şimdi horoz kesip bayram ediyor!" diye kıkırdadı karşısındaki hasta. Çocuk gibi bir vücudu olan yaşlı bir ihtiyardı. Eva önceki ziyaretlerinden tanıyordu onu.

"Nasılsın baba?" diye sordu.

Soruyu anlamamış gibi "Nasılım?" diye yanıtladı.

Kapıya doğru yine aynı bakış.

Paltosunu aldı ve babasının yanındaki sandalyeye oturdu. Bej ve sarı renk ekoseli ropdöşambrı katlanmış, yatağının ayakucunda duruyordu. Yerde de topuğundaki tüyleri yıpranmış kahverengi bir adet terlik vardı. Terliğin çifti komodinin altına kaçmış; babası yatağından kalkamadığı için muhtemelen başka biri terliği oraya ittirmişti. Eğilip terlikleri aldı ve yerine koydu. Kapıya doğru bakacak şekilde yan yana dizdi. "Baba seni çevireyim mi?" diye sordu. "Beni mi çevireceksin?" Kızına bakıp gülümsedi: "Hayır, beni çevirdiler" dedi sonunda. İnce battaniyenin altında bedeni küçülmüş, sanal, içi boş ve dümdüz bir varlığa dönüşmüştü. Tek değişmeyen o marangoz elleriydi. Kürek gibi avuç içleri ve dört köşeli aşınmış parmaklar. Parmaklarının üzerindeki kahverengi kıllar çarşafa belli belirsiz bir titremeyle değiyordu. "İşçi elleri" derdi annesi üzülerek. Çünkü kendi babası devlet memuruydu; piyano ve Fransızca ile büyümüştü. "Bizim ailenin kadınları kendilerinden aşağıdakilerle evlenir" demişti bir kez anneannesi. Aşağı neresi? Küçüktü ve hiçbir şey anlamadığı için yere doğru bakmıştı. Anneannesinin babası özel muayenehanesi olan bir doktordu fakat kendisi basit bir devlet memuruyla evlenmişti. Kızı ise daha da beter, bir mobilya ustası ile evlenmişti. Torununun daha ne kadar düşeceğini düşünmek bile istemiyordu!

"Tavşanlarım gidiyor, tavuklarım gidiyor."

Konuşan, gözlerini patlatmış tavana bakan küçük yaşlı adamdı. Yakalanmıştı. Bir formanın üzerine bol siyah bir kazak giymişti.

"Kes sesini be!" dedi aralarında en genç olan, yataktan fırlamak istermiş gibi bir hareketle. Eva'ya dönüp "Hanımına kızmış" dedi. "Delicesine âşık bu kadın. Bunu görmeye geldi, sonra yine köye dönerken bunun pijamalarını ve ropdöşambrını almış. Ha ha, bunu çırılçıplak bırakıp gitmiş. Ben ödünç verdim şunları giysin diye. Şimdi de kafasına takmış, karısı tavukları beslemeyecek ve açlıktan öleceklermiş!"

"Bana gözlüğümü verir misin?" dedi babası.

Yastığın altından sağ eliyle güç bela bir kitap çıkardı ve arayıp yırtık bir sayfa buldu. Marquez'in bir kitabıydı fakat tam başlığın olduğu yere hastanenin etiketini yapıştırdıkları için kitabın adı okunmuyordu.

"Güzel mi kitap?" diye sordu Eva. "Okumadım bunu."

"Hmm" yaptı babası.

Sonra odaya bir hemşire girmiş ve başhemşirenin onu ofisine çağırdığını söylemişti.

"Baba seni döndürmemi ister misin?" diye sordu çıkmadan son bir kez.

Gözlerini kitaptan kaldırıp ona doğru baktı. Yastığının üzerinde küçük çöp gibi bir şey vardı. Şeffaf bir kuş tüyü, nefes alır gibi kalkıp iniyordu.

Dışarıda, koridorda işçiler çalışmaya başlamıştı. En şişko olanları merdivene çıkmış, silindir bir fırçayla duvarı boyuyordu. Diğeri seke seke fayansları sayıyor, ara ara durup bir rakam bağırıyordu. Ondan sigara isteyen üçüncü ortadan kaybolmuştu.

Siyah çalışma masasının arkasında duran başhemşire, kızıl saçlı, etkileyici bir kadındı. Önünde gümüş çerçeveli iki fotoğraf ve açık bir saklama kabında salata duruyordu. Eva'yı görür görmez onu ortadan kaldırdı.

"Bir problemimiz var" dedi parmağını masanın camına vurarak. Renkli lens takıyor olmalıydı çünkü gözlerindeki yeşil doğal değildi. Gezegendeki tüm klorofilleri emip içine çekmiş

kadar yoğun ve koyu bir renkti. Eva'ya bir şeyler hatırlatmıştı bu renk.

Başhemşire Eva'ya babasının hastalığının ilerlemediğini, ilerliyorsa da çok yavaş ilerlediğini açıkladı. "Burası devlet hastanesi" dedi. "Hastalar yatar, bir süre kalır, tedavi olunca da giderler. Bazıları da maalesef nükseder ve burada vefat eder" dedi yemyeşil gözleriyle Eva'ya bakarak. "Ne var ki babanız her iki kategoride de değil. Her durumda, burada kalış süresi bir ayı geçmemeli. Ne var ki tedavisi olmayan rahatsızlıklar için başka özel klinikler ve kurumlar bulunuyor." Bir şekilde babasını buradan alıp başka bir yere nakletmesi gerekiyordu.

"Yatağım yok" dedi. "Beni anlıyor musunuz? Onun yatağı lazım."

Tüm bu konuşma boyunca yanar döner ojeleriyle parmağını hafif hafif masadaki cama vuruyordu.

Eva gitmeden önce "Bayan Kaçaru bugün gelecek mi?" diye sordu.

"Bayan Kaçaru perşembeleri gelir" dedi başhemşire kafasını kaldırmadan. "Bugün salı."

Bugün salı. Ve birden gözlerinin onu neden etkilediği geldi aklına. Daha önce gördüğü dağın rengi aynı böyle suni yeşildi. Fakat o dağ gerçekten var mıydı? diye merak etti. Dönüşte yine aynı yoldan yürüdü. Eteklerinde metalden bir gölün uzandığı, yoksul çocukların çamurda oynadığı dağın olduğu pencere arkasındaydı. Fakat dönüp bakmadı. İşçiler gitmiş, merdiven duvara yaslanmış, yere serilmiş gazete kâğıtlarının üzerinde boya tenekeleri duruyordu. Aynı akşam sağa sola telefon etmeye başladı Eva. Özel kliniklerin, bakımevlerinin müdürleriyle, yöneticileriyle, bakıcılarıyla görüştü. Ve ayrıca oraya, yani "Şefkat Sandığı"na sözleşme imzalamaya gelmediği sürece hiçbir bilgi veremeyeceğini söyleyen ketum bir adamla. "Ne sözleşmesi?" diye sordu. "Sözleşme" diye ısrar etti, "karşılıklı bağlılık sözleşmesi." Rehabilitasyon merkezlerini, yaşlı bakımevlerini, yaşlıların bakımını sağlayan ufak semt kliniklerini aradı. Yere oturup önüne de telefon rehberini açmıştı. Ertesi sabah hemen araba gönderip babasını hastaneden alabiliyorlardı. Durumu

ciddiyse hemen o gece ambulans bile gönderebiliyorlardı. İstenen tutarı ödemesi yeterliydi. Bu fiyat dört aylık kalış süresine tekabül ediyordu. "Yemek giderleri şirketten" demişti biri. On bin euro.

Korna sesleri duyuldu. Lambaları yanan bir otobüs göründü ve kavşakta durdu. Hiç yolcusu yoktu. Kel ve şişman şoför direksiyonu kucaklamış, dalgın dalgın asfalta bakıyordu. Sonra bir iç çekme sesiyle, otobüs hareket etti.

"Otele gidelim de Ramon'u bulalım" dedi kadın.

Sokak lambasının ışığı altında yüzü şeker rengi görünüyordu. Yanaklarına ve kahverengi dudaklarının çevresindeki küçük çizgilerin üzerine gözlüğünden iki gölge düşüyordu. Deniz kabuklarından yapılmış açık mavi rengi ufak bir çanta omzundan sarkıyordu. Jartiyeri dizlerinin arasında sarka sarka, topuklu ayakkabılarıyla hızlıca yürüyordu. Jartiyer ve kabarık kürkü dışında geri kalan görüntüsü normal sayılırdı. Adı Melpomeni'ydi fakat ona Moyra derlerdi. Atina'ya Kithira'da bir köyden gelmişti. Yirmi beş senedir burada çalışıyordu. "Yakında emekliye ayrılacağım" dedi gülerek. Kız kardeşi köyde evlenmiş ve üç çocuk yapmıştı. Zırt pırt ondan para isterdi. Kız kardeşinin

kocasına dalavereci kayınbirader derdi. Belediyede çalışırdı. Kadınsı, küçük elleri olan bir piç kurusuydu. Bir keresinde ona tecavüz etmeye çalışmıştı. Ona dokunan parmakları tam anlamıyla iğrençti; kılsız sarımtırak elleri vardı. Kemiklerini ona sürttüğünü hissediyordu; tıpkı tavuk kemiği gibiydi fakat korkunç güçlüydü. Hayvani bir gücü vardı dalaverecinin. "Ne can sıkıcı bir geçmiş" dedi sonunda.

"Ramon dediğin, arkadaşın mı?"

"Hayır, komşum."

Eva güldü.

"Dalga geçmiyorum. Komşum gerçekten. Bir garajda güvenlik görevlisi olarak çalışıyor. Vardiyası henüz bitti, beni almaya gelecek. Ramon onun lakabı."

Bir sonraki köşede, bir yığın portakal kabuğunun üzerinde zayıf, ince bir ışık yanıyordu. Kabukların altında atılmış karanfiller ve bir adet siyah erkek çorabı vardı.

"Bir sigaran var mı?" dedi Moyra. "Bırakmaya çalışıyorum da."

Yürürken bir yandan ona sigara verdi, bir yandan da ona çakmak tuttu.

Yol seyrek ve çilekeş ağaçların arasında hafif eğimliydi. Sararmış asma yaprakları sıska dallarından sarkıyordu. Tiyatro sahnesini andıran eski sokak lambalarıyla süslü küçük bir meydanı boydan boya yürüdüler. Delinmiş çatılarıyla sıkış tepiş yan yana dizilmiş tek katlı evler vardı.

"Haydi" dedi Moyra.

Eva geride kalmıştı. Hava soğumaya başlamıştı.

Kapıların bazıları açıktı. Yanlarından geçerken bir şey gördüğünü, içeride birilerinin olduğunu sandı. Ara ara bir şeylerin parladığını, karanlıkta siluetlerin hareket ettiğini, gözlerin izlediğini hissetti.

"Gel hadi" diye bağırdı Moyra. "Gel de göstereyim." Bir Rus bakkalın önünden geçtiler. Hemen yanında, Noel süsleri satan bir tuhafiyeci vardı. Vitrinde cama yapıştırılmış yıldızlar ve İsa'nın resimleri vardı. Daha arkada, kasanın yanında, bir köpek boyutunda, geyik şeklinde bir masa lambası ve bir denizci şapkası duruyordu.

"Harika, değil mi?"

"Geyik mi?"

"Müzik de çalıyor."

Geyiğin derisi ve kılları kahverengiydi. Gerçek kaş ve kirpikleri vardı. "Gerçek bir hayvanın olmasındansa bu daha iyi" dedi Moyra. "En azından ortalığı kirletmez, yatağımın kenarına koyarım durur." "Beni öldüren şey burnu!" diye bağırdı. "Tavşana benziyor ama iyi ki öyle değil!" Kemirgenlerden nefret ederdi. Ona göre tavşanlar farelerle aynı familyadandı. Geyiklerse çayırlarda özgürce dolaşır, Kuzey Kutbu'ndaki karlarda koşardı. "Ondan daha temiz hayvan yok. Her hafta gelir, pazarlık ederim" dedi. "Çaresiz, sonunda onu bana verecek bakkal!"

"Hey Moyra!" dedi bir ses.

Bir gölge süzüldü evin birinin giriş kapısından ve sokak lambasının yanında durdu.

"Titika?"

Düz, uzun saçlı, tüylü paltosu olan zayıf bir kızdı.

"Titika, Ramon'u gördün mü?"

Kız hayır der gibi başını salladı. Büyük dişleri ve güzel bir gülüşü vardı.

Biraz uzaklaşınca "O gördüğün kız bir medyum" dedi Moyra. "Bir milletvekiliyle birlikte. Tüm parasını yiyor onun."

Modunun ne zaman değişeceği belli olmuyordu. Boncuk gözlerindeki dalgın bakışlarla bir süre daha sessizce ilerledi. Sonra, Titika'yla bir müddet aynı dairede kalmış olduklarını anlattı. O yıllar hayatının en güzel yıllarıydı. "Melek gibi bir kız" diye iç geçirdi. "İste, sana donunu bile verir! Çok iyi geçinirdik. Bazı geceler işten geldikten sonra ruh çağırırdık. Hele bir tanesi, Yannis sık sık gelirdi. Bana abayı yakmış, öyle derdi Titika. Neden bilmiyorum ama korkardım. Onun varlığını üzerime eğilen kara bir kanat gibi hissederdim. Patra'da bir Yannis dayım vardı; onu köpekbalığı yemişti. Ama bu ruh o değil, başkasıydı. Neden ama böyle yapıştı bana? Rahatsızdı, değil mi? Titika'yı istemezdi. Sadece beni. Bir defasında dayanamadım ve gittim, tütsü yaktım. Bir duysaydınız nasıl bağırdığını, nasıl yardım istediğini... Garç gurç odanın içinde bir oraya bir buraya koştu, tavana çarptı. Kurtulmak için debelendi. Görünmezdi fakat

sanki gözlerimin önünde görüyordum onu. Tütsünün dumanı onu haşlayıp yakmıştı."

"Bir daha gelmedi mi hiç?"

"Üç hafta geçti. Endişelenmeye başladım. Sinir bozucu olabiliyordu ama yine de sevmiştim onu. Titika'ya söyledim, bana karşı çıktı. Dedi ki: Tütsüledikten sonra bir ruhu çağırmak onu sonsuz bir yolculuğa mahkûm etmek demektir. Üzüntüden içim içimi yiyordu ve nasıl diyeyim... Yannis'i özlemiştim. Yalvarmalarım neticesinde Titika geri adım attı. Onu birçok defa çağırdık. Bir ay sonra yeniden ortaya çıktı. Onu arkamda hissettim. Tüm vücudum ürperdi. Oydu. Nazikçe boynuma dokundu ve sonra sonsuza dek kayboldu."

"Annem öldüğünde babam bir medyuma gitmişti" dedi Eva.

"Ee?"

"Yaşlı bir kadındı. Komaya girdi bir ara, sonra aniden uyandı. Annemin sesini taklit ederek konuşuyordu. Tamamen saçmalık."

Ona tamamen saçma görünse de, o da medyumla olan randevuya gitmişti çünkü babasını yalnız bırakamamıştı. Yan odada beklemişti. Çığlığı, horoz gibi sesi duyunca içeri girmişti. Yaşlı kadın yere yakın yuvarlak bir masada oturuyordu. İki dişi eksikti. Tam karşısında babası gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. İniltiler ve hıçkırıklar içinde yaşlı kadın, annesinin orada yalnız başına olmaya dayanamadığını, oranın çok soğuk olduğunu söylediğini ve babasını yanına almak istediğini söylüyordu. Gel kocacığım, gel... Babası ayağa kalkmış, iki eliyle masaya dayanmıştı. Kederliydi fakat işletildiğini anlamıştı.

"İstersen Titika'ya söyleyelim, anneni çağırsın. Çok iyidir, hiç para almaz senden."

"Hayır, teşekkür ederim" dedi Eva, ihtimali düşünüp ürpererek. Annesinin yeniden sesini duyabilme ihtimali milyonda bir de olsa.

"Sana bir şey söyleyeceğim" dedi Moyra. "Birini çok sevip, onu görünce üzülmek çok korkunç. Sence de korkunç değil mi?" dedi.

Moyra'nın kimden bahsettiğinden emin değildi Eva.

"O adam katil olmasa, hâlâ birlikte yaşıyorduk."

"Milletvekili mi?"

"Katil o."

Eva sustu kaldı.

"Sana bir şey daha diyeyim mi? O kızın sonu da iyi değil. Titika'yı kastediyorum."

Detaya girmek istemiyordu fakat yine de anlatmaya devam ediyordu. Çenesini kapatsa iyi ederdi çünkü engel olamıyordu. Yıkımın yaklaştığını görüyor fakat serçeparmağını kıpırdatmaktan acizdi. "Elim kolum bağlı" dedi. Çünkü bu aptal o adamı seviyor." Aşk onu kör etmişti. Ama birlikte geçirdikleri o günleri, o muhteşem günleri unutması çok zordu. Sık sık o günleri düşünüyordu. "Ev sahibi ayda bir kira için gelirdi. Biz de hazırlanırdık. Yani soyunurduk. Her ayın ilk günü onu evde çıplak beklerdik. Şoka girerdi. Yaşlı bir adamdı. Çırılçıplak halde, memeler şap şap, sözde ev işlerini yapar, ortalığın tozunu alırdık. O da on beş dakika oturup bizi izler, para falan istemeden hayretler içinde çıkar giderdi. Birlikte kaldığımız iki sene boyunca bir kere kira ödemedik" dedi Moyra, "bir kere!" Gözlerinden yaş gelene kadar güldü. "Ah Titika! Ah o bok kafalı herif olmasa... Gümüş rengi bir Mercedes coupe'si vardı, şoförüyle gelirdi piç kurusu. Gün aydınlanmadan hemen önce. Hep aynı saatte. Daima karanlıkta. Tatlı sözlerle girerdi eve, bebeğim, aşkım, yavrum... Aklıysa daima ordaydı, tahsilatta! Başka bir şey umrunda mıydı sanıyorsun? Kıza gıdım gıdım koklatırdı parayı. Ona gelecekleri için yatırım yaptığını söylerdi. O şekilde hikâyeleştirirdi bu yalanı. Benim karakterim müsait değil böyle pezevenklik işlerine. Yalnız başıma geldim Atina'ya, ne yaptıysam kendi başıma yaptım. Bir gece hiç habersiz üç kişi daha getirmişti eve. Biri Romanyalı mıydı, Bulgar mıydı neydi, hatırlamıyorum. Kendi eviniz gibi için, açın müziği, kırın dökün demişti onlara. Zil zurna sarhoştu, gözleri parlıyordu. Titika yatıştırmaya çalıştı onu. Git yat hadi, şu haline bak, diyordu olabildiğince sakin bir sesle. Adamsa ayakta pantolonunun düğmelerini çözüyordu. Diğerlerini de al ve git, dedi yine aynı yumuşak sesle. Titika'ya bir şeyler demeye çalıştı fakat kelimeler ağzında dolanıp karıştı. Ağzı köpürmeye, bedeni kıvranır gibi hareket etmeye başladı. Biz o düşüp geberecek diye korkar-

kenpiç kurusu dönüp beni kovalamaya başladı. Titika'yı yakalamak isterken beni yakaladı. Cinnet geçirmişti. Şeyi pantolonundan dışarı kırmızı bir salatalık gibi sarkıyordu. Titika ağlıyordu. Yere yatmış, bacaklarına sarılıp yalvarıyordu. O ise kemeriyle Titika'ya vuruyordu. Ona itaat etmediğimi gördüğünde ise cebinden bir bıçak çıkarıp gözümü yardı. Al izi de bak burada, görüyor musun? Üç dikiş attılar. Zil zurna sarhoştu. İçince şeytandan beter olurdu."

"Ne içiyor?" diye sordu Eva.

"Kokain, hap, eroin, ne olursa."

"Niye polis çağırmadınız ki?"

"Dalga mı geçiyorsun? Onlarla can ciğer kuzu sarmasıdır o. Polisler onu korur kollar."

Eva diyecek başka bir şey bulamadı.

"Sorun şu ki, kız bu herife âşık. Beni yaraladığında bile onu temize çıkarmaya çalışıyordu. Babası küçükken dövmüş de ondan sonra psikolojisi bozulmuş. Aynı zamanda rezil de bir herifti. Bir gece dışarı çıkalım demiş buna. Titika giyinmiş süslenmiş. Bir kuyumcu dükkânına götürmüş kızı. Dükkân kapalı fakat ışıkları açıkmış. Bir süre dükkânın önünde dikilmişler. Herif sonra saatlere bakıp ağlamaya, sızlanmaya başlamış. Sonra bu geri zekâlı da bir sonraki gün gidip tüm birikimleriyle adama o beğendiği Rolex'i almış! Bu bir erkek için rezil bir durum değilse nedir, söyle bana."

"Milletvekili olduğundan emin misin?"

"Aynen öyle."

"Hangi partiden?"

"Pislik partisinden" dedi Moyra, Eva'nın ifadesine bakarak. "En çok pisliğin olduğu partiden."

Yol ikiye ayrılıyordu. Mermer kaplı alçak bir duvarın yanından sola saptılar. Keramikos'a yaklaşmış olmalıydılar çünkü etraf tanıdık gelmeye başlamıştı. Gelen ilk taksiyi durduracağım, dedi içinden Eva.

"Bir defasında evimize patlayıcı madde saklamış, inanır mısın? Ertesi sabah, yeni tıraşını olmuş, habersiz geldi bizim eve piç kurusu. Şoförü dışarıda nöbet tutuyordu. Biz uyuyorduk. Odaya girip bizi uyandırdı. Başta güzel güzel konuşurken ba-

ğırıp çağırmaya başladı. Bize bizim adımıza yaptığı planları duyurmak için gelmiş. Neymiş, bizi yeniden organize edecekmiş. Titika otellerde çalışacakmış; bense yollarda çalışmaya devam edecekmişim ama başka bir mıntıkada. Pire'de, Keranis'in arka sokaklarında. Polis ahbapları varmış orada. Sinirle sıçradım yataktan. Ben anlamam öyle şeyden, sen kimsin benim yerimi değiştireceksin? Ben böyle deyince bağırıp tehdit etmeye başladı. Evde silah saklıyormuşuz, bizi polise ihbar edecekmiş. Sonra şoförü çağırıp bir bidon benzin getirmesini, evi havaya uçuracağını söylüyordu..."

Ortalıkta hiç taksi yoktu, Moyra konuşmaya devam etti. Eva ayağını sürüye sürüye onun yanında yürüyordu. Korkunç yorgun hissediyordu. Vücudu ağırlaşmıştı. Topukluları ayağını acıtıyordu. Hikâyenin artık sadece marjinal kısımlarını takip edebiliyordu: bir casus, iki kırık diş, kedi beyninden yapılma bir tabak köfte.

"Birini bu kadar sevip de senin içini çürüttüğünü görmek ne kadar korkunç! Titika'nın başına gelen de bu" dedi Moyra.

Bir taksi bulmalıyım, diye düşünüyordu Eva. Ona sormalıyım, belki taksi durağı nerde biliyordur. Hava iyice soğumuştu. Ceketini iyice kapatıp ellerini koltukaltında kavuşturdu. Rüzgârdan korunmak için başını eğerek yürüyordu.

Evime dönmeliyim, diyordu içinden. Şimdi Moyra'ya soracağım taksi durağını, sonra da iyi geceler deyip vedalaşacağım. Şimdi, şimdi. Zihninin bir köşesiyle de Nikos'u düşünüyordu. Onun kızarak baktığını görüyordu zihninde. Sonra babasının yüzünü gördü. Hastanede onu son görüşündeki yüzünü. Kapıya gözlerini diktiği o silik bakış. Kapının açılıp içeri başka birinin girmesini bekleyen bakışı. Bu bakışı canlandıracak, yataktaki küçülmüş bedenini uyandıracak birinin, sadece varlığı ve iki kelime sohbetiyle odayı aydınlatacak birinin içeri girmesini ister bakışı. Sonra kulüpte açımmm açımmm diye bağırıp çağıran adamın yüzünü gördü. Ağzı kapalıydı. Bu ses kafasındaki başka bir delikten çıkıyordu. Sonra yeniden babasını düşündü. Gidip onu görmeliyim, diyordu içinden. İçi acıyordu.

Otelde Ramon falan yoktu. Eva, Moyra'nın ona oyun oynadığından şüpheleniyordu.

Ama ne sebeple?

Onu evine mi almasını istiyordu acaba?

Resepsiyonda oturan siyahi adam "Bugün uğramadı" dedi. Önünde, denklemleri anlatan bir kitap açık duruyordu. Yanında da küçük küre şeklinde bir kavanozun içinde bir japonbalığı vardı.

Resepsiyon, örme halılarla döşenmiş dar bir koridorun sonundaydı. Otelse yıkıldı yıkılacak haldeydi. Oval, bronz bir ayna, karşı duvardaki yamaları yansıtıyordu. Ortaya da bir paspas ve plastik kova bırakılmıştı.

Moyra resepsiyon masasına eğildi ve Edi diye birini sormaya başladı. Siyahi adamın Edi denilen adamın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Moyra'nın sorduklarına *oki, oki* diyerek omzunu sallıyordu. Arkasında üç anahtar ve bir posterli, ahşap bir etajer vardı. Posterin kenarları yırtılmıştı. Maldivler'de bir sahil resmiydi. Her bir *oki*'de kafası yer değiştiriyor; kafasının ucu birinde turkuvaz dalgaları, diğerinde hindistancevizi ağaçlı sahili gösteriyordu. Çok geçmeden bir yanlış anlaşılma olduğu ortaya çıktı. Siyahi adam Edi'nin yukarıda olduğunu söylüyordu. Moyra sinirlendi: "Seninle Yunanca konuşuyorum, Çince değil."

Arkalarındaki kapı açıldı. Titika uzun, düz saçlarıyla içeri girdi. Arkasından keskin bir rüzgâr esti.

"Bugün hiç iş olmadı" dedi. Aksayarak yaklaştı.

Sol ayağı sakattı. O ayağına takviye tabanlı farklı bir ayakkabı giymişti.

"Titika, her zaman iş var" dedi siyahi adam.

Ben burda ne yapıyorum? diye düşündü Eva. Ne geri zekâlıyım. Bari bana bir taksi çağırmalarını rica edeyim.

Moyra çok gergindi. Jartiyeri sallanarak bir ileri bir geri gidip geliyordu durmadan. Oval aynaya bakıyor, saçını düzeltiyor, arada bir kendi kendine gülüyordu. Boğuk, derinden bir kahkaha atıyordu.

Eva aynanın içine baktı; kürkünü çıkarırken dizlerini hafifçe eğen ve sakat bacağını yere değdirmeden biraz daha geriye

getiren Titika'yı gördü. Başı reverans yapar gibi eğilmiş, cılız elleri asmak üzere narince kürkü tutuyordu. Daha sonra siyah saçlarını salladı ve uzun, beyaz ensesi ortaya çıktı. Hareketlerinde bir dansöz zarafeti vardı – ki bu bir sebepten Eva'ya seneler önce bir kuyunun yanındaki bir sahneyi hatırlattı. Hâlâ ilkokula gidiyor olmalıydı. Mevsim yazdı, tatil sezonu. Kendinden bir yaş küçük, hafif tombik, tatlı kahverengi gözleri olan bir oğlana âşık olmuştu. Öğleden sonraları kuyunun yanında buluşur, kuyuya taş atarlardı. Kuyunun ağzında çömelmiş otururken "Sana bir sır vereceğim" dedi Eva bir gün. "Babamın bir sevgilisi var." Nerden estiyse, çocuğun dikkatini çekmek istemişti. Çocuk topraktan bir taş aldı ve elinde tarttı. "Kendisi bir balerin. Opera'da dans ediyor. Üçümüz birlikte Londra'ya gideceğiz." Çocuk pek umursamadı, fakat Eva yine de devam etti. "Babam onunla evlenecek, ben de bir dansçı olacağım." Çocuk elini uzatıp daha da eğildi, bulanık suları nişan aldı. "Dibe ulaştım" dedi.

Ben şimdi ne yapıyorum burada? diye düşündü tekrar Eva. Nasıl oldu da bir koridorun ortasında, yıkık dökük bir otelin girişinde yıllar öncesine ait bu sahne aklına gelebilmişti? O akşamdan bir düş kırıklığı kalmıştı hiç bozulmadan ve şimdi geri dönüyordu. Bir an için kahverengi gözlü çocuğun yüzü hemen önündeydi, sonra giderek uzaklaştı, taş kadar ufaldı ve kuyunun içine battı.

Yeniden buz gibi bir hava esti. Biri içeri girdi ve ayaklarını enerjik biçimde yerdeki kırkyamaya sildi.

"Ramon!" dedi Moyra.

Canlı mavi gözleri olan yaşlı bir adamdı. Saçı asker tıraşıydı. Moyra'nın söylenmelerine kahkahayla karşılık verdi. Randevuları başından beri oteldeydi çünkü o gece, özellikle o gece koro vardı ve sonrasında hep birlikte birkaç kadeh şarap içmeye gideceklerdi. Provaya gideceğini haber vermişti fakat Moyra unutmuştu. Siyahi, resepsiyon masasının arkasından kalkmış ve anlaşılmaz sözlerle yaşlı adamın açıklamasını destekliyordu. "İsokrati, sen karışma!" diye bağırdı Moyra.

Aynı sırada Titika gülümsüyor ve ona bir şeyler söylüyordu. Tarzı biraz alaycıydı ama belki de ağzında parlayan o kocaman

bembeyaz dişlerin etkisiyle böyle görünüyordu. "Telefonun çalıyor" dedi.

Eva çantasını aradı.

"Eva?"

"Evet?"

"Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Blobo?"

"Bana telefonunu vermiştin. Hatırlamıyor musun?"

Onu düşünmüş, uyuyamamıştı. Eva kulüpten ayrıldığında arkasından koşmuş, boş sokaklarda onu aramış ve De Chirico tablolarından fırlamış gibi duran bir meydana varmıştı. Bu meydan, daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, önceki kitaplarından birinde tasvir ettiği meydanın tam olarak aynısıydı.

"Ben de seni düşünüyordum" dedi ve aynı anda acaba ona söylediği meydan eski sokak lambalarının olduğu o aynı meydan mıydı diye merak etti.

"Hadi, yukarı çıkıyoruz, çabuk ol" dedi Moyra.

"Eva neredesin? Kim o konuşan?"

"Kimse değil" dedi ve telefonuyla kapıya doğru gitti.

"Kim var orada başka?"

"Uzun hikâye, anlatırım."

Blobo Atina'nın diğer ucundaydı, kuzeyinde. Semti bilmiyordu, belki Atina'nın dışında, uzaktaydı. Etrafı kırsaldı ve kar yağıyordu. Evet, kar tanelerinin düştüğünden emindi, yükselecekleri yerde yerçekiminin paramparça etmek ve donmuş kriterde emmek üzere acımasızca çektiği, yumuşak kelebeklere benziyorlardı. Acımasızdı, düşen kar tanelerine bakıyor ve onu düşünüyordu. Onun yüzünü, kulüpten ayrılırken yüzünde olan ifadeyi unutamıyordu. Onu aldattığını hissetmişti; bu yüzden onu beklemeliydi. Eva'yı bulmaya gelecekti. Hemen sokağa çıkıp taksi arayacaktı. Ben Blobo, beni unuttun mu? Öpüşmemizi hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun? Bana hatırladığını söyle. Gitme. Şehre varışım epey zaman alabilir. Bekle beni.

Eva ona otelin adresini verdi ve kapattıktan sonra telefon kulağına yapışmış, kar taneleriyle, karla ve Blobo'nun onu okşayan sesiyle, orada bir süre bekledi. Sokaktan bir grup geçti;

iki kadın, ortalarında bir adam ayağını sürüyerek yürüyordu. Arkalarından Dakhund cinsi bir köpek onları yakalamaya kurulmuş gibi koşuyordu.

Döndüğünde, siyahi dışında resepsiyonda kimse yoktu. Denklemli kitaba eğilmiş ders çalışıyordu. Japonbalığı kavanozunda kabarcıklar çıkarıyordu. Siyahinin dediğine göre hepsi birlikte üçüncü kata, Edi'nin odasına çıkmış, onu bekliyorlardı. Biraz tereddüt ederek bekledi. "Biri otele gelip beni soracak" dedi. "Okey, anladı" dedi siyahi ve hemen haber vereceğine söz verdi.

"Doğruluk mu, cesaret mi oynuyoruz" dedi Moyra, Eva odaya girer girmez.

Hasır bir sandalyenin üzerinde dimdik oturan Ramon'un başının üzerinde ufak bir televizyon açıktı fakat sesi kapalıydı. Ramon'un çaprazında başka biri, muhtemelen Edi, kafasını masaya vurdu ve "Ne malım" dedi, "ne malım." Fakat bilerek yapmış gibiydi çünkü hemen Eva'ya dönüp kimsenin cesareti seçmediğini, doğrudan doğruluk oynadıklarını açıkladı.

"Biraz kalıp sonra gideceğim" dedi Eva.

"Buraya giren bir daha çıkamaz" diyerek güldü Moyra.

Odadaki tek yatağın üzerinde, ayakları yukarda uzanıyordu. Yatak duvara monteliydi ve duvarın hemen yanında, saçlarıyla kendini kapatmış Titika'yı görüyordu.

Ramon avcuna bakıyor, tek tek sayar gibi parmaklarını tutuyordu. "Niye dikiliyorsun ayakta?" dedi ve kafasını salladı. "Nereye istersen otur."

Mekân otel odasından daha çok bir malzeme deposuna benziyordu. Etrafa saçılmış tahta kutular, teneke süt kutuları, market poşetleri ve kilidi üzerinde yeşil bir sandık vardı. Kapıya yakın büyük bir valiz duruyordu. Belki de Edi tüm eşyalarını buraya getirmişti ve daimi olarak burada yaşıyordu. Elektrikli mumlardan oluşan bir aydınlatma yıpranmış duvarların üzerinde üçgen gölgeler oluşturuyordu. Eva sandığın üzerine oturdu. Pek rahatsızdı. Tozlanmış ayakkabılarına ve çamurlu topuklarına baktı. Sonra karnını gördü, eteğiyle ceketi arasına bir parça beyaz et yapışmıştı. Çıplak göbeği partide ona uzun bir süre endişe kaynağı olmuştu. Başta kulüpte yün ceketiyle

dolaşıyordu fakat sonra çok sıcak olunca dayanamadı. Öyle olunca ceketi çıkarıp bütün gece yanında sürüklemişti. Zaman geçince karnını unutmuştu. Ama Blobo fark etmiş olabilirdi. Tuvaletteki aynada görmüş olabilirdi, daha da kötüsü, bu bembeyaz göbeğe dokunmuş olabilirdi. Ama yine de hoşuna gittim, hoşuna gittim, dedi içinden. Benden hoşlandı, yoksa aramazdı telefonla. Çevresine baktı ve odada tuvalet olup olmadığını merak etti.

"Üç kere" dedi Ramon. Bir tiki vardı ve söylediklerine katılıyorum der gibi peş peşe kafasını sallardı.

"Sana inanmıyorum" dedi Edi ve yine başladı. "Ne malım ben, ne malım!"

Titika yataktan görünmeden kıkırdadı.

Televizyonda mayolu bir kadın koşu bandında koşuyordu. Sonra inip göbeğini sıkıyor ve heyecanla ellerini açıyordu. Ramon ve Edi arasında, panjurları açık bir pencere vardı. Dış duvarın başladığı yerde, ışıklarının yarısı yanan otel yazısı görünüyordu. Onun arkasında ise gökyüzü gri pamuksu parlıyordu.

"Senin sıran" dedi Moyra.

"Uykum geldi" dedi Edi. "Siz devam edin."

Ramon kimin kahve istediğini sordu ve ayağa kalktı. Edi'ye işaret etti; o da istemeye istemeye kalktı. Genç sayılabilecek gibi, sıska ve hafif kamburdu. Huzursuz bir yüzü vardı. Saçları çizgi romanlardan çıkmış gibi tam kaşlarının bittiği yerden uzamıştı. İkisi de camın pervazındaki ufak gazocağına eğilmiş kahve hazırlıyordu.

"Hayatının en kötü günü hangisiydi?" dedi Titika.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" dedi Moyra.

Titika küçük kof kahkahasıyla güldü.

"Noel günü kapışmayalım" dedi Moyra.

"Kızlar" dedi Ramon.

Moyra tavana bakıp sessiz kaldı.

"Affedersin" diye mırıldandı Titika.

"Çaresizlikten sabahın beşinde portakal yemek nedir bilir misin?" dedi Moyra.

Edi kahveleri getirdi ve Eva da tuvaletin nerede olduğunu sormak için fırsat buldu.

Koridora çıktı; tuvalet şaşırtıcı biçimde temizdi, yeşil yağlıboya ile boyanmıştı. Odaya döndüğünde, Moyra hâlâ konuşuyordu ve hâlâ kasvetli bir hava hâkimdi; portakalla yapılan katlanılmaz kahvaltı görüntüsü.

"Benim en büyük korkum gün doğarken" diyordu Moyra, "o kirli ışığın odama sızması. Hareketsiz bekliyorum. Kalbim her an duracak. Hiçbir ses duyulmuyor, her şey uyuyor, sadece göğsümdeki o korkunç ses. Uyanıp da sanki hiç uyumamış olduğunu, gece olup biten her şeyin hâlâ o iğrenç ışıkta devam ettiğini düşünmek ne demek bilir misin? Yataktan inip boş evin içinde geceliğinle yerde sürünmek nedir bilir misin? Yıkanmamış ve kirli olduğunu görmek, çürümüş dişlerinin ve nefesinin kötü kokusunu duymak nedir bilir misin? Peki ya gözyaşların olmadan ağlamayı bilir misin? Sessiz çığlık atmayı? O tarihte, ne yaptığını, on yıl önce Noel'de kiminle olduğunu, ne yediğini, yediğin tatlıda krem şanti ve vişne var mıydı diye hatırlamaya çalışmak nedir bilir misin? Yaşlanmış olduğunu, kimsenin sana âşık olmak istemediğini düşünmek nedir bilir misin? Çirkin, yoksul, yaşlı olmanın, hiçbir şey hatırlamamanın ne olduğunu bilir misin? Çaresizlikten sabahın beşinde portakal yemenin? Sıçamamanın? Dükkânlar açılmadan giyinip sokağa çıkmanın? Meydana, kafeye, benzinliğe gidip, tıraşsız bir kamyon şoförüyle sohbet etmeye çalışmanın ne olduğunu bilir misin? Eve dönmenin, üç kat nefes nefese. Ding dong kapı. Frrr tencere. Vınn yan dairedekiler. Vılll fırrr kırraaa. Tabak kırıldı. Ha ha." Elini uzatıp yerdeki kumandayı aldı. "Bakalım başbakan ne diyormuş" dedi. Sesi açıp yatağa daldı.

Televizyon resmi bir demeci yayınlıyordu. Başbakan bir kâğıttan okuyor, arkasında da takım elbiseli bir güruh ciddi bir edayla onu dinliyordu.

"Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz?" diye bağırdı Titika.

Hepsi başını uzattı.

"Konuşmayın" dedi Titika. Ama kimse konuşmamıştı.

Başbakan son sözlerini okudu ve sesi alkışlarda boğuldu. Keyifle gülümsedi ve arkasındakilere başıyla bir işaret yaptı. Hemen ona ilk kim yaklaşacak patırtısı koptu. Pembe kel kafalı biri sonunda omzuna dokunmayı başardı.

"Evet o" dedi Moyra.

Kel adam kırk yaşından fazla değildi. Koyu gri bir takım elbise ve ona takımı bir yelek giymişti. Başbakana bir şeyler söyledi. Başbakan da manidar biçimde başını sallayıp sırtına vurdu. Kamera diğer yetkililere döndü ve kel adam kadrajdan çıktı.

"Ağlamayana meme yok" dedi Ramon alaycı bir biçimde.

Demek ki milletvekili dediği doğruymuş diye düşündü Eva. Yüzünü tam görememişti. Yandaş bir dalkavuk olabilirdi. Ya da başbakanın korumalarından biriydi ama Titika'ya milletvekiliyim diye yutturuyordu. Ama başbakanın onu dinleyiş biçimi ve sırtına samimi vuruş şekli Moyra'nın anlattıklarını doğrular gibiydi. Kim bilir. İnanması güç bir hikâye. Titika'ya baktı, yarı açık ağzındaki kocaman beyaz dişlerine. Pamuklu elbisesinde ufak mavi çiçekler vardı. Göğsü neredeyse yoktu. Ergen dekoltesindeki cildi sigara kâğıdı kadar şeffaftı.

"Noel'imizi mahvedemeyecek" dedi Moyra. Televizyonu kapatmak için kumandayı aldı. Titika elinden almaya çalıştı kumandayı.

"Bitti" dedi Edi, "öğlenki yayının tekrarıydı, anlamadın mı?"

Eva odaya baktı ve odanın beş köşesi olduğunu gördü. Tekrar saydığındaysa dörttü. Ruhen ve bedenen tükenmeye başladım, diye düşündü Eva. Ne kadar süredir içerde olduğunu düşündü. Belki de Blobo'yu arayıp nerede olduğunu öğrenmeliydi. Telefonunu çıkarıp aramaları kontrol etti. Gizli numaradan bir cevapsız çağrı vardı.

"Sen söyle bir şey" dedi Ramon Eva'ya başını sallayarak. "Bir şey anlat da Titika'nın kafası dağılsın."

Moyra bacaklarını kendine doğru topladı ve ona yatağa geçip rahat etmesi için göz işareti yaptı. Eva da Moyra'nın yanına sokuldu. Sıkan eteğini çekti ve ayakkabılarını yere attı.

Onlara Sofia'dan bahsedeyim, diye düşündü. Kartı çantasından çıkarıp onlara gösterdi. "Bunu İrlanda'dan Sofia'nın karde-

şi gönderdi" dedi. "Sofia öldü." Onlara Sofia'yla ilk nasıl tanıştıklarını, onun platin sarısı saçlarını, afilli saç şeklini, pembe derisi güneşte kızarıp, su toplayıp yanan fakat güneşlenmeye olan inançsal sebatı sayesinde bir ay içinde kapkara –ama bok karası değil, harika bir çikolata rengi– olan ince şekilli bacaklarını anlattı. "İnsana çekici gelen aslında güzelliği değildi" dedi. "Ama yine de son derecede güzeldi. Onu anında sevmeni sağlayan şey kibarlığıydı; gerçekten iyi biri olduğunu hemen anlardın, sadece kibarlığı ve nezaketi değil, bir masumiyeti vardı." Bunları dinlerken Moyra ya da Titika'nın, Sofia'nın ruhunu çağırmak isteyebilecekleri fikri geçti aklından. Ama iyi ki grup pek öyle bir modda değildi ve Sofia'nın annesiyle kartı gönderen kız kardeşinin Yunanistan'ı ziyarete geldiği ve onlara sofra hazırladığı zamanı anlatmaya devam etti. Sempatik kadınlardı fakat tabii ki onlarla iletişim kuramamıştı. Çat pat İngilize bir şeyler konuşmuşlar, Sofia tercüme etmişti. Verandada yemek yemişlerdi. Sofia *bigos* pişirmişti, o da Yunan yemekleri yapmıştı. Mevsim yazdı, öğleden sonraydı. Sıcak azalmıştı. Tatlı bir meltem esiyordu. Arkalarındaki gökyüzü menekşe rengiydi ve Sofia çok mutlu görünüyordu. Ne annesi, ne kız kardeşi, hiçbiri güzel değildi; ağır Polonyalı yüzleriyle ve sert ciltleriyle köylü gibiydiler. Sofia'nın nasıl bu kuralı bozduğunu merak ederdi.

Eva konuştukça, anlattığı hikâyenin aslında oldukça hüzünlü olduğunu idrak etti; neredeyse ağlamaklı olan Titika'nın morali kesinlikle yerine gelmiyordu. Hikâyenin mutlu kısımlarını hatırlamaya çalıştı. "Sofia bir keresinde komşunun köpeğini gezdiriyordu. Köpeğin adı Leo'ydu. Sokakta Sofia'nın geçtiğini görüp ona hayran kalan erkekler şöyle bağırıyordu: Leo, bir öpücük, gel bize bir öpücük ver, Leo. Anladınız mı? Köpekle konuşuyorlardı ama aslında ima ettikleri Sofia'ydı." Daha ne Atina'daki son aylarından bahsetmişti, ne ne kadar süre bağlanıp kaldıklarından ne de Almanya'ya gitmeden önce Sofia'ya verdiği yüzükten. Rostok'un dışındaki küçük şehirden de, telefondaki üzgün sesinden de, Yunanistan'a geri dönme planlarından da bahsetmemişti. Öldüğünü nasıl öğrendiğini bile anlatmamıştı daha. Fakat anlatımı tamamen ağırlaşmıştı.

Aynı zamanda onu içten içe yiyip bitiren başka bir şey vardı, unutmadığı bir şeye dair unutmuş olduğu bir endişe, neydi o?

Birden durdu ve "Telefonunuz var mı? Beni resepsiyondan arayacaklar" dedi.

Edi ona bir deste kıyafet gösterdi. Deste sandığın yanındaydı.

Oraya gidip kirli çamaşırlarla üstü kapanmış aygıtı aradı. Ahizeyi kaldırdı, telefon çalışıyordu. Yatağa geri döndüğünde Moyra uyuşmuş görünüyordu. Edi konuşmaya başlamıştı.

EDİ: Asansör çıkarken aniden durdu. Bir gıcırtı ve sessizlik. Ve sessizlikte titrek bir şarkı, ayaklarımın onlarca metre altından gelen mekanik bir kuş cıyaklaması gibi bir ses daha. Işık azalmış fakat neyse ki sönmemişti. Kafasını kaldırdığında kadranda yanıp sönen 15 numaralı lambayı gördü. Kahretsin, ondan bizde yok, dedim içimden. "Ondan bizde yok" dedi yanımdaki kadın. Şaşırarak ona baktım. Pudralanmış şebek gibi uzun, beyaz bir yüzü vardı. Üzerine yapışmış birbirinin tıpatıp aynısı, Noel Baba şapkalı iki çocuk vardı. Çocuklarla beraber asansörde altı kişiydik. Altı! Hava ne kadar süre yeterdi ki? Boğulmaya başlamıştım. Kabin –böyle yazıyordu aynanın yanındaki yazıda: KABİN DUVARLARINA REKLAM YAPIŞTIRMAK YASAKTIR– neyse, kabin çok dardı ve pis kokuyordu. Terlemiştim. Cebimden telefonumu çıkardım, hat yoktu. Kapı açılsaydı merdivenlerden yukarı, on sekizinci kata koşarak çıkıp Abi'ye yetişebilirdim. Manzaralı odada seni bekliyor olacağım!!!!! yaz-

mıştı beş ünlem işaretiyle. Abi cümlelerini hep ünlem işaretiyle bitirirdi. Bana sormayın, sebebini bilmiyorum.

MİRA (gülerek): Çünkü çatlak.

RAMON: Beş ünlem işareti mi?

Titika o renksiz kahkahasıyla kıkırdadı.

EDİ: Bana inanmıyor musunuz? Geçen sene Noel'di, aynı zamanlar. Hayatımın en kötü günü.

(Hızla nefes verişini duyuyorum. Sanırım tepesi atmıştı ve diğerlerinin ondan devam etmesini istemesini bekliyor. Diğerleri konuşmuyor. Ramon öksürüyor. Yatak gıcırdıyor. Ben Titika'yla Moyra arasında sıkıştım ve şu an bacaklarımı uzatmayı becerebildim. Her nerede ise telefon çalıyor. Blobo, Blobo diye fısıldıyorum içimden.)

RAMON: Devam et.

EDİ: Paniğin ortasında, birisi sükûnet, dedi, sakin olun. Konuşan tip sırtı aynaya yaslanmış, hiç kaşları olmayan biriydi. Ben denetçiyim, dedi. Yanına, altıncı kişi sardalya gibi sıkışmıştı. Elinde piyango biletleri takılı bir sopa tutan bir ihtiyar. Ben yirmi ikinci kata çıkıyordum, dedi. Yirmi ikinci kat yok, dedi kaşsız adam. Daha önce gittim, dedi ihtiyar, orada bir kafe var ve bahis oynarlar. O yan binada, burada kafe giriş katında, diye diretti öteki. Şimdi kavgaya tutuşacaklar ve bütün havayı tüketecekler, dedim içimden. Alarm tuşuna basmak için elimi uzattığımda, benimle birlikte bir kadın da elini uzattı. Parmağımı geri çektim. O anda zil sesi duyuldu, arka arkaya tekrar ederek. Aynada kaşsız adamın bakışlarıyla karşılaştım. İhtiyar sızlanıyordu. Ne gün ama, dedim içimden. Ne gün ama, dedi kadın. Dili tutulmuş halde ona baktım. Patlayacağız, dedim içimden. Patlayacağız, dedi kadın.

(Komik çocuk Edi. Konuşma şekli. Sözcüklerini nasıl teferruatlı seçiyor: dili tutulmuş, titrek şarkı, ciyaklama. Diğerleriyle hiçbir alakası yok, kültürlü birine benziyor. Onlarla ne yapıyor? Ama yine de... o dördü yapışık. Bilmiyorum. Ben sıcaklamaya başladım. Yatağın ortası çukur ve ben içine

doğru kaydım. Kıpırdayamıyorum. Bir şey beni gıdıklıyor, belki de Titika'nın saçı. Başım Moyra'nın yumuşak ve şişkin poposuna değiyor. Her ikisi de uyuyor gibi derin nefesler alıyor ama gözleri tamamen açık.)

EDİ: Kimin aklına gelirdi? diye merak etti. Bu kez o kadının düşüncesini taklit etmesine fırsat vermeyecek kadar çok hızlı düşünmeye kararlıydı. Kimin aklına gelebilirdi, yarım saat önce banliyö trenininde Abi'yla randevuma gelirken... Pencereden mongollarını gezdiren, onlara pamuk şeker ve souvlaki alan babacıklara bakıyordum. Midillilerin üzerinde onları fotoğraflıyorlardı, yorgun midillilerin üzerinde. Bir de hüzünlü gözleri olan bir deve vardı, dayanılmaz derecede hüzünlü gözleri olan. Tren engelsiz kayıyordu, ben de Noel Babacıklara bakıyordum, kızaklara. Oldukça kaygısız ve bugün hiçbir harekette bulunmayacağına dair yemin etmişçe... Şeytana uydum, dalgın bir kız gelip yanımda dikildi, katıksız UFO. Vagon doluydu, bulunmaz fırsat, kimse bana bakmıyordu, ayaklarının dibine düşüp bayılsam kimse fark etmezdi, bu duruma milyonda bir rastlarsın, hepsi düşüncelerine boğulmuş, mutlu düşüncelere ya da umutsuz düşüncelere, ne hediye alacaklar, Noel için ne pişirecekler, hindinin fiyatı...

(Sanırım Moyra'nın poposunda batıyorum. Uyuyakalmamalıyım. Titika'nın yatağın üzerinde tavşan bacağı gibi duran sakat bacağına bakıyorum. Telefon neredeyse çaldı çalacak. Blobo resepsiyona gelip siyahi adamdan beni çağırmasını isteyecek.)

EDİ: Onu çalmaya çalıştım ve başardım. Cüzdanını, şişkin deri cüzdanını aldım. Sonra çantayı iyice aradım, içini dışını karıştırdım. Kimlik, sayısız cepli fermuar, gizli cepler, bir jelatinin içinde fotoğraflar, tiyatro biletleri, kredi kartları. Ve çantayı karıştırırken bir kalçasına, bir bacağına dokunuyordum, ama ne şanssızlık, ne şanssızlık!

(Bir rüyadayım. Edi'nin dedikleri benimle ilgili. Bunlar bana da oldu.)

EDİ: Kız katıksız UFO. Kıyafetlerini soysam haberi olmaz. Cüzdanını kolayca yürüttüm ama...

(Bir el bedenimin yanına doğru kaydı. Çıkışa yakın duruyordum ve ışıklı Acil Durum yazısı yanıp sönmeye başlamıştı. Otobüs neredeyse boştu. Yarı açık pencerelerden hafif bir rüzgâr esiyordu. Tutacaklar her dönüşte hopluyordu. Çantamın sapı kalçalarına kadar geliyordu. Yeşil fermuarlı, kumaşı yıpranmış siyah bir çantaydı. Durakta inince fermuarın açık olduğunu ve cüzdanımın olmadığını fark ettim. Biri cüzdanımı çalmıştı ve ben bir şey anlamamıştım.)

EDİ: Cüzdan cebimde, trenden indim. Kız da indi. Gözucuyla etrafa bakındığını gördüm, hâlâ dalgındı. Adımımı açtım. Bir anda kızın arkamda olduğunu anladım. Koş, dedim içimden. Yürüyen merdivenlere geçtim, merdivenleri beşer beşer çıkıyordum. Kız arkamda. Bir duvara çarptım, çıkmaz yoldu. Engelli asansörünün yanında küçük bir kapı gördüm. Açtım, yangın merdivenlerini buldum ve tırmanmaya başladım. Kız arkamda. Kendimi yeniden platformda buldum. İstasyondan çıkıp ilk köşeden döndüm. Şu an beni üçü birden kovalıyordu. Biri, hırsız, hırsızı durdurun diye bağırıyordu. Durdum ve onlara doğru döndüm. Kız bembeyaz olmuştu, koşmaktan nefesi kesilmişti. Yanında iki serseri. Nefeslerinden buhar çıkıyordu. Hiçbir şey olmadı, dedim içimden, titriyordum. Kıza delici bir bakış attım ve cüzdanı verdim. Cüzdanı aldı ve ayrıldı.

(Kaldırımda bir erkek figürü telaş içinde, yürüyenlerin arasında zikzaklar çizerek uzaklaşıyordu. Emin olmamama rağmen onu takip ettim. Adam adımlarını açtı, ben de koşmaya başladım. Onu ceketinden yakalayınca durdu. Soluk, genç bir yüz bana doğru dönüp baktı. "Sorun değil" dedi yumuşakça, sanki benim hatamdan bahsediyormuş gibi. Sonra cüzdanı bana verdi.)

EDİ: Benim uğursuz günümdü. Talihsizlikler giderek artıyordu. Önce cüzdan, şimdi de yerden onlarca metre yüksekte

hapsolmak. On beş numaralı tuş kadranda yanıp sönmeye devam ediyordu. Abi eğer beklemekten sıkılmışsa gitmek için asansörü kullanırdı, diye düşündüm. Girişte iki asansör vardı, çok iyi hatırlıyorum. Belki ikisi birden bozulmuştu. Bu durumda Abi'nin on sekizinci katta beklemekten başka çaresi yoktu. Belki de sinirli sinirli merdivenlerden iniyordu. Ünlem işaretlerine zayıflığı olan bir hatunun tepkilerini kim bilebilir? "Romantik bir kızım fakat bir erkek aklına sahibim, seni uyarıyorum!!!!!" yazmıştı bana.

(Cüzdanı çantama koyup arkamı döndüm. Yarım blok ilerleyip bir alışveriş merkezinin vitrininde durdum. Sigaramı aradım. Ellerim titriyordu. Trafikte bir otobüs durmuş, turuncu ışıkta insanlar dalgalar halinde çıkıyordu. Bir anda hırsızın hâlâ buralarda bir yerlerde dolanıyor olabileceği aklıma geldi. Belki de yolun karşısında dikilip beni izliyordu. Sorun değil, demişti bana. Sorun değil.)

EDİ: Kaç saattir bu lanet olası kabindeyiz bilmiyorum. Nefesim tıkanmıştı. Saatlerdir kadın beni izliyordu. Sonra elini uzatıp zile tekrar bastı. Çocuklar drinnnn diye ses çıkardı. Annelerinin sırtının arkasında, kız oğlana bir çimdik attı, sonra bana dönüp dil çıkardı. "Ben anneleri değilim" dedi kadın. "Bunu düşündüğünüzü biliyorum. Ben anneleri değilim fakat onlar çocuk olmaktan vazgeçmiyor." Ne kâbus ama, dedim kendi kendime, ama neyse ki kadın bunu tekrar etmedi. Kaşları olmayan adam saatine baktı. "Üçü çeyrek geçiyor" dedi. "Operatör yemeğe gitmiş, onun yerine bakan adam anlaşılır sebeplerle yerine bakmamış." "Bu ne demek şimdi?" diye bağırdım. "Kadınlar olmasaydı size açıklardım" diye yanıtladı. Deliler asansöründe sıkışıp kalmıştım. "Madem siz denetçisiniz, uyarın onları" dedi piyango bileti satan adam. "Beni yoruyorsunuz" dedi adam. Bana göz kırptı. "Size tüm yetkimle söyleyebilirim ki" diye devam etti, "saat 4.17'den önce kimse bizi burdan çıkarmak için gelmeyecek." Soğuk soğuk terlemeye başladım. Her birimiz için ne kadar oksijen ve ne kadar süre? En azından şu piçler az oksijen tüketiyor diye düşünüyordum.

"Onlar piç değil" dedi kadın, "sizi temin ederim, onları yirminci katta bekleyen çok düzgün bir anneleri var." "Artemis merkezinde mi?" dedi denetçi. "Orada göğüs merkezi var." Ve o anda ışıklar gitti.

(Altüst olmuştum. Sigaradan derin bir nefes çektim ve telefonumu çıkardım. Biriyle konuşmalıydım. Evimi aradım. Telefon çalarken, ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Diyecek bir şeyim yoktu. Cüzdan yerinde duruyordu. Beşinci çalışta Nikos açtı telefonu. Sesini duyar duymaz hırsızı, onu nasıl kovaladığımı ve telefonumu nasıl geri aldığımı anlatmaya başladım. "Başına böyle bir şey geleceğini biliyordum" dedi Nikos. "O üzerindeki paçavrayı dilenci bile giymez!" Uzaktan bir uçak gürültüsü duyuldu. "Başka bir çanta almalısın" dedi bana. "Evde görüşürüz" dedim ve kapadım. Hiç fark etmeden gece olmuştu. Hiç fark etmeden, neden hiç fark etmeden? Cam binaların arkasındaki sis, havada asılı atıl durumda vinçlerle bakır rengi gökyüzü ve sert biçimde kaldırımı tırmalayan dondurucu bir rüzgâr. Günün medceziri caddeyi altın pırıltılarla boyayarak son kez geri dönmüştü. Ve artık gece olmuştu. Oracıktan döndüm ve bir alışveriş merkezine girdim. Hareketli ve gürültülüydü. Hoparlörlerden "Güzel Mavi Tuna"nın rap versiyonu çalıyordu. Tuvalet tabelasını ararken koridorlarda kayboldum. Bir tezgâhtar kız bana yolu gösterdi. Tuvaletin içinde cüzdanın içindekileri klozetin kapağına boşaltıp titreyen ellerle saymaya başladım. Eksik hiçbir şey yoktu, paralar, kredi kartları, her şey yerli yerindeydi. Cüzdanımı çalabilmiş olsaydı o çocuğun da o an benim yaptığım hareketlerin aynısını yapacağı geçti aklımdan. Parayı sayar ve muhtemelen, muhtemelen değil kesinlikle hayal kırıklığına uğrardım. Tuvaletten çıkıp çantaların olduğu ek binaya doğru, kendiminkini sıkı sıkı tutarak ve arada bir fermuar kapalı mı diye kontrol ederek yürümeye koyuldum. Kadınlar raflardan çantaları ikişer ikişer indirip fiyat etiketlerini arıyordu. Kimisi kızarken kimi de mutlu mutlu mırıldıyordu. Çantaların hiçbirini beğenmedim. Benimki yırtık pırtık da olsa bana daha çok yakışıyordu. Çıktım

tekrar dışarı. Nemli hava yüzümü serinletti. Bir sigara yakıp dumanını üfledim. Karşı kaldırıma baktım. Gelip geçenlerden bazıları köşedeki gazete bayilerinin önünde dergilere bakıyor, sonra zarif adımlarla uzaklaşıyordu. Sahne ağır çekimle oynamaya başladı. Yabancı silüetlerin arasından bir erkek çehresi ayrıştığında çantamı hâlâ bir bebek gibi kucağımda tutuyordum. Bana gözlerini dikmiş, mavi ceketli genç bir adam. Cüzdanımı çalan kişiyi anımsadığımı düşündüm. Yeşil ışığı beklemeden sokağa fırladım. Önümde bir arabanın acı freni ciyakladı. Gazete bayisine vardığımda genç adam kaybolmuştu. Kafam karışmıştı. Sonra onu arkadan gördüm. Dondurma dolabının yanında dikilerek sinirli sinirli bir şeyler anlatan yaşlı bir adamla konuşuyordu. Onu da soyacak diye düşündüm. Onlara doğru yaklaşırken genç adam bir anlığına dengesini kaybeder gibi göründü. Hayali bir patlamadan kaçmak istermişçesine hafif sağa doğru eğildi. Ama yanılmıştım. O aynı adam değildi.)

EDİ: Öylesine koyu bir karanlık ama aynı zamanda bir şekilde de bembeyazdı. Bazı yansımalar kabinin içine giriyor gibiydi. Garip olan, hiç kimsenin çığlık atmamasıydı. Veletler bile ciyaklamıyordu. Asansörün duvarına yapışmış halde düşüşü düşünüyordum. Çünkü şu an bu durumu izleyebilecek tek şey bir düşüş, boşluğa doğru bir atlayıştı. Tanrı'ya inanmasam bile dua etmeliydim. Ya o an yukarılarda bir Tanrı var ve kulağını uzatmış bekliyor idiyse? Asansörü durdurabilecek haşin kas gücü bulunan, kapıyı açıp beni sağ salim manzaralı odada bekleyen Abi'ye ulaştırabilecek bir Tanrı? Büyük bir hararetle "Tanrım" dedim içimden, "Tanrım." Karşılığında ne teklif edeceğimi düşündüm. Ellerim terden sırılsıklam olmuştu. Tanrım, bir daha çalmayacağım, söz veriyorum. Fakat daha şimdiden tutamayacağımı bildiğim sözümü tamamlamadan, bir dokunuş, çok spesifik bir noktada bir gıdıklanma hissettim. Çok hızlı bir el hareketi veya belki de beni koklamaya çalışan bir köpek gibi baskı uygulayan bir temastı. Tamamen şoka girmiş bir halde, zifiri karanlıkta etrafıma bakındım. Elim birinin kalçasına değdi. Anında geri çekildi.

(Fakat bir şey hissetmiştim. Onu düşünüyordum bir sonraki sabah. Bir titreşim, eteğimde aceleci bir okşama. Günler sonra olan biteni tekrar tekrar düşündüğümde, ilk başlarda yeni detaylar keşfederken sonraları, belki de gerçekten uzak, yeni bir görüntüyle karşılaştım. Beni şoke eden bedenin berraklığıydı. Olayın vuku bulduğu sırada aklım başka bir yerdeydi, çevremdekilere bakıyor fakat kimseyi fark etmiyordum. Ben bu dalgınlıkla çevreme bakınırken genç adam kesinlikle cüzdanımı alabileceğini biliyordu. Zaten bedenim çok ufak bir hareket kaydetmişti. Kalçalarımın üzerinde anlık bir okşayış. Öncesinde de, sonrasında da hırsızla bir suç ortaklığı vardı. Aradaki sürede de bedenin berraklığı. Ama o ilk sabah her şey bulanıktı.)

EDİ: Benden kurtulduğunda bir elbisenin ucunu tutmayı ve kendime doğru çekmeyi başardım. İşte o zaman bir vızıldama... Bir sivrisinek vızıltısıyla asansörün ışıkları aniden yandı. Denetçinin ceketini tutuyordum. Affedersiniz diye mırıldandım. Saatine bakarak "Dört yedi" dedi. "Operatör yemek molasını kısa kestiyse... Yerine bakan adam da yemekhanedeki buzdolabının arkasındaki işini erken bitirdiyse... Olasılıklar yüzde beş." Tiyatral bir el hareketiyle düğmeye bastı ve asansörün kapısı açıldı. Dışarı ilk ben fırladım. Kadın "Bekleyin!" diye bağırdı arkamdan. Adımlarımı hızlandırıp merdivenleri tırmandım.

(Otobüs beni evimin bir blok gerisinde bıraktığında gece olmuştu. Şehrin bu kısmına yağmur yağmamış gibiydi. Logar kapaklarındaki çamurlu demirlere ayın ışığı yansıyordu. Nikos televizyonun önündeki kanepedeydi. Keyfi gıcır. Ne sebeple? Letonya Almanya'yı 1-0 mağlup etmişti. Küçük ülkeleri tutmayı severdi. Bu, sanki ofiste müdürünü nakavt etmiş gibi kişisel bir zaferdi. Müdürünü yerde burnu kırık ve kan revan içinde bırakıp buzdolabına bira almaya gitmiş fakat bira yerine ayakta bir sosisi çiğ çiğ yemiş kadar heyecanlıydı. Parmaklarını yalayarak kanepeye geri dönmüş ve televizyonun karşısına oturmuştu. "Yeni bir çanta almalısın" dedi bana. "Onu boynundan yanlamasına geçirmediğin sü-

rece seni bu çantayla kim olsa soyar." "Evet, haklısın" dedim. "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Hayır" dedim.)

EDİ: Manzaralı oda neredeyse bomboştu. Loş ışıkta boğulmuş, hüzünlü bir müzik çalıyordu. Beni bekleyen bir Abi yoktu. Köşede bir bar tezgâhı, ortada da çöpler ve yuvarlak masalar duruyordu. Tezgâhın önünde montlu, kısa boylu bir adam orta boylu bir kadınla içki içiyordu. Kadın adamın kulağına bir şeyler söylüyordu. Masanın birinde gazetesine gömülmüş, aslan yelesini andıran uzun sarı saçları şapkasından fırlayacak gibi duran bir adam oturuyordu. Duvarlarda bulutlar geziyordu. Büyük ve küçük, çizilmiş bulutlar; gri, kara, yağmur yüklü, ciğerlerini şişirmiş insan şeklinde bulutlar. Gökyüzü, göz kamaştırıcı bir maviye boyanmış ve içine yıldızlar serpiştirilmiş tavanı temizliyordu. Odayı boydan boya geçip dar pencereden bakmaya gittim. Cam bir parmak toz olmuştu. Ama tozdan başka görülecek hiçbir şey yoktu zaten. Alışveriş merkezi boşalmış, son müşteriler de çıkıyordu. Dolu torbalarıyla otoparkta koşturuyorlardı. Arkalarda ihtiyarlar gagalarıyla ufuk çizgisini kaşıyordu. Bir masaya oturup beklemeye karar verdim. Eve dönmek pek çekici gelmiyordu. Abi belki tuvalete gitmişti. Belki de asansör çalışmaya başladığında, onu ektiğimi düşünüp sinirlenmiş ve gitmişti, fakat aşağı inerken semtin boşaldığını ve akşamının çöpe gittiğini görmüş, bu yüzden de fikir değiştirip benimle buluşma ümidiyle tekrar geri dönüyordu belki. Tezgâhın arkasında beyaz papyonlu bir garson gördüm. Kısa boylu adam ve yanındaki kadınla sohbet ediyordu. Kısa boylunun montu yere kadar uzundu. Asıl problem Abi'nin nasıl göründüğüyle ilgili en ufak fikrimin olmamasıydı. Bana dış görünüşüyle ilgili hiçbir bilgi vermemişti. Onunla chat'te tanışmıştım. Hakkında ne biliyordum? Hiçbir şey. Evli olduğunu. Romantik fakat bir erkek beynine sahip olduğunu ve ünlem işaretlerini sevdiğini. Kız çatlak olmalıydı, haklısınız. Beni görmezden gelen garsona elimi kaldırıp salladım. Çatlaktı kesin. Ona âşık olmuştum ve iyi değerlendirememiştim. Buna başka bir açıdan bakalım, dedim kendi kendime. Bunu bir macera olarak görelim. Elimi tekrar kaldırdım. Kısa boylunun yanın-

daki kadın arkasını dönüp duvardaki bulutlara gülümseyerek baktı. Biri şarkıyı değiştirdi. "When a man loves a woman" çalmaya başladı. Garson bardan çıkıp elinde bir tepsiyle bana doğru yaklaştı. "Limonlu ve buzlu bir koka kola" dedim. "Sizin için sipariş verdiler" dedi garson ve masaya bir kadeh bıraktı. "Kozmopolitan" dedi imalı gülümseyerek. Kozmopolitan? Daha önce hiç içmemiştim. Etrafıma bakındım. Abi bir yerlerde saklanıyordu. Oyun hoşuma gitmeye başlamıştı.

(Geçen günkü olayı ofiste anlattım ve herkes beni reflekslerimden ötürü kutladı. İnanılmaz, diyorlardı, hırsızı kovalayıp cüzdanını geri alman inanılmaz! Saat iki gibi kafeteryadan tost almak için dışarı çıktım. Arabalara bakarak bir sigara içtim. Ama bir şey yanlıştı. Bir şey canımı sıkıyordu. Neden bu olayın keyfimi kaçırdığını merak ediyordum. Bu hırsızlık olayı gerçekleşmemesine rağmen neden benim sinirlerimi bozuyordu? Hırsızla fiziki temas, çantamın içini karıştıran el... Bu kanunsuz el hareketi kendime yasaklamış olduğum başka el hareketleri ve dokunuşları hatırlatmış olabilir miydi bana? Elle tutulur hiçbir şeyim, hiçbir somut hatıram olmadığını hatırlatmış olabilir miydi? Kaldırımda dikiliyordum, yanımdan arabalar geçiyordu. Güneşli bir gündü. Garip bir şeyler oluyordu, hırsız içimde bir oyuk açmıştı. Bir önceki günün olaylarını onun gözünden yeniden yaşıyordum; aşırı gerginliğini, otobüste çantamı karıştırırkenki heyecanını, yakalanma korkusunu, cüzdanımı aldığı zamanki tatmin duygusunu ve son olarak da birkaç dakika içinde avını kaçırmış olmanın verdiği kızgınlığını özümsüyordum. Evet, hırsızın hislerini deneyimliyordum. Yitirme hissini, öfkeyi ve riski. Başarısızlığı başarısızlığım olmuştu.)

EDİ: Bir yudum aldım. Mükemmel bir içkiydi. Kozmopolitan. Sandalyeye yaslanıp odayı inceledim. Girişte solda dört kapılı bir paravan vardı. O da bulutlarla birlikte bu gerçeklikten uzaklaşıyordu. Pembe ve eflatun bulutlar günbatımına tepe üstü düşer gibi. Paravanın arkasında bir kapı boşluğu vardı. Arkasında tuvalet mi var? Hiçbir belirti yoktu. Bekleyeyim bakalım,

dedim içimden, Abi bir süre sonra saklanmaktan sıkılıp ortaya çıkacak. Sarı yeleli adam gürültüyle gazetesini açıp masanın üzerine yaydı. Burnunu neredeyse kâğıda değdirecek kadar yaklaşıp bir şeyler okumaya başladı. Barın çaprazında kısa boyluyla kadın sıkıca birbirlerine sarılmış, müziğin ritmiyle sallanıyorlardı. Şarkı tekrar çalıyordu: "When a man loves a woman..." Garson geldi. "Telefonda sizi istiyorlar" dedi. Kalkıp onun arkasından yürüdüm. Sarı yeleli adamın yanından geçerken, o da gazeteyi katlayıp gitmeye hazırlanıyordu. Bar tezgâhının üzerinde ahizesi kalkmış siyah bir telefon duruyordu. Kısa boyluyla kadın, küçük sarhoş adımlarla yüzleri bana doğru dönük dans ediyordu. Ahizeyi kaldırıp onlara sırtımı döndüm. "Buyrun" dedim. "Arkanı dön ve sarı peruklu bir adam var mı diye bak" dedi bir kadın sesi. Sanki bir mendilin arkasından konuşur gibi boğuk ve belirsiz geliyordu sesi. Abi olup olmadığını sordum. "Adımı telaffuz etme" dedi kız, "etrafına bak." "Sanırım kalkıyor" dedim. "Sessiz konuş" dedi bana. Ardından bana orada başka kim var diye sordu. "Bir çift dans ediyor" dedim. Fısıldayarak konuşuyordum artık. Hattın diğer ucunda derin bir nefes sesi duyuldu. Ardından hiçbir şey. Önüme bakıp bekledim. Barın arkasındaki bulut kararmış, yüklü ve neredeyse fırtına koparmaya hazır duruyordu. Arkadan biri dürttü ve döndüm. Kısa boylu adam montunu çıkarmaya çalışıyordu. Kolları birbirine dolanmıştı. Kadın omzundan tutup montu çıkardı ve histerik kahkahalarla monta sarıldı. Sonra da gidip bankın üzerine bıraktı. Son derece kaliteli, yün bir monttu. İç çebinde yumuşak siyah deriden bir cüzdan görünüyordu. Siyah, kontrplak. Ona bakarken heyecan bastı, avuç içlerim kaşınıyordu. Biraz daha eğilsem dirseklerimle ona dokunabilirdim. "Onlar kocamın adamları" dedi ses birden. "Konuşma ve beni dinle. Sarışın olan dedektif, bu kesin. Diğerleri de olabilir. Eski yerine git, içkini iç ve hiçbir şey olmamış gibi davran." "Ne?" dedim. "Konuşma. Islık çalarak, hiçbir şey bilmiyormuş gibi yerine git. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağını nasıl bileceğim? Seni tanımıyorum" dedi. "Abby?" diye fısıldadım ve tekrar gerçekten Abi olup olmadığını sordum. "Konuşma" diye yineledi. "Görüşecek miyiz?" diye sordum. "İçkini beğendin mi? Mmm diye cevap ver. Be-

ğenmediysen hiç cevap verme" dedi. "Mmm..." yaptım geri zekâlı gibi. "Peki, şarkıyı?" Hiçbir şey söylemedim. "Şarkıyı beğenmedin mi? When a man..." "Mmm..." dedim. Ahize kulağıma yapışmıştı. "Şu an ne var üzerimde biliyor musun?" dedi. "Pembe bir tanga ve siyah çizmelerim." "Mmmm..." yaptım yine geri zekâlı gibi. "Şu an üzerimde hiçbir çamaşır yok" dedi. "Mmm?" dedim çünkü kafamı karıştırmıştı. "Sadece tanga, şapşal" dedi. Sonra bana "Amerikalı mısın?" diye sordu. "Mmm?" Afallamıştım. "Peki bu Eddie ne?" dedi. "Konstantinos" diye yanıtladım. "Konuşma" dedi, "Seni Amerikalı sanıyordum. Neyse önemli değil." Ama sesinde bir hayal kırıklığı vardı. "Şimdi kapatmalıyım. Kocam her an gelebilir. Duymayayım diye parmak ucunda yürüyerek giriyor içeri. Seslerin şiddetini artıran özel bir kulak cihazı takıyor. Buluşunca anlatırım. Dinle beni. On altıncı katta bir parti var. İki saat sonra orada buluşalım. Dikkat et, seni kimse takip etmesin" dedi ve telefonu kapattı. Ahizeyi yerine koyup garsondan bir kozmopolitan daha istedim. Yerime döndüm. Gazeteli sarışın adam gitmişti. Saha temizdi. Bacak bacak üstüne attım ve bir gülme tuttu. Sakindim ve içimde bir şey pusuda bekliyordu. Bir kıvılcım, bir yemin. İkinci kozmopolitanı bitirirken Abi ve kısa boylu adamın cüzdanı zihnimde birleşti.

(Bu olayı evde ve ofiste yüzlerce kez anlattım. Başlarda büyük bir heyecanla, bir çocuğun ya da dünyanın yuvarlak olduğunu yeni öğrenmiş bir aptalın coşkusuyla. Sonraları inançsızlıkla. Ve ilk haftanın ardından, bir çaresizlik içinde anlatıyordum çünkü daha fazla detay yoktu. Diğerleri cüzdanımı geri almayı başararak ne inanılmaz, ne görkemli bir iş becerdiğimi söylediklerinde hayal kırıklığı yaşıyordum: Hırsızın hikâyesinin cüzdanla hiçbir ilgisi yoktu. Cüzdanımı çalmış olsa daha iyiydi. Cüzdan umurumda değildi. Bana cüzdanı geri verirken yaşamış olduğu öfkeyi düşünüp, onunla empati kuruyordum. "Sorun değil" diye kendi kendime tekrar ediyordum bana söylediği yegâne sözü. Sorun değil... Onun fısıldayan ses tonunu taklit etmeye çalışıyordum – kendi yumuşak ellerimle vücuduma sarılmak gibiydi. Bir

umut, bir özgürlük nefesi yayarak beni ısıtmaya yetermiş gibi. Sorun vardı. Biliyordum. Ve sadece son sene değil. İşler epeydir bozulmaya başlamıştı. Bunu başından beri biliyordum. Kendime biraz zaman daha tanımıştım.)

EDİ: Her şeyin olmasını tahmin ettiğin gibi geliştiği bir rüyada gibi, kısa boylu adam paltosunu tutarak önümden geçti ve paravanın arkasına daldı. Birkaç dakika sonra paltosu olmadan çıkıp bara geri döndü. Topuklularının üzerinde deve gibi dans eden kadın onu yeni gördü. Masaya on euro bırakıp kalktım. Timing, dedim içimden. Doğru timing. Paravanın arkasında açık bir kapı vardı. Açtım ve içeri baktım. Yerde bir naylon poşet dolusu kumaş ve bir paket de tuvalet kâğıdı vardı. Solda yuvarlak aynalı bir lavabo, aynada da iki beyaz yağmurluk ve kısa adamın paltosunu gördüm. En arkada da tuvaletin küçük kapısı görünüyordu. İlerleyip ayağımla ittim kapıyı. Tuvalet boştu, klozetin kapağı açıktı. Aynada kendime baktım. Kaşlarımın arasındaki derin kırışıklıkla yüzüm biraz endişeli görünüyordu. O kırışıklık orada ne arıyordu? Daha önce onu hiç fark etmemiştim. "Adamın dibisin" dedim kendime, moralimi düzeltmeye çalışarak. Palto duvardaki bir çengele asılıydı. Dönüp ona sarıldım. Yumuşak kumaşını okşadım. Serin, sık dokunmuş ve en iyi kalite yündü. Elim içerdeki cebe kaydı ve cüzdanı aldım. Bu kadar basit mi? Bu kadar basit.

(Bir keresinde Eleni bana telefonda bağırıyordu. "Kafayı mı yedin sen? Kendine gel" diyordu bana. "Senden hırsızı dinlemekten sıkıldım. Bu artık bir takıntı oldu sende. Doktora git ve anlat bu mevzuyu." Kendi psikoloğundan benim için bir randevu aldı. Psikolog siyahlar giyinmiş iriyarı bir kadındı. Saçları siyah beyazdı. Bluzuna, göğüs kafesinin sert kemiğinin altına elmas bir kelebek takmıştı. Ona hikâyemi anlattım. Beni sessizce dinledi, ara sıra camdan dışarı baktı. Ben de sessizdim. Saatine bir göz attı. "Sizi haftaya perşembe tekrar görebilirim" dedi sonunda. Kalkıp ödemeyi yaptım. Çıkmadan kapıda ona doğru döndüm. "Hırsız başka bir şey" dedim ona. "Başka bir şey, benim için çok önemli bir şey. Ne

olduğunu bulmalıyım." "Perşembe günü görüşürüz" dedi. Küçük, soğuk gözleri vardı. Bir daha gitmedim.)

EDİ: Hiçbir şey basit değildi. Kaderi baştan belli bir hikâyeydi. Şu an düşünüyorum da, her şey daha baştan yanlış gitmişti. Banliyö treninde bu kızla, UFO'yla karşılaştığım o ilk andan itibaren... Nasıl olabilir, diye düşünüyordum. Bir insan nasıl hem bu kadar zombi gibi dalgın olup hem de ben daha farkına bile varmadan önce tren istasyonunda, sonra da sokak ortasında beni kovalayacak kadar hızlı reflekslere sahip olabilir? O günden beri her şey ters gitti. Tereyağından kıl çeker gibi ya da bir beladan diğerine. Zaten daha manzaralı odada ganimetimle keyiften dört köşe tuvaletten çıkmaya hazırlanırken... arkamdaki kapıyı kapatıp durdum. Birinin gölgesini fark ettim. Paravanın önündeki masaya biri oturmuştu. Hareketsiz bekledim. "Profiterol alalım" dedi bir ses. "Buranın profiterolleri çok güzel." Paravanın iki perdesinin arasındaki yarıktan baktım. Buna inanmayacaksınız. Bu, asansördeki kadındı. Şebek suratlı kadın ve ucube çocuklar. Kenarda bir gölge daha vardı, tam göremiyordum. Belki de ucube çocukların annesiydi. Ben gizli gizli bakarken kadın çocuklara bir bakış attı. Ses tonunu değiştirerek, yüksek sesle sözcüklerin üzerine basa basa konuşmaya başladı. Ne dedi? Dinleyin! "Yalancı ve hırsız sadece ilk yıllarında mutludur."* Bunu dedi. Ya da onun gibi bir şey. "Tanrı hırsızı da sever, ev sahibini de**" demiş olsun. Ya da "Bir hırsızın günü, iki hırsızın günü, üç hırsızın kötü günü"*** demiş olsun. Ama dikkat edin, sanki bana yönelikti bu sözler. Sanki paravanın arkasında onları duyduğumu biliyordu. İnanabiliyor musunuz? Titika, uyuyor numarası yapma. Duyduğunu biliyorum. Neyse. Kısa boylunun cüzdanı arka cebimde duruyordu. Biraz kenara çekildim. Gözümü yeniden yarığa diktim. Profiterol getiren garsonu gördüm. Tepside dört profiterol. Fakat işkencemin daha başındaydık... Çünkü kadın profiterolleri gö-

* Yunan atasözü. Anlamı: Herkes er ya da geç yaptığının cezasını öder. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar. (ç.n.)

** Yunan atasözü. Anlamı: Tanrı ilk önce hırsızı seviyor gibi görünse de, gün gelir, hırsızı yakalatır, ev sahibini de mutlu eder. (ç.n.)

*** Yunan atasözü. Anlamı: Bir suç işlersen, eninde sonunda yakalanırsın. (ç.n.)

rür görmez güldü ve şöyle dedi: "Zeki kuş dörtle yakalanır."* İnanabiliyor musunuz? Ben o atasözünün başka bir versiyonunu biliyorum, zeki kuş burnundan yakalanır...

(Ofise her sabah sekiz buçukta giderdim. On buçukta kahve ve sigara molası verirdim. Saat ikide kafeteryadan tost alırdım. Her gün saat dört civarı eşyalarımı toparlar, çantamı –uzun saplı, yeşil fermuarlı o eskimiş çantayı– alır, eve dönerdim. Akşam Nikos'la hiç konuşmadan yemek yerdik. Sadece, bana salatayı uzatır mısın, biraz daha şarap ister misin, vs. O gazete okurdu, ben de hırsızı düşünürdüm. Genç, otuzlarında ve biraz da soluk benizliydi. Karakter özellikleri nötrdü. Yumuşak bir sesle, "Sorun yok, değil mi?" diye soruyordu.)

EDİ: Az kalsın dayanamayıp saklandığım yerden çıkıp atasözünü yanlış söylüyorsun diyecektim. Çünkü zeki kuş burnundan yakalanır, dörtle değil. Bunu da dört profiterole uysun diye öyle söylediğinizi biliyorum, diyecektim. Aklımı karıştırmak, beni keklik gibi avlamak için... Hedefi profiteroller değil bendim! Anladınız mı? Amacı beni paravanın arkasından çıkarmaktı.

MOYRA: Benim kafamı karıştırdın şimdi.

TİTİKA: Şşşş...

MOYRA: Ben hiç anlamadım.

RAMON: Devam et.

EDİ: Dediğim gibi, işkencemin daha başındayız. Bir beş on dakika daha geçti. Atasözleri ve deyimlerle. Abi'yi, partiyi, kısa boylunun cüzdanını, her şeyi unutmuştum. Oradan olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmalıyken durmuş kadının kirli oyununu ortaya çıkarmaya çalışarak zaman kaybediyordum.

RAMON: Kirli oyunu mu? Abartıyorsun.

EDİ: Karanlık, kalleş, sinsi, sana hangi sözcük uyar?

RAMON: Devam et.

* "Zeki kuş burnundan yakalanır" Yunan atasözüne gönderme yapılmış. Anlamı: Çok zeki kişiler bile bir şekilde, dalgınlık ya da kendilerine fazla güvenmeleri sonucu, kandırılıp tuzağa düşürülebilir. (ç.n.)

EDİ: Sizi sıkmak istemiyorum fakat gerçekten o günden itibaren benim tüm işlerim ters gitmeye başladı. Yarım saat sonra kaşsız adam, ihtiyar piyango bileti satıcısı ve denetçinin manzaralı odada ortaya çıktığını söylersem herhalde hayal edebilirsiniz! Bu arada ben saklandığım yerden çıkmıştım. Denetçi benimle birlikte herkesi yirminci kattaki piyango çekilişine çağırdı. Ama öncesinde on üçüncü katta bir siyasetçinin ofisine uğramamız gerekiyordu. Ağarmış saçları ve uzun elbisesiyle falcıya benzeyen bir kadın bekleme odasında oturuyordu. Her birimizin ufak bir kâğıda dileklerimizi yazmamızı söyledi. Siyasetçi bu dilekleri gerçekleştirecekmiş. "Sizi asla unutmayacaktır" dedi üzerine basa basa. Ufak kâğıt parçaları dağıttı her birimize. Kartlarda dilekler zaten yazılıydı, önce kamuda bir pozisyon, sonra hastanede bir yatak, askerde yer değişimi vesaire. Bize düşen sadece yanlarına çarpı işareti koymaktı. Siyasetçiden sonra piyango bileti satan adamın bir meselesi için bodrum katına inmemiz gerekiyordu. On yedi yaşında bir kız kalıyordu orada. Geceliğiyle bize kapıyı açtı fakat içeri girmemize izin vermedi. Piyangocu ona kapı aralığından bir deste para uzattı. Ayrılırken bize onun kuzeni olduğunu söyledi ve tabii ki hiçbirimiz inanmadık. Her neyse. İnanır mısınız bilmiyorum, on altıncı kata gece geç saatte varabildik. Partide herkes... Şebek yüzlü kadın, kâbus çocuklar ve anneleri, suyu süzülmüş yoğurt gibi ifadesiz bir kadın. Kısa boylu adam ve devesi – cüzdanın kaybolduğunun farkında değildi. Partide Abi de beni bekliyordu, sakalıyla. Köylü ya da ölüm meleği kılığına girmişti sanırım, bilmiyorum. Bu sırada avizelerle aydınlatılmış başka bir boş odada, kocası kulağında devasa bir kulaklıkla E.T. gibi dolanıyordu. Ve daha kötüsü nedir tahmin edebiliyor musunuz, partide o UFO'ya, cüzdanlı kıza, tüm bu kötü şansın müsebbibine rastladım. Transa girmiş gibiydi ve hırsızlık teşebbüsünün üzerinden sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen beni tanımadı... Ve ben salak gibi koşup saklandım, o da beni kovaladı. Arkamdan bir tepsiyle geliyordu. Bana kibarca kanapeleri denememi söyledi... Bu arada elime bir fırsat geçmişti fakat çok istekli olduğum için karşı koyamadım. Diyelim ki sen Edi değilsin, dedim kendime. Diyelim başka birisin. Bu durumda ne

yapardın? Kısa boylu adamın cüzdanı seni tatmin etmez miydi? İçindekileri hâlâ kontrol etmemiş olmana rağmen, arka cebindeki güzel, düz cüzdan seni mutlu etmez miydi? Tütsüden kaçan şeytan gibi, sen de bunca saattir şu sandalyede duran minik zarif çantadan kaçınmaz mıydın? Şu saniye binlerce göz tarafından izlenen bir çantadan? Söyle bize, başkası olsan ne yapardın? Eyvahlar olsun. Edi başka biri değil, dedi Edi, yani ben. Ama olayları sırayla ele alalım. Neyse, ben paravanın arkasında bekliyordum...

MOYRA: Aman be ne paravanmış! Yetti be!

RAMON: Bırak da bitirsin.

EDİ: Anlamıyorsun, paravanın sembolik bir anlamı var. Çünkü o an anladım ki bütün hayatımı bir paravanın arkasında geçirmişim. Başkalarının ne yaptığını dikizleyerek, uygun şartları bekleyerek. Neden bir hırsız oldum? diye sordum kendime. Neden? Neden? Papadaki* olduğum zamanları, pangariyi** ilk kez yürüttüğüm anı hatırladım. Arka fonda tatlı ilahiler. O heyecan, o coşku. Size başka bir şey daha anlatacağım, ilk hırsızlıklarım, ilk bir şeyleri –ıvır zıvır– araklama girişimlerim, ilk cinsel uyanışlarımla aynı zamana denk gelir. Bunu nasıl açıklarsınız? Çünkü bir açıklaması olmalı. Bu tarz sorular ve düşünceler orada, manzaralı odada, beni ele geçirmeye başlamıştı. Size paravan sözünü bir daha etmeyeceğim ama şebek yüzlü kadın bana rahat vermiyordu. Sık sık atlayıp bir atasözüyle ahengimi sekteye uğratıyordu. Bu ahengin benim için manidar olduğunu biliyor, hayati önemi haiz olduğunu biliyor gibiydi. Ve bunların hepsi bir oltanın ucunda sallanıyordu.

(Edi'nin anlattıklarının benimle ilgili olması nasıl mümkün olabilir? Benim hırsızımla hiçbir ilgisi yok ki.)

EDİ: Çok ince bir olta. Kıl kadar, ay ışığı kadar ince. Kırılgan, görünmez, nazenin. Bu fırsat bir insanın eline kaç kez geçer biliyor musunuz? Bu oltayı yakalama şansı, neler olup bittiğini

* Kiliselerde ayin sırasında papaza yardım eden çocuk. (ç.n.)

** Kiliselerin girişinde üzerine mum dikilen tezgâh. (ç.n.)

sonunda anlayabilmek için adanmışlıkla onu takip etme fırsatı? Kaç kez? En fazla iki üç kere. Bazılarına ise hiç. Olta seni hayatın anlamına götürebilir. En yüce soruya bir yanıt olabilir: Neden buradayım ve etrafımdakiler benden ne istiyor? Bu soru her sabah, yalnız bile uyansam, beni meraklandırır: Burada ne yapıyoruz? Ve onlar bizden ne istiyor? Ve birden, olta sayesinde, bunların tümüyle aydınlığa kavuştuğunu görebiliyorsun. Bu, ışık getirmese bile karanlığı dağıtır! Oltayı takip etmek bir tünele, birbirini izleyen karanlık katmanlarına girmek gibi. Her bir karanlık bir öncekinden daha derin ve sonsuz.

(Bir gün ofisten çıkınca aynı rotayı tekrar yaptım. Aynı otobüse bindim, aylar önce indiğim o durakta indim. Genç adamı ceketinden tutup durdurduğum noktaya doğru yürüdüm. Sonra geriye doğru döndüm. Hareketli bir semtti, yeni dikkat ediyordum. Minik çiçekçileri ve egzotik meyveler satan manavları vardı. Yolun kenarlarında birikmiş ve yıkılmak üzere olan bir öbek kuru ağaç yaprağı akşam güneşini yansıtıyordu. Aynı alışveriş merkezinin önünde durdum. İnsanlar vitrinin önünde toplanıp beni itip kakıyorlardı. Aynı yerde durdum. Onu göreceğim, diyordum. Eğer onu çok kuvvetli düşünürsem ortaya çıkar, diyordum. Bir süre sonra beklemekten sıkılıp mağazaya girdim. "Pişt, Eva" dedi bir ses. Şaşkınlıkla döndüm. Kimse yoktu. Ses benim içimden geliyordu. Hızlıca hareket ettim. "Pşt" dedi yine aynı ses. Çantayı kucağımda sıkıştırdım. Ev eşyalarının olduğu aynı binadaydım. "Bu havlu kaça kaç?" dedi yanımdaki kadın. Kontuarın arkasındaki satış görevlisinin yüzü gibi görünüyordu. "Paketini açabilir miyim?" diye sordu kadın tekrar. Yüzü olmayan kadın sessizce bir şeyler mırıldandı. "İyi de nerden bileceğim havlunun vücudumu sarmaya yeteceğini!" diye söylendi kadın. Yerde çocuğun biri yüzü yere dönük oynuyordu, kartları sıraya dizip sonra yeniden dağıtıyordu. Dönüp koca ahmak gözleriyle bana baktı. Onu tekmeleyesim geldi. Elbette tekmelemedim. Çıkış kapısını bulup dışarı çıktım. Fakat dışarı çıkarken bunca zaman onun da benimle mağazanın içinde olduğu hissine

kapıldım. Başka bir rota izleyerek başka bir kata gittiğini, yürüyen merdivenlerle zemin kata indiğini hissettim. Bir şekilde karşılaşabileceğimizden ve benim bu şansı kaybettiğimden emindim. Yüzünü hatırlamaya çalıştım. O sahneyi yüzüncü kez yeniden canlandırmaya çalıştım. Kare kare. Otobüste bana ne zaman yaklaşmıştı? Ne zaman çantamı aramaya başlamıştı? Yerimden kalktığımda mı, yoksa çıkışa doğru ilerleyip kapının önünde durduğumda mı? Ve o sırada ne düşünüyordum? Olaydan sonraki birkaç gün yüzünün bir yerden tanıdık geldiğini düşündüm. Şimdi ise hiç yüzü yokmuş gibi hatırlıyorum. Herhangi biri olabilirdi. Havlu reyonundaki satış görevlisi kadın bile olabilirdi.)

EDİ: "Eşek yürüyüşünü değiştirmez"* diyordu kadın. "Ha ha, buzda balık olmaz."** Aklıma giriyor, düşüncelerimi çarpıtıyor, beni bu oltadan uzaklaştırıyordu. Hayatımın anlamını ortaya çıkaracak o ince oltadan.

(Hikâyeyi duymayan kalmamıştı. Hem de birçok kez duymuştu herkes. Çaresizlikten bir gün otobüste bir yabancıya anlattım. "Bravo, aferin" dedi sonunda. "O kadar yozlaştı ki toplum, artık sokakta bile yürüyemeyeceğiz." Nikos ağzımı açtığım an başka konuşacak bir konu buluyordu. İşin komiği, artık kızmıyor, sus artık bile demiyordu. O aralar bana normalde hiç olmadığı kadar sabır gösteriyordu. Hastaymışım gibi davranıyordu. Belki iş arkadaşlarım da aynı şeyi düşünüyordu. Bir keresinde Eleni'yle kahve içiyorduk. "Lütfen, son kez dinle beni" dedim. "Okey, son kez" diye kabul etti. "Anlamaya çalış" dedim. "Olayın oluş şekli, dönüp benimle konuşması, sanki benim hatammış gibi konuşma tonu, sanki cüzdanımı çaldığı için suçlu benmişim" dedim. "Yani?" dedi. "Bunlar bana acı veriyor" dedim. "Yani?" dedi tekrar. "Bilmiyorum" dedim, "Bir şeyler değişti, çok derin bir şey... Hırsızla ilgili değil bu, benimle ilgili bir şey, hırsızla değil.

* Yunan atasözü. Anlamı: Huylu huyundan vazgeçmez. (ç.n.)

** Yunan atasözü. Anlamı: Akıntıya karşı kürek çekmek; olmayacak bir iş için uğraşmak. (ç.n.)

Anlıyor musun?" dedim. "Hayır" dedi sertçe. Fıstık yiyordu, "Senin neyin var?" diye patladı. "Hırsız seni soymadı diye mi ter ter tepiniyorsun?" Hiçbir şey söylemedim. Bu ne biçim bir arkadaş diye düşündüm, ter ter tepinmek ifadesini kullanıyor...)

EDİ: Neden hırsız oldum? diye kendime soruyordum. Beni birtakım sığınaklara, umulmadık derinliklere ya da belki çocukluk günlerimden ufak bir kesite, bu seçimi –aslında seçimden ziyade eğilimi, yeteneği, isteği, evet buldum, istekle ilgiliydi, bir asma dalı gibi bükülmekte olan bir istek– aydınlatabilecek çok önemsiz bir olaya götürecek olan oltanın bir ucundan tutarken, her neyse, kadın o tumturaklı tarzı ile araya girdi ve bir anda "Merak kediyi öldürdü" dedi. İnanabiliyor musunuz? Hop tekrar başa.

MOYRA: Sessiz ol, Titika uyuyor.

EDİ: Bağıran sensin.

RAMON: Neden hırsız olduğunu artık söyleyecek misin bize?

EDİ: Neden böyle bir istek? Neden paravanın arkasında bir hayat? Belki de kendimi keyif almak için yeterli görmüyorum ve başkalarından çalarak onların isteklerinin arasında yaşamak zorundayım? Soru işaretleri denizinde her soru başka bir soruya, öbürü de diğerine götürür. Bu soruyu nasıl yanıtlarım öbür soruyu yanıtlamazsam? Tüm soruları yanıtlamazsam? Paravanın arkasında bunları düşünüyordum. Üzgünüm tekrar paravan konusunu açtığım için ama bir uç, minicik bir uç bulmuştum ve dikkatle onu tutuyordum...

(Bir gün yolda onu gördüğümü sandım. Sonra ayaklarım ağrıyana kadar saatlerce yürüdüm, kilometrelerce yürüdüm. Ve akşam oluvermişti. Eve dönmüştüm. Kaynayan suya spagettileri atarken boş bir sesle "Sanırım bugün hırsızı gördüm" dedim. Kendi sesimin bunu dediğini duydum. Yemek odası olarak kullanılan yan odadan bile duyulabilecek netlikte söylemiştim bunu. Nikos kafasını gazeteden kaldırıp devam etmemi bekler gibi baktı fakat ben yapışmak üzere olan

makarnaları karıştırmakla meşguldüm ve devam etmedim. Parmağıyla masa örtüsündeki hayali bir lekeyi kazıyarak biraz bekledi, sonra tekrar gazetesine geri döndü fakat hâlâ teyakkuz halindeydi. Makarna süzerken saniyelerce yüzüm buharda kaybolmuştu; o da gözucuyla benim hareketlerimi takip ediyordu. Beyaz bulutun içine saklanmış durumda, hâlâ hırsızın kucağındaydım. Neredeyse beyaza çalan pembe dudakları dudaklarıma yaklaşırken, "Sorun değil" dedim içimden. "Sorun değil" diye tekrar ettim onun ses tonunu taklit etmeye çalışarak. "Bir şey mi dedin?" dedi Nikos. Hayır diye başımı salladım ve tabaklara spagettiyi servis ettim.)

EDİ: Neden hırsız oldum? Soru yanlıştı. Bunu paravanın –özür dilerim tekrar bu kelimeyi kullanmak zorunda kaldığım için– arkasında, benim kafamı karıştırmak için oyunlar tezgâhlayan çirkin yaratığın gölgesine bakınca anladım. Bunu diyorum size. O an "Neden hırsız oldum?" sorusunun aslında başka bir soruyu, daha derin bir soruyu içinde sakladığını anladım. Neydi o diğer soru? Bunu tespit etmeye çalışıyordum. Ve bu gayretimde kadının söylediklerinden etkileniyordum. Yavaş yavaş benimle gaitanaki* oynuyordu. Onun atasözlerini dinleyip *düşünmeye* başlamıştım. Direnişim çökmüştü ve artık her atasözü bir çelişkimi aydınlatıyor gibiydi.

(Hırsızın kucağındaydım ve öpüşüyorduk. Bütün gece öpüştük. Tabakları yıkarken öpüşüyorduk. Nikos'un çoktan uzanmış olduğu yatağa düştüğümde de öpüşüyorduk. Gecenin bir yarısı kalkıp pencereye gittiğimde, karanlığa baktığımda da öpüşüyorduk. Yatağa geri döndüğümde öpüşmeye devam ediyorduk. Uyuyakaldığımda hırsız beni kollarının arasında tutuyordu. Rüyamda öpüşüyorduk. Ve beni öperken, gemilerin limandan ayrılmadan önceki sirenleri gibi eşmerkezli devirleri olan bir ses yaklaşıyordu. Durmak istemiyordum fakat ses giderek daha da, daha da artıyordu...)

* Bahar Bayramı'nda halkın etrafında dans ettiği çiçeklerle süslü direk. (ç.n.)

EDİ: "Tavuklar yumurtlayacakları yerde gıdaklamaz"* dedi kadın. Ben de guguk kuşu gibi çıktım paravanın arkasından! Sonuçları düşünmeden. Ve ona selam verdim.

(Telefon çalıyor... Telefon çalıyor...)

TİTİKA: Telefon çalıyor.
RAMON: Nerede?

* Yunan atasözü. Anlamı: İlginç şeyler genelde göz önünde meydana gelmez. (ç.n.)

Merdivenleri koşarak inerken, bu Noel arifesini hiç unutmayacağını düşünüyordu Eva. İnanılmaz bir geceydi. Edi'nin odası bile arkasında uzuyordu. Moyra, Titika ve tüm ekip, kendi fantastik dünyalarına demirlemiş, soluyor gibiydi. Onun davetsiz misafir olarak girdiği dünyalarında... Orada ne kadar kalmıştı yukarıda? Bir ara uyuyakalmıştı, belki de kalmamıştı. Hırsızla ilgili olan hikâyesini, detayları unutmuş olsa da Edi sayesinde hatırlamıştı. Sonuçta hepsi kendi çaplarında çok iyi ve misafirperverdi. Onlarla tekrar görüşmek isterdi. Ama şu an zemin kata doğru yaklaştıkça onu tek ilgilendiren resepsiyonda bekleyen Blobo'ydu. Onu artık karşısında görüyordu. Gözleri, ortası altın kıvılcımlı, fındık gibi, çenesindeki gamzesi, gülümser dudakları, nefesini neredeyse cildinde hissediyordu.

Soluk soluğa kalmıştı, ayaktaydı. Eliyle saçlarını topladı. Sonra başını öne atıp hacmini artırmak için saçlarını kuvvetlice salladı. Oh, mutluydu. Bunaltıcı derecede mutlu. Yanakları yanıyordu. Sakinleşmeliydi. Derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş

inmeye başladı. Arkasında bıraktığı dünyanın görüntüsü yeniden aklına geldi: öngörülemeyen, kısa ömürlü, baş döndürücü bir evren. Ona en iyi kehanet gibi göründü bu.

Adımlar duyuldu. Üç adam aceleyle merdivenlerden iniyordu. Onları trabzanlardan gördü ve geçmeleri için yol verdi. Mokasenleri mavimsi pırıltılarla parlıyordu. Sonuncu olan onu aceleyle iterken neredeyse düşürüyordu.

Geri zekâlı, dedi içinden.

Onlar uzaklaştıktan sonra daha sesli bir "Geri zekâlı" daha.

Son basamakta durdu. Karnını saklamak için ceketinin düğmesini ilikledi. Gülümsediğini biliyordu. Ağzım kulaklarıma varmalı, diye düşündü. Gözlerini kısıp önüne baktı. Resepsiyon boştu. Kovayla paspas koridorun ortasında tersyüz olmuş duruyordu. Ne Blobos ne de siyahi hiçbir yerde görünmüyordu. Kapı açık kalmıştı ve içeri buz gibi bir rüzgâr giriyordu.

İki adım atıp yola bir göz attı. Burnu kaldırıma çıkmış gümüş rengi bir araba park etmişti. Sürücü koltuğunda biri oturuyordu, bir gölge fark etmişti fakat emin değildi. Döndü ve telefonunu çıkardı. Herhangi bir çağrı yok. Aynanın eğilip ters dönmüş olduğunu fark etti. İlerledi ve masanın arkasına baktı. Denklemli kitap daha önce siyahinin oturduğu taburenin dibinde yerde duruyordu. Etrafa cam kırıkları ve su saçılmıştı. Japonbalığını görmedi.

İnce, delici bir rüzgâr esiyordu dışarı çıktığında. Köşeye kadar gidip durdu. Hiç kimseler yoktu. Gümüş rengi araba dışında sokak boştu. Kaldırıma yırtık gazete kâğıtları serilmişti. Blobo, dedi içinden. Bir daha onu görmeyeceğimi biliyordum. Biliyordum, biliyordum. Gözyaşlarına boğulmasına mani olacak tek şey buymuş gibi tekrar ediyordu bu sözü. Bir sigara yaktı.

Bir evin balkonuna siyah kuşlar tünemiş, insan gibi haykırıyorlardı. Korkunç seslerle. Diğer küçük kuşlar elektrik tellerinde gönülsüzce ilerliyorlardı. Bir adım ileri, iki adım geri. Ciklemeler. Sonra bir parolaya itaat edercesine hepsi birden uçup kayboldu. Gökyüzü lacivertti, seyrek yıldızlarla benekliydi. Sakin kalmaya çalışıyordu. Kuşların ona ne hatırlattığını düşünmeye çalıştı. Bir zamanlar okuduğu bir hikâyeyi. Bir Rus romanını. Ona hiçbir şey hatırlatmıyorlardı.

Kafasını kaldırıp Edi'nin odasını aradı. Üçüncü kattaydı. Odanın camından, ışıklarının yarısı yanan otel yazısını görmüştü. Sağda mı yoksa sol tarafta mıydı? Şimdi tüm panjurlar sımsıkı kapalı görünüyordu.

Kuşlar sıra halinde geri dönüyorlardı. İnce, siyah bir sütun oluşturdular. Daha sonra yavaş yavaş buharlaşan kocaman bir kanat. Tellere yanaşıp bir bir kondular.

Otele doğru geri dönüp gümüşi arabanın içine baktı. İçinde kimse yoktu. Karşı köşede çöp varilleri dolup taşmıştı. Varillerin arkasında bir şey kıpırdadı. Resepsiyondaki siyahi yarıya kadar dışarı çıkıp el salladı.

Eva karşıdan ona doğru yaklaştı.

Siyahi, poşetlerin arasında kaybolmuştu.

"Ne oldu?" diye seslendi Eva.

Ona başıyla git der gibi yaptı.

"Beni soran kimse oldu mu?" dedi Eva.

Kafasını çıkardı, yaralanmıştı. Gözünün biri davul gibi şişmiş, kan revan içindeydi. Eliyle "Git çabuk" der gibi işaret etti.

Koşmaya başladı. İki sokak sonra durdu. Birine telefon açmalıydı. Eleni'yi aradı cep telefonundan. Bir bip sesi duyuldu, sonra arama telesekretere yönlendirildi. Mesaj bırakırken, yıkık dökük bir balkon gördü. İpte çamaşırlar asılıydı. Şiddetle kabarıp inen iki fanilya, bir don. "Eleni, zor durumdayım, ara beni." Telefonu kapattığında, otelin merdivenlerinden inerken yukarı çıkan üç adamdan birinin Titika'nın milletvekili sevgilisi olduğu ve çarptığı kişinin de o olduğu düşüncesi geçti aklından. Gümüş renkli araba onundu. Acaba Titika ve Moyra tehlikede miydi? Yola, kaldırıma, çöplere baktı. Balkondaki don azgınca çarpıyordu duvara. İki üç gün sonra tüm bunları bir rüyaymış gibi hatırlayacağım, diye düşündü.

Eleni'yi ev telefonundan aradı. İkinci çalışında açıldı. Uyanıktı çünkü sesini duyar duymaz gülmeye başladı.

"Seni görmem gerek" dedi Eva.

"Neyin var, ne oldu?"

Fısıldayarak konuşuyordu. Yanında biri vardı ve aynı anda onunla da konuşuyordu. "Kankam" dedi ve güldü yeniden.

"Burası masaj salonu" dedi bir erkek sesi.

"Lütfen Eleni'yi verir misin?"

"Hangi Eleni?" dedi adam.

"Kalk üzerimden, çekil" dedi Eleni. Nihayet telefonu alabilmişti.

"Özel bir durumdaydı, çok özel bir durumdaydı, anlıyorsun ne demek istediğimi, değil mi?" dedi. Eva eve gitmese iyi olurdu. Köşedeki kafede buluşabilirlerdi, evet kesinlikle açıktı, yirmi dört saat açıktı kafe. "Erkeklere katlanamıyorum, beni yoruyorlar" dedi ve kapadı.

Takside cep telefonunu kontrol etti Eva. Hiçbir şey yoktu. Taksicinin ensesi çorak toprak gibi çatlamıştı. Altın bir küpe takıyordu. "Müziği sevmediysen değiştireyim" dedi. Bir ada türküsü çalıyordu. "Yok, önemli değil" dedi Eva. Neyse ki taksi bulabilmişti, saatlerdir sokaktan geçen tek taksi buydu. Camdan dışarıyı seyrederken bir kez daha Blobo'nun nerede olduğunu merak etti. Görünüşe göre siyahi resepsiyondan milletvekilinin yardımcılarıyla yukarı çıktığını haber vermek için aramıştı. Kaçmalarını, saklanmalarını söylemek için. Eva telefonu açtığında çalması kesilmiş, telefon kapanmıştı. Blobos otele hiç gelmemişti.

Eski bir plak dükkânının önünde, iki adam aynı çakmakla sigaralarını yakmaya çalışıyordu. Ateş sönüyordu ve sarsıntılı hareketlerle yeniden başlıyorlardı. "Esrarkeşler" dedi taksici. "Arabanın önüne düşüp ölseler ben onlara para ödemek zorundayım." Başını direksiyona eğip hızını artırdı. Kraliçe Sofia'dan geçiyorlardı. Kraliçe Sofia Caddesi'nde, çöplere gönülsüzce bakıp zoraki çalışan çöpçüler dışında in cin top oynuyordu. Sonra Hilton'un arkasında bir yola sapıp yola devam ettiler.

Düzlük bir yere geldiler. Çocuk parkı, dört katlı bir spor salonu ve en sonunda da tekdüze apartmanlar arasında sıkışmış çimlik bir meydana vardılar.

"Burası" dedi taksiciye.

Eleni yaşadığı mahalleden çok memnundu. Aradığı her şeyi, istediği saatte bulabiliyordu. Tam benim tersim, diye düşündü Eva. Hep oradan taşınmak isterdi. Fakat bu uzun sütunlu binaları, bu altın tırabzanları, kukuletalı arabaları nasıl sevebiliyordu? Eleni hayatından çok memnun, diye düşündü tekrar. İşiyle,

seçimleriyle, ilişkileriyle çok mutlu. Bunca mutluluğu hangi cehennemden buluyordu? Dik meydanda karşıdan karşıya geçti. Kafe çaprazında kalıyordu.

Kapıyı itip içeri girdi. Cam kenarında yaşlı bir adam kendinden daha genç bir kadınla oturuyordu. Kadın fincanı havada, dönüp ona baktı.

Çantasından telefonunu çıkarıp masaya bıraktı. Yaşlı adam kalkıp ona doğru yaklaştı.

"Mutlu Noeller" dedi. Dişleri kırık bir çit gibiydi.

Bir çay sipariş etti. Sandalyeye oturur oturmaz üşümeye başladı. Bir yerden buz gibi bir soğuk geliyordu. Yan masadaki kadın onu gözucuyla izliyordu.

"Soğuk bastırdı. Kar yağacak diyorlar" dedi kadın bir süre sonra. Çok gençti. Saçları sarı, dipleri siyahtı.

"Keşke yağsa" diye mırıldandı Eva. Camdan meydanın sararan otları görünüyordu. Kaygan zeminde düşer gibi yere eğiliyorlardı. Apartmanlar yukarıdan uzanıyordu. Aralarından ise renksiz bir gökyüzü şeridi geçiyordu. Telefonu eline alıp salladı. Çal, dedi içinden. Bir kere daha salladı ve hiçbir şey düşünmeden ona bakarak bekledi.

Yaşlı adam çayı bırakıp kadının olduğu masaya geri döndü.

"Nerde kalmıştık?" dedi kadına.

Apartmanların arasında gökyüzü birden beyaza büründü. Parlak bir iplik titreyerek yukarı çıkıyordu. Pembeye döndü, sonra da kırmızıya.

"Uzay gemilerinin isimlerinin neden Yunanca olduğunu hiç düşündün mü?" diyordu yaşlı adam.

Başka bir parlak iplik göründü gökyüzünde. Ve fırlayıp onu geçen bir başka iplik daha. Bir başkası daha. Olgunlaşmamış bir güneşin ışık huzmeleri.

"İlk uzay gemileri mahvoldu. Atmosferden çıkar çıkmaz korkunç bir şekilde infilak ettiler. Bunu duymuşsundur. Büyük bir felaketti. Bir uzay gemisi ne kadara mal oluyor, haberin var mı? Çok paraya. Amerikalılar zekidir, bu yüzden oturup düşündüler. Tanrıları tatlı dille kandırmak zorundalardı. Bizim tanrılarımızı. Onlara hürmet ettiklerini göstermek zorunday-

dılar. Bu yüzden bir daha hep Yunanca isimler verdiler onlara, Apollo I, II vs. Uzay gemileri de hedeflerine ulaştılar."

Eva dönüp kıza baktı. Belki adamın kızıydı. Ama muhtemelen değildi. Aşırı dikkatli dinliyordu adamı, insan babasını böyle dinlemez.

"Ve başka birçok şey. Sadece bunlar değil" diye devam ediyordu adam. "Hangi taşı kaldırsan altından Yunanlılar çıkar. Bütün buluşlar, insanlığın en önemli icatları Yunanlılarındı. Tıptan anlar mısın? Bütün sözcükler Yunancadır. Kanser bile Yunanca. Ben araştırdım bunları. Sana on tane kitap yazabilirim. İlk uzay gemileri sence neden parçalandı? Zeus onların yaklaştığını görünce gürledi de ondan."

Hah bir putperestimiz eksikti, diye düşündü Eva. Belki de artık Eleni'yi aramalıydı. Evi tam karşıdaydı ve on beş dakikadan fazla gecikmişti. Fakat arkadaşıyla karşılaşıp soğuk espriler dinleme modunda değildi.

Adam yine başladı: "İzafiyet teorisini kimin bulduğunu biliyor musun?"

"Einstein" dedi kız çekinerek. "Sarı Çizmeli Mehmet Ağa" dedi Eva içinden.

Adam Einstein'ın aptal olduğunu söyledi. Okulu bile bitirememiş, ha bire sınıfta kalmıştı. "Bak ne oldu sana anlatayım" dedi. "İsviçre'de bir Yunanlı vardı, Papadiamantopoulos, gerçek bir bilge. Matematik, felsefe, her şey. Einstein'ın kapı komşusuydu. Hizmetçileri arkadaştı. Papadiamantopoulos izafiyet teorisini buldu. Bu yazılıdır, araştırabilirsin. Neyse, Einstein tabii kurnaz, kendi hizmetçisini Einstein'ın hizmetçisine gönderip onu teoriyi çalmaya ikna etmiş. Ve her pazar dışarı çıktıklarında –hizmetçilerin izin günü pazardı– denklemlerin olduğu kâğıtları birer birer Einstein'ın hizmetçisine vermiş. Einstein de bu kâğıtları geceleri oturup kopyalıyordu. Anladın mı? Sonra da ilk o çıkıp teoriyi duyurdu. Sonra yer yerinden oynadı. Bunlar gerçek. Bilim adamları bunları biliyor. Nobel ödülü alanlar, ciddi bilim adamları. Ama ötmüyorlar çünkü arkasında çıkarları var" diye sinirle cümlesini bitirdi ve dişsiz ağzını buruşturdu.

Aynı sırada Eleni hızlı adımlarla çimleri tırmanıyordu. Küçük, acıkmış adımlarla. Üzerinde beyaz bir kaban ve spor ayakkabıları vardı. Spor salonuna gider gibiydi.

Eva camdaki parmak izlerinin arasından dışarıya bakıyordu. Arkadan ışık vuruyordu üzerine, saçlarında güneş dans ediyordu.

Ne olduysa oldu, dedi içinden. Artık yeni bir gündü.

"Dur tahmin edeyim" diye başladı Eleni. Kabanını sandalyenin üzerine fırlattı ve onu öpmek için eğildi.

Kapkara gözleri vardı. Büyük, parlak, ışıl ışıl, birbirine çok yakın. Gözkapakları ağırdı. Okulda onunla hamamböceği Eleni diye dalga geçenler, onun bu kadar çekici bir kadın olacağını tahmin edemezlerdi.

"Bütün akşam seni aradım" dedi Eva.

Eleni duble kahve söyledi. Dönüp ona gülümseyerek baktı.

Bir anda, ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Yan masadaki kız törpü çıkarmış tırnaklarını törpülüyordu. Küçük şeytan tırnakları şeffaf tozlar gibi eteğine düşüyordu ama bunları asla göremezdi.

"Ee?" dedi Eleni.

Ona partiyi anlatsa daha iyi olacaktı. Oteldeki sahne aşırı şamatalıydı. Onu daha sonraya bırakacaktı.

"Sana en başından anlatacağım" dedi. "Nikos'la bir partiye gittik. Çok kalabalıktı. Müzik bangır bangır. Bir ara onu kaybettim."

"O kulübü biliyorum" diye araya girdi Eleni. "DJ inanılmaz."

"Çocukla tanıştım. Tanışma şeklimiz çok acayipti. Ama sanki onu uzun zamandır tanıyordum. Aynı dili konuşuyorduk, aynı esprileri yapıyorduk. Yaşı benden küçük, bayağı küçük" dedi ve onun tepkisini bekledi.

"Ee sonra, sonra?"

"O bir yazar" dedi ve hiç Blobo'dan konuşma modunda olmadığını fark etti.

"Benimki de itfaiyeci" diye güldü Eleni. "Seni yedim."

"Ben de kahve istiyorum" dedi Eva.

Elini kaldırıp tezgâhın arkasında duran yaşlı adama işaret etti.

"Bu adamcağız kafayı yemiş" dedi sesini alçaltarak. "Her şeyin Yunanlılar sayesinde olduğunu düşünüyor."

"İyidir o. Yıllardır tanırım" dedi Eleni.

"İyi de Olympos tanrılarına inanıyor. Bir duysaydın..."

"Devam et, bana mahallemin kafecisini anlatmak için çağırmadın herhalde beni evimden."

"Partinin sonunda bir şey oldu" dedi Eva. "Bara birisi geldi. Davetlilerden biri değildi. Uzun paltosu vardı. Millete musallat olup iş istemeye başladı. Çok inatçıydı, gitmiyordu. Birden bize doğru döndü ve bize bakıp "Açım" diye bağırdı. Sonra yere yıkıldı. Yanında üç kişi daha varmış, onları sonradan gördük. Yırtık pırtık kıyafetleri vardı ama temizlerdi. Dickens romanlarından fırlamış gibilerdi."

"Affedersin, bir saniye" dedi Eleni. Telefonu sessizde titreşiyordu.

Yaşlı adam kahveleri getirdi.

"Ne diyorduk?"

"Diğer üçü düşen adamla birlikte gelmişlerdi. Kadının üzerinde eski moda bir palto ve beyaz bir şapka vardı. Bağırıyordu. Elleri... Joe Cocker'ın şarkı söylerkenki elleri gibi hareket ediyordu. Elleri küçük piruetler yapıyor, paltosunun ceplerinin üzerinden geçip şeytan çıkarırmış gibi, sanki içindeki cinleri

çıkarmak istermiş gibi hızla uzaklaşıyordu. O bu kasılımlı hareketleri yaparken, hepimiz ceplerine bakıyorduk. Sosis ve kanapeyle dolup taşıyordu cepleri. Kulübün idarecisi onlara doğru atıldı. Ellerini açarak. Yolun ortasında durdu ve bir garsona talimat verdi. Sonra yeniden telefonuyla konuşmaya devam etti. Olayda tiyatral ve gerçek olmayan bir şeyler vardı. Kadın barın önüne düşüp devrilmiş olan adama bakıp bağırmaya devam ediyordu. Ürpertici bir şekilde inliyordu. Geri kalanı çok hızlı gelişti."

"Onları boş ver, tanıştığın adamdan bahset" diye böldü Eleni.

"Ama adam öldü!"

"Aha" dedi Eleni.

"Ambulans geç geldi. İlk polisler geldi, maalesef."

Yan masada ihtiyar ses tonunu yükseltti.

"İngilizce biliyor musun?" diyordu kıza. "Atheneum ne demek? Atheneum, Athenaion. Tanrı Athena'dan gelen Yunanca bir isim. Yabancılar üniversitelerine öyle derler, bu sözcüğü bizden almışlar."

"Duyuyor musun?" dedi Eva.

"Haklı adam, Yunanca bir kelime o."

"Ama öncekileri duymadın."

"Sana ne yahu? Bırak insanlar ne istiyorlarsa desinler."

"Bugün bir hırsızla tanıştım."

"Kulüpte mi?"

"Çok uzun hikâye."

Eleni elindeki boş fincanı bir kahve daha söylesem mi diye düşünür gibi çeviriyordu.

"Hırsıza kafayı taktığım zamanı hatırlıyor musun?"

Eleni şüpheyle baktı ona. "Evet" dedi sonunda.

"Onlardan birini yakından tanıdığım için memnunum."

"Nikos nerde şu an?" diye sordu bir süre sonra.

"Evde sanırım. Konuşmadık."

Sigarasının ucunu ısırdı ve boş meydana baktı Eleni'nin omuzlarının arkasından. Yamacın tepesinde kısa boylu bir kadın göründü. Elbisesinin üzerine bir mont giymiş, beyaz köpeğini gezdiriyordu. Benim tek arkadaşım o, diye düşündü. Ona da anlatmayacaksam kimseye anlatmam.

"Evde korkunç bir şey oldu" dedi.

Ama sanki Eleni'nin aklı başka bir yerdeydi.

"Birazdan dönmem gerek" diye mırıldandı. "Adam evde yalnız. Onu tanımıyorum, daha dün tanıştık. Şu an evimi soyuyor olabilir." Bu ihtimali düşünüp kahkahayı patlattı.

Okuda sınav oldukları zaman, Eva onun kopya çekmesine izin verirdi. Aynı sırada oturuyorlardı. Sonra Eleni avluda taklalar atardı. "Soruları yaptım. Yüz alıcam!" Eva'nın önünde hem de. Kopya çektiğini asla kabul etmezdi.

"Baban nasıl?"

"Nasıl mı?" dedi ve babasının da böyle cevap vereceğini düşündü. "Aynı" dedi. Ne onu hastaneden attıklarından ne de özel hastane için parasının olmayışından bahsetti.

"Beni akşam niye aradın?"

Eva hiçbir şey söylemedi. Üşüyordu; ceketini ilikledi.

Eleni ona doğru yaslandı. "Hepsine birden sahip olabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Soran gözlerle baktı ona.

"Nikos'a da, diğerlerine de. Ne istersen. Neyse."

"Hem aşım dursun hem karnım tok mu olsun?"

"Alay etmeyi bırak. Ne demek istediğimi biliyorsun. Keşke bu kadar zor, bu kadar eksantrik olmasan."

O benim tek dostum, diye düşündü tekrar.

Tek dost onu kapkara gözleriyle kurcalıyordu. "Berbat görünüyorsun" dedi. "Aynada kendine baktın mı?"

Eva gülümsedi. Hiçbir zaman senin kadar hayat dolu ve başarılı olmayacağım. Hiçbir zaman boktan şeylerle, senin olduğun gibi, memnun olmayacağım, dedi içinden.

"Bekle bir dakika" dediğini duydu. Cep telefonu masada zıplıyordu. "Yine o manyak arıyor." Kalkıp kapıya doğru yürüdü. Sırtı düzdü, ortalama bir genç kızın bel kavsi gibi.

Neden ona hamamböceği Eleni derlerdi? Hamamböcekleri zayıf olmaz ki. Eleni her zaman zayıftı. Hepsini yakıyorum, derdi. Hepsini yakardı.

Blobo, Blobo diye fısıldadı.

Yaşlı adam küllüğü boşaltmak için geldiğinde ondan hesabı istedi.

Eleni dönüp yerine oturdu.

"Neyin var, ağlıyor musun?"

"Yok bir şey. Esnedim."

"Telefonda seninle konuşan o adam itfaiyeci. İnanabiliyor musun? Sana şaka yapmıyordum. Korkunç bir hikâye. Normalde dün evde oturmam gerekiyordu. Çocuk vardı ama anneme gönderdim. Biraz bencillikten zarar gelmez."

Ben de o ünlü sözünü ne zaman söyleyecek diye bekliyordum, diye geçirdi içinden Eva. Üşümeye başlamıştı. Biraz sonra dişleri zangırdamaya başladı.

"Harika bir geceydi. Katıksız seks deneyimi, anlıyorsun değil mi?" diye devam etti Eleni. "Onunla barda tanıştım. Barda yan yana içiyorduk. Onu arabaya attım. Her zamanki misyonum. Adını bile sormadım. Şimdi evime çakıldı, kaldı. Ama bir vücüdu var ki. Tam vücut. İlah gibi. Arkadaşın kafayı yemiş durumda. Bana ne itfaiyeciymiş, tesisatçıymış, yok bilmem neymiş. Sanki evleneceğim adamla. Haydi şimdi seninkileri anlat" dedi ve kedi gibi mırladı.

"Sıkıldım."

"Ne?"

"Sıkıldım senden. Biraz bencillikten zarar gelmezmiş. Sadece kendinden bahsediyor ve kendi sesinin yankısını dinliyorsun. Yalnızca bu yankıyı duyduğun zaman memnun oluyorsun. O saçma sapan ııı'lar, ooo'lar, uuuu'lar." Ona ne olmuştu böyle? Artık durmalıydı ama sesini yükseltmeye devam etti. "Şu an ne düşündüğünü biliyorum. Sana hırsızı anlatmadan önce yüzündeki ifadeyi gördüm. Ama bu gece gerçekten bir hırsızla tanıştım. Gerçek hırsız. Çok ilginç şeyler anlattı. Senin görmezden geldiğin kocaman bir dünya. Öngörülemeyen, vahşi bir dünya. Hiçbir şey anlamıyorsun. Kibirli ve aptalsın. Evet, aptalsın. Oturup da senin hikâyelerini dinliyorum. Ben dinliyorum, sen konuşuyorsun. Boş teneke çok ses çıkarır, sağır eder!" Şirazeden çıkmaya başlamıştı. "Yorgunum" deyip kalktı.

Eleni'de garip bir sakinlik vardı. "Nikos gece beni aradı. Bana kalmaya gelip gelmediğini sordu."

"Şimdi mi söylüyorsun bunu bana?"

Geri döndü, telefonunu unutmuştu.

Çıkarken kapıya takıldı. Ortasında çilek deseni olan eski püskü bir paspastı. Söylediği şeyleri gerçekten söylediğine, ağzından çıkanlara inanamıyordu. Biraz ilerledikçe yolda daha iyi hissetmeye başladı.

Yolun karşısında, daha önce gördüğü beyaz köpekli kadın yürüyordu.

"Taksi nerden bulabilirim, biliyor musunuz?" diye sordu uzaktan.

Kadın emin değildi. Ona danışmak istermiş gibi köpeğine baktı ve sonunda belirsiz bir şekilde kafa salladı.

Sakindi, epey sakindi. Kelimelerden bir girdap göğsünü silip süpürmüş ve boşaltmıştı. Eleni faslı kapanmıştı, artık geri dönüşü yoktu. Bunun ona ilerde neye mal olacağını da bilemiyordu. Seneler sonra o öğrenci buluşmasında karşılaştıklarında, diğer herkes aynıydı, hiç değişmemişti. Durmaksızın kocaları ve çocukları hakkında konuşan bir avuç sıkıcı, hantal surat. Bir tek Eleni göze çarpmıştı içlerinde. Anında arayı kapatmışlardı. Hatta yeniden kanka olmuşlardı. Okulda ilk nasıl arkadaş olduklarını hatırlamışlardı. Üçüncü sınıfta. Kızların avlusu erkeklerden ayrıydı ve bir tek arka tarafta, tuvaletlerin önündeki

çardağın altında birbirleriyle iletişim kurarlardı. Orası nötr alandı, kızlar pek yaklaşmazdı. O gün Eva bir çocukla kavga etmişti. Onu yenebileceğini düşünmüştü. Eva kendisi kavgayı başlatmıştı çünkü çocuk hem onunla alay etmişti hem de teneffüste onu sidik kokan çardağın oraya kadar kovalamıştı. Çocuk Eva'yı yere yatırıp ellerini ters çevirmiş ve üzerine çıkmıştı. Son ana kadar onu yenebileceğini düşünüyordu Eva. Kavgada ayakkabısını da kaybetmişti. Eleni ona ayakkabı getirmişti. Böylesi daha iyiydi. Daha iyi, demişti kendi kendine, hastaneye giderken.

Girişin hemen yanında bir çiçekçi vardı. İçeri girip, uykulu tezgâhtardan bir buket siklamen aldı. Girişteki kulübede kimse yoktu. Eğilip turnikelerin altından geçti. Arkasından bir adam geldi koşarak. "Yasak" dedi. "Ziyaretçi saati iki saat sonra." "Babamı görmem lazım" dedi Eva. "Peki, geçin" dedi adam. "Koğuşun orda sizi durduracaklardır. Bugün az personel çalışıyoruz." Neyse ki bugün kızıl saçlı başhemşireye rastlamamıştı. Şanslıydı.

Düğmeleri açık uzun önlükleriyle iki doktor çiçek bahçesinin yanında hararetli hararetli tartışıyordu. Tam yanlarından geçerken kavga ettiklerini duydu. Ama yanılmıştı çünkü hemen arkasından kahkahaları duyuldu. Biri önünden tekerlekli sandalyeyle koşarak geçti. Hastanelerde hayatın bu kadar erken saatte başlaması ne acayip. Güne başlamak için bunca sabırsızlık, bunca telaş, sanki onları müthiş bir sürpriz bekliyormuş gibi. Dış avludaki kantin çoktan insanlarla dolup taşmıştı. Kimi hastalar pijamalarıyla kahve içiyordu. Koridorlarda hasta yakınları öbeklenmiş birbirlerine gece olup biten serüvenlerini anlatıyorlardı.

Onu kimse durdurmadı. Koğuşta babası hâlâ uyuyordu. Siklamenleri komodinin üzerine bıraktı. Panjurların arasından sızan gün ışığı sandalyenin üzerindeki giysisinin üzerinde beyaz desenler oluşturuyordu.

Küçük yaşlı adam çarşafların arasında kaybolmuştu. Diğer iki yatak ise boştu. Genç bir temizlikçi kadın kapıdan başını uzatıp içeri süzüldü. "Günaydın, mutlu Noeller" dedi yüksek sesle. Gidip pencereyi açtı. Kısa boylu fakat güçlü kuvvetli bir

tipti. Sarı, çalı gibi saçları vardı. Perdeleri çekip panjurları kaldırınca, ışık karanlıkta seçilen binlerce hafif antenle çevrili kafatasını yıkayarak birden odanın içine saldırdı.

"Kalkmanıza yardım edeyim de yatağınızı toplayalım isterseniz?" dedi küçük yaşlı adama.

"Yardım istemem" diye mırıldandı. Elini uzatıp yatağın tutamacına yetişti."Bırakın da yardım edeyim size" dedi temizlikçi kız hevesle, Eva'ya bir göz atarak.

Yaşlı adam duymazdan geldi. Yorganın altından önce bir bacağını sonra da yavaş yavaş diğerini çıkardı. İkisini de yere bastığında terliklerini giydi ve ayağa kalktı.

Hemşire kapıyı itip içeri girdi. Arkasında bir hemşire daha görünüyordu.

"Siz burda n'apıyorsunuz? Yatışlarımız başlayacak şimdi" diye carladı.

Babası gözlerini açtı ve ona baktı.

"Derhal dışarı çıkın!" dedi hemşire.

Merdivenlerden yürüyerek indi. Asansör katın birinde kalmıştı. Kafeteryadan bir kahve alıp girişte bekledi. "Güzel bir kahve. Tam ihtiyacım olan şey" dedi yanındaki kadın. Kalın bir mont vardı üzerinde. Kürklü yakasından kurnaz ve neşeli bir yüz görünüyordu. Aynı gülen ifadeyle, "Burada kaybetmiştim çocuğumu" dedi. Eva başını salladı. "Sorun sulardı" dedi kadın. "Suyum çok erken geldi."

"Hiç doğum yaptınız mı?" dedi Eva.

"Hayır" dedi kadın.

Hiçbir zaman görememişti bebeğini. Ona bakmak bile istememişti. Doktorlar havayla vaftiz edecekleri çocuğa bir isim vermesi için tepesinde boza pişirirken, o durmaksızın ağlıyordu. "Siz kimin için burdasınız?" diye sordu sonunda. "Babam için" dedi Eva. "Bu defa kız kardeşim için geldim" dedi kadın. Ayaklarının ucunda bakımsız bir büyük kırmızı bavul duruyordu. Durup durup ona bakıyordu. Sonra kız kardeşinin korktuğunu söyledi. "Neden korkuyor?" diye sordu Eva. "Ölmekten korkuyor" dedi kadın. Eva, kızın hangi hastalıktan çektiğini sormak istedi ama cesaret edemedi.

"Bir şeyi yok, iyi olacak" dedi kadın. Dileği tüm hastalara yönelik gibiydi. Bavulu aşağıdan aldı; Eva'ya içtenlikle veda edip uzaklaştı. Avlunun bittiği yerde alçak bir duvar ve paslı korkuluklar vardı. Yanından yol geçiyordu. Kaldırımın karşı tarafı genişti. Turunç ağaçları ve banklar bir plato oluşturuyordu.

Trafik ışığı kırmızıya döndü.

İki taksi ışıkta bekliyordu. Şoförleri dışarı fırlamıştı.

Turunç ağaçları arasında, elinde plastik bir poşetle esmer bir adam belirdi. Hastane seviyesine kadar çıkıp etrafa bakındı bir şeyler arar gibi.

Taksiciler aralarında bir şeyler konuşup ayrıldılar. Işık yeşil yandı. Esmer adam kolunda plastik poşetiyle hâlâ bakınıyordu. Irgat gibi görünüyordu veya yabancı gibi. Nefesinden çıkan buhar soğuk havada bir sütun gibi yükseliyordu.

Eva tekrar dönüp baktığında, bir banka oturmuştu. Poşeti açıp içinden ekoseli bir örtü çıkardı ve yanına serdi. Daha sonra beyaz peçeteye sarılı bir şey daha çıkardı. Bir *pita gyros*. Yavaş yavaş yemeye başladı. Ara ara eğilip örtünün kenarına ağzını siliyordu. Her bir ısırışta büyük bir ciddiyet ve saygınlık vardı. Bitirdiğinde örtüyü dörde katlayıp poşete geri koydu. Kalkıp yolun hemen yanından yürümeye başladı. Araçlar ters yönde hızla geçiyordu.

Sebepsiz yere gözleri yanıyordu. Kes şunu, dedi kendi kendine. Adam örtüyü dörde katladıysa ne olmuş? Acıkmışken, bir çırpıda yalayıp yutmak istiyorken yavaş yavaş, kibar kibar yediyse ne olmuş? Neden ağlayasın geliyor?

Babası koğuşta onu görünce gülümsedi.

"Baba, mutlu Noeller."

"Ah annecim, ağrıyor" dedi küçük yaşlı adam.

"Ne asılı boynunda?" diye sordu babası.

"*Figa* deniyor buna. Şans için."

Zinciri tutup parmaklarıyla oynadı Eva. Küçükken boynundaki haçın zincirini ovuşturup dilek tutardı. Şimdi ne dileyebilirdi ki? Hiçbir şey dilemek istemiyordu. Gerçekleştiremeyeceği hiçbir şeyi. Çiçekleri alıp banyoya gitti. Vazo aradı, bir ara cam bir vazo görmüştü. Vazo yoktu. Çiçekleri büyük bir bardağın içine koydu, suyla doldurdu. Ama çiçeğin sapla-

rı kayıyordu. Çiçekler bir bir küçük utangaç suratlar gibi düşüyordu. Buketi tekrar odaya geri getirdi ve komodinin üzerine bıraktı.

"Nikos nasıl?"

"İyi, evde."

"Noel partisine gittiniz mi?"

"Evet" dedi Eva. Görünüşüm onda bu izlenimi uyandırmış olmalı, diye düşündü. Kürklü bir ceket ve saten etekle hastane ziyaretine gidilmezdi.

"Acıyor." Küçük yaşlı adam yerine dönmüştü. Bol kazağının içinden kırışık göğsü görünüyordu.

"Acı çekiyorum" dedi tekrar.

"Hepimiz acı çekiyoruz" dedi babası.

"Acıyor demiyorum, acıktım diyorum!"

"Bekle, getirirler kahvaltıyı birazdan."

"Ne kahvaltısı?" dedi ihtiyar yüzünü ekşiterek. "Domuz kebabı ve kokoreç istiyorum."

"Kokoreç..." diye mırıldandı babası.

"Şimdi köyde domuzları boğazlayıp, sosis, konserve yapıyorlardır."

"Ne güzeldir" dedi babası. Komodinin üzerindeki siklamenleri gösterip, "Teşekkür ederim" dedi.

"Vazo bulamadım."

"Domuzları boğazlıyorlar, domuzları boğazlıyorlar... Bir lokmacık derisinden isterdim" diye zırıldadı yaşlı adam.

"Kar yağacakmış" dedi Eva.

Battaniyesinin altından sarkan çarşafı çekip somyayla şilte arasına sıkıştırdı.

"Küçükken kar yağsın isterdin. *Kar Kraliçesi*'ni okurdun. Pencerede durup beklerdin."

Babasının bunları hatırlaması ilginçti. Çocukluğunda babası yokmuş gibi bir izlenimi vardı şu an oysaki.

"Masallarda Noel'de nasıl kar yağıyor, sen de öyle yağsın isterdin. Çok inatçı bir çocuktun."

Her kış, o sonu gelmeyen yağışlı aylarda, karı düşlerdi. Annesi yaşadıkları ülkenin bir Akdeniz ülkesi olduğunu ve bu yüzden de yalvarmayı kesip burada kar yağmayacağını artık

anlaması gerektiğini söylüyordu. Ağustosta brokoli istemek gibi bir şeydi bu. Brokoliyle bağlantısını anlayamazdı, ayrıca brokoliden de nefret ederdi zaten.

"Hiç kar yağdı mı peki?" diye sordu babasına.

"Sanırım bir defa yağdı. Sen babannenin yanındaydın ve kaçırmıştın. Daha sonra sen üzülme diye söylememiştik. Dik kafalının tekiydin."

Gülmeye çalışırken öksürük tuttu. Ona bir peçete uzatıp babasının burnunu silmeye yeltendi fakat babası elini itti.

Son bir yıl içinde babasıyla yaptığı en uzun konuşmaydı bu.

"Bunları yememem gerektiğini bilmediğinden değil" diye başladı yine küçük yaşlı adam. "Bana dokunacağını biliyorum ama köyden getireceklerine söz vermişlerdi." Konuşurken sesi kısıldı. "Kimse gelmedi beni görmeye. Bugün ayın kaçı? Günler geçip duruyor, hiçbir puştun geldiği yok. Yediler tarlalarımı, gitti tarlalarım..."

"Bana kitabımı ver" dedi babası.

Marquez'in kitabı komodinin çekmecesindeydi. Sayfaların arasında katlanmış bir kâğıt buldu.

Titreyen parmaklarıyla Eva'nın elinden aldı kâğıdı.

"Bravo baba, bitmesine az kalmış."

Kaşlarını başka bir şey düşünür gibi kaldırdı. Gözlüklerini takıp satırları başparmağıyla takip ederek okumaya başladı.

Küçük yaşlı adam, ağzı hafif aralık uyuyakalmıştı.

Pencereye kadar gitti. Bulutlar aşağı inmişti tozlanmış gökyüzünde, yetişmeye çalışıyorlardı. Ama neye? Venedik'te de böyle hareket eden bulutlar görmüştü. Doors'un şarkısı gelmişti aklına. "Riders on the Storm." Biraz hayal gücüyle belki, demişti Nikos. Epey hayal gücüyle. Punta della Dogana'da durmuş, bulutlarla kuşatılmış karşıdaki Aziz Mark Meydanı'na bakıyorlardı. Balayındaydılar. Venedik'e aklında iki referansla gitmişti. McEwan'ın *Yabancı Kucak* kitabı ve Julie Christie ile Donald Sutherland'in oynadığı *Karanlığın Gölgesi* filmi. Özellikle de film, çünkü sevişme sahneleri çok güçlüydü; o kadar yoğundu ki bazen o sahneleri yaşayan kendisiymiş gibi hissediyordu: Sisle kaplı bir şehir, yaklaşmakta olan bir tehlike tadı ve o ikisi, Sutherland ve Julie Christie otel odalarında çıplak, tek kurtuluş

yolu buymuşçasına sevişiyorlar. Dışarıda aralıksız yağmur yağıyor, tehlike çanları yükseliyor, vücutlar birbirine sarılıp kadifemsi ışıkta ayrılıyor, sonra yeniden birbirine karışıyor.

Gel gör ki hiç yağmur yağmadı, kavurucu sıcak kapladı ortalığı. Kanallardan pis kokular yükseldi. Her gece boğucu nemli ve rutubetli odalarında Nikos iç çamaşırlarıyla, seyahatlerinin sonuna kadar yeteceğinden emin olmak için elindeki liretleri saydı.

Arkasındaki kapı açıldı. Babasının "Bugün Bayan Kaçaru gelecek mi?" diye sorduğunu işitti.

"Noel arifesinde mi?" diye kahkahayı bastı bir kadın. "Noel arifesinde sadece bizim gibi köleler çalışır."

"Bugün bir uğrarım demişti" dedi babası. Sesi itaatkâr ve hissizdi. "Noel olduğunu biliyorum" diye ekledi.

Sonrasında bir sessizlik oldu; yalnızca küçük yaşlı adamın horultusu duyuluyordu.

Yatağa yaklaştı. Kitabı ellerinden düşmüştü.

"Baba, uyuyor musun?"

Gözlerini açtı.

"Hadi git şimdi, git evine" dedi Eva'ya.

Şeffaf jelatinin içindeki çiçeklere baktı. Şimdiden solmaya başlamışlardı.

Öpmek için ona doğru eğildi. Nefesi güçsüz, cildi yapışkandı.

Babasının gözlüklerini çıkarıp komodinin üzerine bıraktı. Sonra kitabı çekti. Katlanmış sayfayı bulup açtı. Bu bir mektuptu.

Sevgili Bayan Kaçaru,

İki haftadır koğuşa uğramadığınız için endişelendim. Bu mektubu size bu yüzden yazıyorum. Konuşmamız gereken bir mevzu var. Bana verdiğiniz Marquez'in kitabı hakkında.

Bu kitap beni rahatsız etti. Henüz bitirmiş değilim fakat ilerledikçe rahatsızlığım da artıyor. Hissiz bir bedenle sevişmeye biri nasıl tenezzül eder ki? Hele ki o birisi yaşlı, beden de bir kız çocuğuna aitse?

Bana göre bu kitap tüm yaşlılara, genel olarak tüm ihtiyarlara bir hakaret.

Beni yanlış anlamanızı istemem. Siz üniversiteye gitmiş...
Mektubun devamı silinmişti.

Eğri bir gölge parlıyor gencecik bir bedenin üzerinde ve üzerine sülük gibi yapışıyor... Onu okşayan, onu avuçlayan bu kırışık eller... beden hareketsiz, cansızken...

Sayfayı kitabın arasına koyup babasına baktı. Ağzının kenarında biraz kurumuş tükürük vardı.

Vücudu, kalın kemikleri ve eklemleri ile orantısız biçimde genişti ince battaniyenin üzerindeki elleri. Küçük bir kızı elleyebilecek, kıyafetlerini yırtabilecek, onu soyabilecek elleri... Ne oturup düşünüyorum, dedi kendi kendine. Babasını tanımıyordu. Onu tanıyabileceği kadar zaman olmayacaktı. Çocukken, sabahları hızlıca dışarı çıkıp kahvesini kahvehanede içerdi. Annesi delirirdi. Bir keresinde onu da götürmüştü. Kahveci diri gözlerinin üzerinde kalın kaşları olan, beyaz önlüklü, orta yaşlı bir adamdı. Onu kaldırıp biraların olduğu buzdolabının önünde bir tabureye oturtmuştu.

"Makedonya'da bir köye kurtlar saldırmış. Bebeğin birini yemişler" diye günün ilk haberini duyurdu kahveci.

"Ne bekliyordun, bizim gibi kart, yaşlı bir adamı mı yiyeceklerdi?" dedi babası.

İkisi de kahkahayı patlattı. Küçüktü Eva. Boyu buzdolabının ancak yarısına kadar yetişiyordu, bu yüzden de yüz ifadelerini göremiyordu. Kahvehanenin önünde trafik yoğunlaşmaya başlamıştı. İçeri girip çıkanlar, korna çalan arabalar. Bizim gibi kart, diye tekrarladı içinden. Espriyi kavrayamamıştı. Fakat o an, babasının evde gördüğünden farklı biri olabileceğini düşünmüştü. Akşam eve gelir gelmez ayakkabılarını çıkarıp terliklerini giyen o sessiz adamdan farklı biri... Babasını hiç espri yapıp şakalaşan, dilekleri, arzuları olan biri olarak tahayyül etmemişti. Gün içinde onu çok az görüyordu. Her zaman mülayim ve ölçülüydü. Ama içinde bir yaşam arzusu vardı, bu yüzden sabahları sabırsızdı, bekleyemezdi. Balkona çıkıp günün ilk seslerine kulak kabarttığını hatırlıyordu. Kentia palmiyesinin yaprakları zarif güneş ışığıyla sevinçten zıplardı. İçeride duramazdı, bütün o hayatın nabzı onu çağırırdı, sokağa, altın rengi ışığa çekerdi.

Peçete alıp ağzının kenarındaki kurumuş tükrüğü sildi. Bir türlü gidemedi. Banyoya gidip peçeteyi ıslattı ve biraz daha kuvvetli sıktı. Babası gözlerini açıp yeniden kapattı. Bu tutku nereye gitmişti? Belki biraz ışıltı kalmıştı Bayan Kaçaru için. Belki de hayır. Bayan Kaçaru için değil. Defter yaprağının üzerine toparlak kaba saba harflerle yazılmış bu mektup. Beni rahatsız etti, diye düşündü şaşkınlık içinde. Bayan Kaçaru'yu kıskandım. Ve gülesi geldi.

Tekerleklerin dönüşü duyuldu. Bir çatırtı. Sessizlik. Gitmek üzere çantasını aldı. Kahvaltı arabası koğuşun dışında duruyordu. Kadının biri tepsileri hazırlıyordu. Çay, bir paketin içinde iki tost ekmeği ve küçük bir marmelat. Bir gün çilekse, diğer gün kayısı vardı. Nereye gidiyorum, diye düşündü. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Önünde yeşil dağ uzanıyordu. Koridordaki pencerenin içinde çerçevelenmiş asılı duruyordu. Yamaçları ağaçlıktı. Tepesi bulutlarda kaybolmuştu. Nikos bütün gece aramamıştı. Kendine bir müttefik arayışı içinde mi aramıştı Eleni'yi de? Onu evde, kapalı televizyonun önündeki kanapede bekleyecekti. Ya da yatağa uzanmış, gözleri açık vaziyette. İlk başta onunla konuşmayacaktı. "Sana bir şey diyeyim mi?" diyecekti bir süre sonra. Kalkıp arkasından gidecekti. "Bir şeyi netleştirmemiz gerekiyor" diyecekti. "Bu durum böyle devam edemez." Dağın etekleri siste kaybolmuştu. Demir hurdasından kulübeler yoktu, araba iskeletleri de. Kirli çocuklar bile yoktu. Dağ havada yeşil bir balon gibi salınıyordu. Bir şeyler olsun, bir şeyler olsun, dedi içinden. Bir şeyler olacağına dair hissiyatı ve zaten bir şeylerin olmasını çok istediği için, eline aldığı telefonu çalmaya başladı.

Arayan, tahmin ettiği üzere, Blobo'ydu.

Ona bir kar fırtınasından, beyaz kar kütlelerinden ve fevkalade bir kristal mozaiğinden bahsetmeye başladı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Eva.

"Kuzeydeki banliyölerin çevreyle bağlantısı kesilmiş. Kar temizleme araçlarını bile henüz gönderememişler."

Onu, güllü kadının salonundaki şöminenin yanında, ürkek ve tedirgin, birlikte dışarıda yağan kara bakarlarken düşündü.

Bir müddet sessiz kaldıktan sonra, ona nerede olduğunu sordu.

"Hastanedeyim, babamın yanında."

"Üzüldüm, bilmiyordum."

Babam hayatı her gün terk ediyor, demek istedi ona.

"Umarım ciddi değildir" diye ekledi.

"Seni otelde bekledim" dedi Eva.

"Taksi bulmak için saatlerce yürüdüm, buz tuttum. Dönmem gerekiyordu. Taksi yoktu hiç."

"Önemli değil."

"Ne dedin?"

Ona, garip bir şekilde, babasının hayatı terk ediyor olduğunu, üzerinden çekildiğini söylemek istedi. Hayat onu pek terk ediyor gibi değildi. Hayat sıkıca tutunmuştu ifrazatına, salyasına... Bakmaktan kaçındığı, hiç görmemezlikten geldiği o idrar torbasına.

"Telefon çekmiyor" dedi Blobo.

"Evime gitmeliyim."

"Seni iyi duyamıyorum. Dinle, yazmaya başladım... Bu inanılmaz, bir saatte üç sayfa. Kulüpteki tüm o sahnelerimizi yazdım, aşağıda tuvaletlerin orada heykel taklidi yaptığımızı. Hatırlıyor musun? Bence çok iyi bir iş çıktı."

Öğleden sonra Nikos "Para düzenimi mahvettin" demiş ve bir tokat atmıştı Eva'ya. Sabah ortak hesaplarında bin euro'nun eksik olduğunu fark etmişti. Ama tokat onu daha çok şaşırtmıştı. Şimdi otobüste uykusuz ve yorgun eve dönerken bu sahne ona hepten komik gelmişti. Para düzeni... Her ay Nikos paraları düzene sokardı: kartlar, kira, taksitler, borç, arabanın sigortası. Düzen iyi bir fikirdi ve genellikle sonrasında geriye hiçbir şey kalmazdı. Nikos'un temel suçlaması Eva'nın bu "hiçbir şeyden" haberinin olmamasıydı. Daha da kötüsü onu alıp çarçur etmesiydi. "Hiçbir şey" nasıl harcanır?

Tartışma telefonda ve mailde devam etmişti. Latin harfleriyle Yunanca yazılmış kısa bir mail, ondan parayı hesaba yatırmasını istiyor ve bunun için de bir hafta süre veriyordu. Mailin konusu "Diğer Taraf" idi, yani "Sonuç olarak kendimi adil ve makul buluyorum" diyen biri vardı maildeki notta. Eva gibi "sorumsuz" ve "hoppa" olmayan biri.

"Ama bu babam için" diye açıklamıştı oysaki. Avans ödemesi için çekmişti parayı. Özel bir bakımevine elinde bin euroyla giderse, kalan tutarı da ödeme sözüne istinaden babasını kabul ederler diye ummuştu.

"Babanın emekli maaşı var" demişti Nikos.

"Ne maaşı? Üç kuruş bile değil."

"Herkes nasıl geçiniyorsa o da üç kuruşla geçiniversin. Özel tedavi veya bakımevi isteyen adam zamanında ona göre önlemini alırdı."

Durumu bu kadar, grotesk sınırında komik görmesine neden olan şey yorgunluk muydu? Otobüsün tutamacına tutunmuş, vücudu tüm virajlarda yalpalıyordu. Dışarıda sokaklar bomboştu. İrikıyım kabarık bulutlar alçalmış, apartmanların üzerinde yalnızca dar bir kemer bırakmıştı. Ördek gibi şişko bulutlar, dedi içinden ve gülesi geldi.

Olay oturma odasında geçmişti. Nikos ayaktaydı. O ise beyaz kanapede oturuyordu. Zamanında bu odayla gurur duyardı. Küçük İran halısı, kırmızı koltuk, güve yeniği bir büfe, ninesinden kalma bir lamba. Bir bohem havası olduğuna inanırdı. Bohem? Yine bir gülesi geldi. "Ne zamandır dışarıda yemek yemiyorum, haberin var mı?" demişti Nikos. "Boğazımıza kadar borca batmış durumdayız. Bütçemizin üzerinde yaşıyoruz. Bu şekilde devam edersek..."

"Madem bu kadar yoksuluz, her şeyi harcayalım madem!" demişti o da.

Kalkıp Nikos'a doğru bir adım atmıştı. Çaresiz hissediyordu, sanki bir tokat bekler gibi, sanki bunu davet eder gibiydi. Aslında istediği, tartışmayı bitirmekti. Ama Nikos ona tokat attı. Daha sonra ilginç bir biçimde geri adım attı, sanki tokadı atan o değil de eliymiş gibi. Partiye gitmeden önce aralarını tatlıya bağlamışlardı. Nikos ondan özür dilemişti. Yalandan yarım ağız bir özür, daha ziyade insan içinde bir rezillik çıkma ihtimalini önlemeye yönelik.

Otobüsün arkasında iki Arnavut oturuyordu. Yüksek sesle aralarında tartışıyorlardı. İkide bir "malaka" kelimesi geliyordu kulağa. Biri inanılmaz bir biçimde önce bakışlarını çeviriyor, gözbebeği gözünün ucunda sabit kalıyor, fakat pencereden

dışarı hızlıca bakarken gözü buz tutmuş bir ağaca dalıyor, aynı anda otobüsün tutamacına tutunmuş olan Eva'ya bakıyor ve sonra gözbebeği yerine geri geliyordu.

Bedeni otobüsün dönüş momentini takip ediyordu, bir düşüp bir kalkıyordu. Önceki gün konuştukları şeyler, söz paçavraları zihninde daha eski paçavraların üzerine yığılıyordu. Kulübe giderken arabada, onunla sakin, hafif bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. Trafikte takılıp kalmış, yarım saattir ışıkta bekliyorlardı. "İki yakamızı bir araya getirebilmek için ne kadar mücadele ettiğimi bilmiyorsun" dedi. "Sen arkadaşlarınla kahve içmeye çıkarken ben evde kuruşun hesabını yapıyorum." "Ama ben de çalışıyorum" dedi Eva da.

Şaka ediyormuş gibi baktı ona. Silecekler çalışıyordu ama dışarıda yağmur yoktu.

"Çünkü babam..." dedi.

Daha sonra onu dinlemeyi kesti. Nikos konuşmaya devam etti. Sokak lambaları yüzünde yaralar açıyordu, kırmızı, sarı, turuncu yaralar. Ağzı sadece açılıp kapanıyordu. Sesini duymuyordu. Ama yine de dinliyordu. Arabaların korna sesleri, kaldırımları süpüren havanın uğultusu, sileceklerin tik takı, saten eteğinin koltuktaki hışırtısı.

Yıllar önce boş vakti oldukça çizim yapardı Nikos. Karikatürler, mürekkeple eskizler. "Devam et" demişti ona, "iyisin." "Ömrünü nefret ettiğin bir işte, tiksindiğin bir müdürle çalışarak geçirmek zorunda değilsin. Bu seni mahveder."

Kafasını gülümseyerek masadan kaldırmıştı. "İşimden nefret ettiğimi de nereden çıkardın?" demişti. "Dalga geçiyorsun herhalde?" demişti o da. "Eve hep yüzü asık geliyorsun. Müdürünün onu bunu kayırdığını, şirkete katkını kimsenin takdir etmediğini söylüyorsun." "Yanılıyorsun" demişti Nikos. "İşimi seviyorum. Hem de çok seviyorum." Dudaklarındaki gülüş solmuştu.

"Yapamıyorum" diye bağırmıştı sonra.

Bakışlarını Eva'dan kaçırıp ellerini başına götürdüğünde, Eva panikle, gerçeğin aslında bu olduğunun, onun farklı bir şey yapamayacağının farkına varmıştı. Aslında bu gerçek daha korkunçtu çünkü kendisini de ilgilendiriyordu. Daima o aynı

yayınevinde kalıp, yabancıların kitaplarındaki metinleri düzeltecek, onlara sadece kendine ait olduğuna inandığı bir hassasiyet katmaya çalışacaktı. Ama en kötüsü de, o bunu bilirken, başından beri bu gerçeği bilirken, kendisi henüz idrak etmeye başlamıştı.

Acı bir fren sesi duyuldu. Ayaklarının altındaki zemin kaydı. Park etmiş bir arabaya çarpmışlardı. Otobüs durdu. Arnavutlar ayağa kalkmış, parmakla gösterip gülüyorlardı. Şoför oturduğu yerden küfretti. Kapılar açıldı, Arnavutlar indi.

Onların arkasından o da çıktı. Yer yer yağmurla karışık rüzgâr esiyordu. Evine çok yakındı, yalnızca iki sokak ötedeydi. Önündeki yol taş döşeliydi ve açık bir çukurla sona eriyordu. Aylardır kablo döşemek için kazıyorlardı. Gaz için demişti birisi. Kanalizasyon demişti bir başkası. Sonra süpermarketle ufak bir meydan vardı.

Anne ve kız bir evin penceresinden dışarı bakınıyordu. Üzerlerinde hâlâ gecelik vardı. Bir kuş sürüsü batıya doğru seyahat ediyordu. İki kuş geride kalmış, diğerlerine yetişmek için yarışıyordu.

Çukurun üzerinde gökyüzü kubbeli, bekleyişteydi. Kar yağacak mıydı, kim bilir? Kar bütün şehri kaplayacak mıydı? Hafif kar taneleri fırıl fırıl dönüyor. Seyrek olanlar kararsız. Kanalizasyon menfezlerinin üzerinde inceden bir buz tabakası. Kar yağacak. Asfaltın üzerine yağacak. Ceketinin yünlü manşetlerine yağacak. Aralık sonu, harika bir gün ve ışık şeffaf bir elmas gibi parlıyor. Bedeni yeniden beyaz örtüde gezinecek.

Apartmanın birinin girişinde bir temizlikçi kadın "Günaydın. Mutlu Noeller" dedi. "Sigaranız var mı acaba, benimki bitti de."

Paketi çıkardı. Yarısı doluydu ve paketi ona uzattı.

İçinden bir sigara alıp paketi geri uzattı.

"Sende kalsın" deyip ilerledi.

Birçok insan yeni yıla dair kararlar alır. O hep bununla dalga geçerdi. Sigarayı bırakacaktı. Babasını eve getirip ona kendi bakacaktı. İspanyolca öğrenecekti, hep öğrenmek istemişti. Ne kadar salağım, diye düşündü, çünkü hiçbir şey yapacağı yoktu aslında. Ve o hiçbir şey kesin olan tek şeydi. Temizlikçi kadına verdiği paketin acısı şimdiden içini kemirmeye başlamıştı. Bu

jest püripak delilikti çünkü bugün bütün büfeler kapalıydı. O hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey, sırayla üç hiçbir şey ona aşırı keyif verdi.

En azından deneyebilirim, dedi içinden. Kite sörf öğrenmeyi. Evet! Dalgaların arasında zıplamak. Bir havada, bir dalgalarda. Oturduğu apartmanın önüne varmıştı. Yedi kat, her katta dört daire. Onlarınki ön cephede, verandalıydı. Ayrıcalıklı, demişti emlakçı evi kiraladıklarında. İlk gece güzel bir şişe şarap açmış, yerde oturarak içmişlerdi. Sandalyeleri daha gelmemişti. İki oda bir salon. Mutfağın yanında apartman boşluğu.

Ufak bir kapı boşluğa açılıyordu. Balkon gibi dar bir platform vardı ve hemen onun karşısında da başka bir apartmanın arka cephesi. Önceki kiracının köpeğinin boşluğa düşüp oracıkta öldüğünü öğrenmişti. "Köpek yaşlıydı, intihar etmek istedi" demişti emlakçı. "Endişelenmeyin" demişti. İşi bozulur diye korkmuştu. Hizmetçisi olan yabancı bir kızdı suçlu. Başka bir kiracı da böyle demişti. Köpeği aşağıya o itmişti. Aşağıda yerde hâlâ talihsiz hayvanın izi vardı. Önem vermemişti, hayvanlar onu ilgilendirmiyordu. Boşluğa herkes bir şeyler atıyordu, çöp, süpürge, kırık mobilyalar, bir keresinde bozuk bir bide bile görmüştü. O ise bu alanı temiz tutmaya çalışırdı. Süpürge ve faraş plastikle kaplıydı. Ütü masasında su geçirmez kılıf vardı. İki leğen, mavi ve açık mavi, toz olmasın diye ters çevrilmişti.

Apartman boşluğunda kar... Nasıl düşüyordu kar taneleri, önce tembelce bir bir, sonra daha sık, platformu örtene kadar. Tenekeleri ve çöpleri, bozuk oyuncakları, bütün teki kaybolmuşları, kullanılmayan nesneleri örtecekti. Küçük kapının üzerine düşecekti kar sessizce, paslı trabzanlara, iplere ve mandallara, daha da aşağılara, derinlere, zemine, ölü köpeğin izini silecekti. Süpürgenin taze kar tanecikleriyle kaplandığını gördü ve boğazı düğümlendi. Leğenler bir buz tabakasının altında yere doğru bakıyordu.

Dış kapının kilidini açıp dışarı çıktı. "Al sana kabin." Edi olsa öyle derdi. Düğmeye bastı. Şimdi biliyordu ne yapması gerektiğini.

Zincirler hırıldadı asansör aşağı inerken.

Edebiyat okuyarak büyüdüm, çoğunluğu başka dillerden çevrilmiş olmak üzere, öteki yazarları okuyarak bir yazar oldum. Yunanistan'daki diktatörlük döneminde ergendim, bu dönemde kitaplar fazlasıyla önemliydi, kitaplara ulaşmak da epey zordu çünkü pek çoğu yasaklanmıştı. Kavuştuğum her kitap bu açıdan benim için bir lütuftu. Bu kitaplar olmasaydı hakikaten durumum perişan olurdu. Edebiyat okumak hayatımı kurtarmıştır diyebilirim.

Ersi Sotiropoulou

***

Hayatı yazarak anlamlandıran, bu anlamlandırma sürecine pek çok romanın yanı sıra, bir cilt de şiir sığdıran Ersi Sotiropoulou'nun *Eva* adlı romanı yazarın en önemli eserlerinden. Çeşitli dünya dillerine çevrilen *Eva*, 2011'de Atina Akademi Ödülü'ne layık görülmüştür... Şiirsel bir dille akan olay örgüsü, sıkı dokunmuş diyaloglar ve büyüleyici bir atmosfer... Bir kadının varoluşu...

AYRINTI • EDEBİYAT
ISBN: 978-605-314-201-0
9 786053 142010

10 ₺